CONFESIUNEA UN

Nota autorului:

Mi-am petrecut majoritatea vieţii în credinţa catolică şi, în timp ce nu mai sunt catolică, încă am cea mai mare afecţiune şi respect fata de Biserica Catolică. În timp ce oraşul Weston este real (şi incitantor), Sf. Margareta şi Părintele Bell sunt pur şi simplu invenţii ale imaginaţiei mele. Acest roman este fictiv în totalitate şi în totalitate pentru divertisment (şi da, conţine unele dintre opiniile mele cu privire la răscrucea dintre sex şi spiritualitate, dar nu are intenţia de a ofensa sau de a provoca). Acestea fiind spuse, acest roman este despre un preot catolic care se îndrăgosteşte. Implica sex, şi mai mult sex şi cu siguranţa ceva blasfemie.

Ai fost avertizat.

Prolog

Există multe reguli pe care un preot nu le poate încalca. Un preot nu se poate căsători. Un preot nu îşi poate abandona enoriasii. Un preot nu poate încalca încrederea sacră pe care parohia şi-a pus-o în el.

Reguli care par a fi evidente. Reguli pe care mi le amintesc în timp ce îmi fac nod la brâu. Reguli după care jur să trăiesc în timp ce îmi pun veşmintele şi îmi ajustez patrafirul.

Mereu am fost bun la urmat reguli.

Până când a apărut ea.

Numele meu este Tyler Anselm Bell. Am douăzeci şi nouă de ani. Am o diplomă de licenţa în limbi clasice şi un masterat în teologie. Sunt în aceasta parohie de când am fost repartizat cu trei ani în urmă şi îmi place aici.

Cu câteva luni în urmă, mi-am încălcat jurământul celibatului pe altarul bisericii pe care o slujesc şi Dumnezeu să mă ajute as face-o din nou.

Sunt un preot, iar aceasta este confesiunea mea.

Confesiunea unui preot – Sierra Simone

Capitolul 1

Nu este un secret că penitenţa e cel mai puţin popular sacrament. Aveam multe teorii care explicau de ce: mândria, inconvenienţa, pierderea autonomiei religioase. Dar teoria care prevala asupra celorlalte în momentul respectiv era confesionalul ăla nenorocit.

L-am urât încă din primul moment în care l-am văzut – o cabină masivă şi de modă veche ce părea a fi din zilele negre dinainte de Conciiiul Vatican II. Biserica din Kansas, oraşul în care am crescut, avea o ***cameră*** de penitenţă, curată, luminoasă şi de bun-gust, cu scaune confortabile şi o fereastră înalta cu vedere la grădina parohiei.

Confesionalul ăsta era antiteza acelei camere – nefiresc şi formal, construit din lemn închis la culoare, cu forme sculptate de prisos. Nu sunt un bărbat claustrofob, dar acel confesional mă putea transforma foarte uşor într-unul. Mi-am împreunat mâinile şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru succesul pe care l-a avut ultima noastră strângere de fonduri. Încă zece mii de dolari şi am fi putut transforma Sfânta Margareta din Weston, Missouri în ceva asemănător cu o biserică modernă. Ar fi însemnat sfârşitul obloanelor false de lemn din foaier. Ar fi însemnat sfârşitul covorului roşu – ce e drept, destul de folositor în a ascunde petele de vin roşu – dar oribil pentru atmosferă. Aveau să fie înlocuite cu ferestre, lumină şi modernism. Am fost arondat la acea parohie din cauza trecutului ei dureros… şi al meu. Pentru a lăsa trecutul **în** urmă era nevoie de mai mult decât de renovarea clădirii, **dar** voiam să le demonstrez enoriaşilor mei că biserica era capabilă de schimbări. De progres. De a aparţine viitorului.

— Am vreo penitenţă, părinte?

Am rătăcit. Unul dintre defectele mele – recunosc. Unul pe care mă rugam zilnic să îl schimb (atunci când îmi aminteam să o fac).

— Nu cred că e necesar, am răspuns.

Deşi nu puteam să văd prea multe prin panoul decorativ, l-am recunoscut pe al meu penitent încă din prima secundă în care a păşit în confesional. Rowan

Murphy, profesor de matematică de vârstă mijlocie, care îşi ocupa timpul liber ascultând scanerul poliţiei. Era singurul penitent pe care mă puteam bizui pe tot parcursul lunii, iar păcatele sale variau de la invidie (directorul oferise postul vacant unui alt profesor de matematică), la gânduri impure (care o implicau pe recepţionera de la sala de sport din oraşul Platte). Deşi ştiam că unii preoţi încă urmau vechile reguli pentru penitenţă, nu eram genul care să spună *repetă Ave Maria de două ori şi sună-mă mâine dimineaţă.* Păcatele lui Rowan erau din cauza lipsei sale de odihnă şi a stagnării, iar câteva ore petrecute cu rozariul în mână nu aveau să schimbe nimic atât timp cât el nu aborda cauza primară.

Ştiu. Pentru că am fost în locul lui.

Şi, în afara acestui fapt, chiar îmi plăcea de Rowan. Era amuzant, într-un mod viclean şi neaşteptat, şi era genul de bărbat care ar fi invitat autostopiştii să doarmă la el pe canapea şi s-ar fi asigurat că în dimineaţa următoare plecau cu un rucsac plin cu mâncare şi cu o pătură nouă. Îmi doream să îl văd fericit şi stabilit la casa lui. Voiam să îl văd canalizându-şi toate acele calităţi în a-şi construi o viaţă care să îi aducă împlinire.

— Nicio penitenţă, dar am o mică sarcină pentru tine, am spus. Implică să te gândeşti la viaţa ta. Credinţa ta e puternică, însă îţi lipseşte direcţia. În afară de Biserică, ce te pasionează în viaţă? De ce te dai jos din pat dimineaţa? Ce

Rowan nu a răspuns, dar îl puteam auzi respirând. Gândind.

O rugăciune şi o ultimă binecuvântare mai târziu, şi Rowan era plecat, îndreptându-se spre şcoală pentru tot restul zilei. Iar dacă pauza lui de prânz era pe sfârşite, asta însemna că la fel erau şi orele mele de spovedanie. Mi-am verificat telefonul ca să mă asigur, apoi am întins mâna spre uşă. dar am retras-o când am auzit cealaltă uşă a confesionalului deschizându-se în laterala mea. Cineva s-a

făcut comod înăuntru, iar eu m-am întors la locul meu, mascând un oftat. Era una dintre acele zile rare în care aveam liberă întreaga după-amiază şi abia aşteptam. Nimeni în afară de Rowan nu venea la spovedanie. Nimeni. Şi în singura zi în care am aşteptat cu nerăbdare să plec mai repede, să profit de vremea perfectă…

Concentrează-te, mi-am ordonat.

Cineva şi-a dres glasul. O femeie.

— Eu, a… N-am făcut niciodată asta.

Vocea ei era gravă şi seducătoare, o redare acustică a luminii lunii.

— A, am zâmbit. O începătoare.

Remarca mea a făcut-o să râdă scurt.

— Da, bănuiesc că sunt. Am văzut asta doar în filme. Ăsta e momentul în care spun *iartă-mă părinte, căci am păcătuit*?

— Destul de aproape. Înainte de toate, facem semnul Sfintei Cruci, *în numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh…* Auzeam ecoul propriilor mele cuvinte repetându-se

v buzele ci Acum îmi spui cât timp «i trecut tic la ultima ta spovedanie, care a fost.

Nu udată, a lenmnat proptv/iţia în locul meu.

Părea a fi tânără, dar *nu* prea tânără l) e o vârstă cu mine. dacă nu chiar pum mai tânără. Iar vocea ei era marcată ik lipsa unui accent care reflecta agitaţia constantă a vieţii dintr-un ore? mare. nu tic şuieratul fără grabă pe care punct>îi îmi em dat să îl aud în partea asta rurală a Missouri-ului.

I u. a. am văzut biserica în timp ce mă aflam în localul de peste drum**. Şi** voiam să… ei bine. există câteva lucruri care mă apasă. Nu am fost niciodată deosebit de credincioasă, dar mă gândeam că poate…

V

— *…

occa ei s-a stins treptat, apoi nu s-a mai auzit niciun sunet vreun minut până când am auzit-o inhalând brusc.

— A fost o prostie din partea mea. Ar trebui să plec.

Ani auzit-o ridicându-se.

— Opreşte-te, am rostit, apoi am rămas şocat de propriile cuvinte.

Niciodată nu dădeam ordine în felul ăla. Ei bine, nu mai dădeam ordine în felul ăla.

Concentrează-te.

S-a aşezat şi o puteam auzi făcându-şi de lucru cu **poşeta.**

— Nu a fost o prostie din partea ta, am spus. vocea mea fiindeeva mai blândă acum. Biserica nu implică niciun contract. Nu implică promisiunea din partea ta că vei participa la fiecare liturghie pentru tot restul vieţii tale. Acesta este doar un moment în care poţi să fii ascultată. De către mine… De către Dumnezeu… poate chiar de către tine însăţi. Ai venit aici pentru că aveai nevoie de un asemenea moment, iar eu ţi-l **pol**

Confesiunea unui preot oferi. Aşa că rămâi, te rog.

A expirat încet.

— Eu doar… lucrurile care mă apasă, nici măcar nu sunt convinsă că ar trebui să le spun cuiva. Cu atât mai puţin ţie.

— Din cauză că sunt bărbat? Te-ai simţi mai în largul tău dacă ai vorbi cu o călugăriţă înainte să vorbeşti cu mine?

— Nu, nu e din cauză că eşti bărbat, i-am simţit zâmbetul în voce. Din cauză că eşti preot.

Am decis să încerc să ghicesc:

— Lucrurile care te apasă sunt de natură carnală?

— Carnală, a râs, iar râsul ei era muzică şoptită, pătrunzătoare.

Dintr-odată, am început să mă întreb cum arăta – dacă avea pielea albă sau bronzată, dacă avea forme sau era zveltă, dacă buzele sale erau delicate sau pline.

Nu. Trebuia să mă concentrez. Şi nu asupra modului în care vocea ei mă făcea să mă simt mai mult bărbat decât preot.

— Carnală, a repetat. Sună ca un

eufemism.

— Poţi să vorbeşti la modul general. Discuţia asta nu are scopul să te facă să te simţi inconfortabil.

— Panoul ajută, a recunoscut. E mai uşor să nu te văd cu… ştii tu, cu veşmintele clericale şi alte chestii în timp ce vorbesc.

Am râs.

— Să ştii că nu purtăm veşmintele clericale tot timpul.

— O, ei bine… îmi iau la revedere de la imaginea pe

Îi

Sierra Simonc care mi-am creat-o. Şi atunci, ce porţi?

O cămaşă neagră cu mâneci lungi şi un guler alb. Ştii de care, probabil. De genul celor pe care le vezi la televizor. Şi blugi.

— *Blugi?*

— E chiar atât de şocant?

Am auzit-o sprijinindu-se de peretele din laterala confesionalului.

— Puţin. E de parcă ai fi o persoană reală.

— Doar de luni până vineri, între orele nouă şi cinci.

— Bun. Mă bucur că nu te pun într-o seră sau ceva de genul ăsta de la o duminică la alta.

— Au încercat. Prea multă condensare, am făcut o pauză. Şi dacă te ajută cu ceva, de obicei port pantaloni la dungă.

— Asta pare cu siguranţă mai preoţesc, a urmat o tăcere lungă. Şi dacă… întâlneşti vreodată oameni care au făcut lucruri cu adevărat rele?

Mi-am analizat răspunsul cu atenţie.

— Cu toţii suntem păcătoşi în ochii lui Dumnezeu. Chiar şi eu. Scopul nu e să te fac să te simţi vinovată sau să analizez anvergura păcatului tău, ci să…

— Nu-mi servi rahatul ăla învăţat la seminar, a spus ea tăios. Îţi adresez o întrebare reală. Am făcut ceva rău. Cu adevărat rău. Şi nu am idee ce se va întâmpla în continuare.

Vocea ei s-a frânt odată cu ultimul cuvânt şi, pentru prima dată de când am fost hirotonisit, am simţit nevoia să merg de cealaltă parte a confesionalului şi să-i ofer o îmbrăţişare persoanei care se spovedea. Lucru care ar fi fost posibil într-o

Confesiunea unui preot cameră mai modernă de penitentă» dar» în Confesionalul Antic al Morţii, ar fi fost alarmant şi ciudat, cel mai probabil.

Însă vocea ci era încărcată cu durere aproape palpabilă, îndoială şi confuzie. Şi voiam să o ajut.

— Ani nevoie să ştiu că totul va fi bine. a continuat şoptind. Că voi fi capabilă să mă iert.

Am simţit o durere ascuţită în piept. Oare cât de des am şoptit exact acele cuvinte, privind la tavanul din parohie, zăcând treaz în pat. consumat de gânduri, întrebându-mă cum ar fi putut viaţa mea să fie diferită? *Am nevoie să ştiu că totul va fi bine.*

Nu asta ne dorim cu toţii? Nu era acela plânsetul tăcut al sufletelor sfărâmate?

Când am vorbit din nou, nu m-am deranjat cu cuvintele normale de alinare sau cu banalităţile spirituale. În schimb, i-am răspuns cu sinceritate:

— Nu ştiu dacă totul va fi bine. S-ar putea să nu fie. S-ar putea să crezi că acum ai atins cel mai de jos punct al existenţei, dar să priveşti în sus într-o bună zi şi să îţi dai seama că a devenit mai rău.

Mi-am coborât privirea spre mâinile mele – mâinile care au eliberat-o dintr-o funie pe sora mea mai mare, după ce s-a spânzurat în garajul părinţilor noştri.

— Convingerea că lucrurile vor fi bine s-ar putea să nu fie suficientă să te ajute să te cobori din pat dimineaţa. Acel moment în care totul va fi bine s-ar

putea să nu vină niciodată. Tot ce poţi să faci e să încerci să găseşti un nou punct de echilibru; un nou început. Găseşte oricât de puţină dragoste a mai rămas în viaţa ta şi agaţă-te de ea cu putere. Şi, într-o bună zi, lucrurile vor fi devenit mai puţin gri, mai puţin întunecate. Într-o bună zi, s-ar putea să îţi dai seama că ai o viaţă, din nou. O viaţă care te face fericită.

Sierni Simonc îi puteam auzi respiraţia scurtă şi apăsată, de parcă se abţinea să nu plângă.

— Eu… mulţumesc, a spus. Mulţumesc.

Nu aveam niciun dubiu că acum plângea. O puteam auzi scoţând câteva şerveţele din cutia care se afla în confesional ca să servească tocmai acestui scop. Puteam să surprind mişcări vagi dincolo de ecranul care ne separa – părul ci părea a fi de un negru lucios, iar nuanţa tenului său era albă.

O parte fundamentală şi groaznică din mine voia să audă confesiunea ei în continuare, dar nu ca să îi pot oferi consiliere şi alinare, ci ca să ştiu exact pentru ce fel de lucruri carnale simţea acea femeie nevoia să îşi ceară iertare. Îmi doream să o aud şoptind toate acele lucruri cu răsuflarea *

Întretăiată. Îmi doream să o ţin în braţele mele şi să îi sărut fiecare lacrimă, îndepărtându-le rând pe rând.

Dumnezeule, îmi doream să o ating.

Ce naiba era în neregulă cu mine? De trei ani nu-mi mai dorisem o femeie cu o asemenea intensitate. Şi nici măcar nu îi văzusem faţa. Nici măcar nu îi ştiam numele.

— Ar trebui să plec, a spus, repetând ceea ce spusese ceva mai devreme. Îţi mulţumesc pentru ce ai spus. A fost… a neliniştitor, dar potrivit. Mulţumesc.

— Aşteaptă, am început, dar uşa confesionalului s-a deschis, iar ea a dispărut.

M-am gândit întreaga zi la penitenta mea misterioasă. M-am gândit la ea în timp ce am pregătit predica pentru

I iturghin tit duminică. M mn gândit în ea în timp e

suri linul şedinţa i hmiii ştiidiul Mibliu <11 fu timp în un im p «i. tiiţl Ai umili di hmiA M.un p;» în 1 it Iii ui ni «IrAfnigi r; ifr di pâr tu’gru I n în m vmr guturală I în i ni» în IrgAlurâni il; îi co iiniime 1 Nu era de pun A mA Ihirinfnrrna. cin într-un rmla\m atunci cuiul uni dee însă îmbine veşmmtrh preoţeşti crunt acelaşi hâihiil I) îi bărbat căruia i-a plaiul coiul cu mult înainte să nud A chemarea

Şi. cu siguranţă, încĂ mm observam femeile, dar mi-am fAcul un obicei din îi mt devia gândurile în altă direcţie, alia decât cea sexuală (elibatul devenite un tubiccl controversat al preoţiei în ullunii am, însă eu îl respectam cu atenţie. Mai ales din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu vora mea. Şi din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu parohia înainte de sosirea mea

I ra de o importanţă capitală să repre/ml etalonul cumpătării. Să fiu genul de preot care inspira încredere. Iar asta însemna să fiu incredibil de circumspect atât în public, cât şi în privat, când era vorba de sexualitate.

Aşa că deşi vocea ei răguşită mi-a răsunat în urechi pentru tot restul zilei, am alungat în mod voit şi cu hotărâre amintirea ei şi mi-am continuat îndatoririle, singura excepţie fiind faptul că am făcut o mătanie sau două în plus pentru acea femeie, gândindu-mă că şi-a recunoscut vina şi a venit să îşi ceară iertare.

Am sperat că, oriunde s-ar fi aflat, Dumnezeu era alături de ea, oferindu-i alinare, la fel cum îmi oferise şi mie de multe ori.

Am adormit strângând în pumn mărgelele rozariului, de parcă era o amuletă capabilă să ţină la distanţă gândurile nedorite.

În parohia mică şi veche, de obicei au loc una sau două înmormântări pe lună, patru sau cinci nunţi pe an. Liturghie aproape în fiecare zi iar duminica de mai multe ori. De trei ori pe săptămână călăuzeam studiul Bibliei, o seară pe săptămână dădeam o mână de ajutor grupului de tineri, iar în fiecare zi, mai puţin miercurea, aveam program în timpul căruia enoriaşii mă puteau vizita. De

asemenea, alergam câţiva kilometri în fiecare dimineaţă şi mă forţam să citesc cincizeci de pagini din cărţi care nu aveau legătură cu Biserica sau cu religia.

O, şi petreceam prea mult timp pe forumurile *The Walking Dead.* Prea mult timp. Cu o noapte în urmă am stat treaz până la două dimineaţa, certându-mă cu un oarecare idiot dacă poţi sau nu poţi să omorî un zombi cu şira spinării altui zombi.

Nu poţi, evident, ţinând cont de gradul de putrefacţie al oaselor morţilor-vii.

Concluzia e că, pentru un om sfanţ, eram destul de ocupat între micul dejun în oraş şi momentul în care mă aruncam în patul meu confortabil. Aşa că mi se iartă faptul că am fost luat prin surprindere săptămâna următoare, când femeia s-a întors în confesionalul meu.

Rowan tocmai plecase, iar eu mă pregăteam să mă ridic şi să plec, când am auzit cealaltă uşă deschizându-se şi pe cineva strecurându-se în interiorul confesionalului. M-am gândit că poate era Rowan din nou – nu ar fi fost prima dată când s-ar fi întors, din cauză că îşi amintise vreun păcat umil despre existenţa căruia uitase cu desăvârşire.

Dar nu. Era acea voce joasă, pe care o cunoşteam

Confesiunea unui preot prea bine – \occa care a inspirat acele câteva mătănii în plus în urmă cu o săptămână.

Tot eu sunt. a spus femeia, râzând nervos. A… cea non-catolică?

— Îmi amintesc de tine.

Cuvintele mele au sunat mai profunde şi mai tăioase decât am intenţionat. Un ton pe care nu l-am mai folosit asupra unei femei de multă vreme.

— O, a spus.

Părea a fi puţin surprinsă, ca şi cum nu se aştepta cu adevărat să îmi amintesc de ea.

— Bine. Presupun.

S-a foit puţin şi am văzut frânturi din femeia din spatele panoului – păr brunet, piele albă, o scânteiere de

ruj roşu.

M-am foit şi eu puţin, fără să îmi dau seama, corpul meu fiind dintr-odată conştient de absolut tot. De pantalonii croiţi la comandă (un cadou de la fraţii mei afacerişti), de lemnul tare al băncii, de gulerul care, dintr-odată, era prea strâns – mult prea strâns.

— Eşti părintele Bell, nu-i aşa? a întrebat.

— Eu sunt.

— Ţi-am văzut poza pe site. După tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută, m-am gândit că poate ar fi mai uşor dacă ţi-aş şti numele şi cum arăţi. Ştii tu, ar fi făcut să pară că vorbesc cu o persoană reală, şi nu cu un perete.

— Şi e mai uşor? A ezitat.

Sierra Simone

— Nu chiar.

Dar nu a elaborat, iar eu nu am insistat. În principdin cauză că încercam să mă îndepărtez de sursa dorinţelor neplauzibile care îmi invadau mintea.

*Nu. nu poţi să o întrebi cum o cheamă***.**

Nu, nu poţi să mergi să deschizi uşa ca să vezi cum arată.

*Nu***,** *nu poţi să-i ceri să-ţi povestească despre dorinţele ei carnale.*

— **Eşti pregătită să începi? am întrebat, încercând să-mi redirecţionez gândurile înapoi la problema în discuţie – confesiunea.**

Urmează scenariul, Tyler

— **Da, a şoptit. Da, sunt pregătită.**

POPPY

Deci am serviciul ăsta. *Aveam* serviciul ăsta ar fi mai potrivit pentru că acum fac ceva diferit, dar până în urmă cu o lună, am lucrat într-un loc care ar putea fi considerat… păcătos. Cred că ăsta este cuvântul potrivit, deşi nu m-am simţit niciodată păcătoasă pentru că am lucrat acolo. Ai crede că de asta mă aflu aici – şi, într-o oarecare măsură, ai avea dreptate dar, simt că ar trebui să

mă confesez cuiva tocmai pentru că *nu* simt că ar trebui să o fac. Are vreun sens ce spun? De parcă ar *trebui* să mă simt oribil din cauza a ceea ce am făcut şi din cauza modului în care mi-am câştigat existenţa, dar *nu* mă simt oribil – nici pe departe – şi ştiu că asta e cumva greşit.

Şi nu sunt o prostituată, în cazul în care te întrebai asta.

Ştii pentru ce altceva ar mai trebui să mă simt vinovată? Pentru faptul că am irosit timpul şi banii tuturor. Ai părinţilor mei, în special, dar până şi faţă de tine ar trebui să mă simt vinovată. Pe tine, această persoană pe care nu o cunosc, te reţin şi te fac să asculţi toate prostiile mele date peste cap şi, prin urmare, irosesc timpul tău şi banii bisericii. Vezi? Devastez totul, oriunde m-aş duce.

O mare parte din problemă este faptul că există o parte din mine care a fost mereu prezentă – sau poate nu chiar o parte, ci un strat, ca inelele de creştere ale copacilor. Şi oriunde mă duc şi orice fac, e acolo. Şi nu se potrivea cu

— filul mâni de viaţă din Nowport, apoi nu a corespuns noiimtvieţi în Knnsas, Iar acum îmi dau seama că nu se integrează nicăieri, aşadar ce înseamnă asta? Nu înseamnă că eu nuirg potrivesc nicăieri? Că sunt menită să fiu singură şi detestabilă din cauza acestui demon pe care-l port înăuntrul meu?

Partea amuzantă e că, am impresia că există o altă viaţă, o umbră a vieţii mele. unde acel domon poate să zburde liber şi că pot să las acel inel, acel strat, să mă consume. *Dar* preţul constă în restul părţilor din mine. Parcă Universul – sau Dumnezeu – îmi spune că pot să fac aşa cum vreau eu, dar cu preţul respectului de sine, al independenţei mele şi al viziunii persoanei care vreau să fiu. Dar, pe de altă parte, care e preţul pentru viaţa pe care o am acum? Să fug, să mă ascund într-un oraş mic şi să îmi petrec zilele ducându-mă la un serviciu pe care nu dau doi bani, apoi să îmi petrec nopţile singură? Am respect de sine, am făcut fapte bune, dar lasă-mă să îţi spun, părinte, faptele bune nu-ţi încălzesc patul noaptea şi sunt cuprinsă

de starea asta îngrozitoare de disperare pentru că nu le pot avea pe amândouă, iar eu le *vreau* pe amândouă.

Vreau o viaţă bună şi vreau pasiune şi dragoste. Dar am fost crescută în aşa fel încât să consider că una dintre ele este o pierdere de vreme, iar cealaltă e lipsită de gust. Şi indiferent de cât de mult încerc nu pot să scap de sentimentul că *Poppy Danforth* a devenit sinonim cu pierdere de vreme şi lipsit de gust. deşi am făcut orice e posibil ca să scap de acel sentiment…

Poate ar trebui să continuăm săptămâna viitoare.

A rămas tăcută ceva timp după ultima ei propoziţie, respirând neregulat. Nu era nevoie să văd în interiorul confesionalului în care se afla ea ca să ştiu că abia se abţinea să nu plângă, iar dacă ne-am fi aflat într-o cameră de spovedanie *modernă*, aş fi putut să o iau de mână, să o ating pe umăr sau

m

ceva. Însă, aici, nu puteam să îi ofer nicio altă alinare în afară de cuvintele mele. şi simţeam că trecuse de mult de pragul în iirr i>un puica pla a uircheti în \oilv

O. bine Viu || mu tăpiţ pion mult din timp? mu pânr rim Ouai mi sunt obişnuită ai tegiililr

Moc, «un spus îneci biu aed că e bine să o Iti Am cu paşi mia, tu lui

Pa. a murmurai

O puteam nu/i siriugându-şi Uleiurile şi tlesehi/ăiul uşa în lunp ce \ orbea

Pn, presupun eA; îi dreptate. Poci… nu există niao peni icni A sau ce la ce aş putea face? Când am căutat sivivU, nu, pe Poogle săpt Amâna trecută. scria cât uneori există **o** penitenţă. să spui o A\o Mână sau ceva tic genul Asia.

Pupă o lungĂ de/batere cu nune însumi, am păşil afară din cabină, gândindu>mA că ar fi fost mai simplu să îi evpl ic faţă în faţă cum stăteau lucrurile cu penitenţa şi căinţa decât prin panoul Ala stupid. Apoi am îngheţat.

Vocea ei era sexy. Râsul ei era şi mai sexy. Însă nu erau nimic în comparaţie cu… *ca.*

Avea părul lung şi închis la culoare, aproape negru, şi pielea Ioane. Ioane palid A. scoasă în evidenţă de rujul de un roş aprins pe care îl purta. Faţa ei era delicată, cu pomeţi gingaşi şi ochi mari genul de faţă care apare pe copertele rex isielor de modă însă gura ci a fost cea care m-a atras, cu buze bogate care erau uşor depănate, permiţându-mi să văd că cei doi dinţi din faţă erau puţini mai mari decât restul o imperfecţiune care. dintr-un oarecare motiv, o făcea şi mai atrăgătoare.

Şi. Înainte să mă pot opri. m-am gândit: *vivau să îmi îndes puia în gura aia*

I n-un *ca gura aţa să îmi strige numele.*

Sierra Şi mono

I*reau…*

Mi-am mutat privirea spre intrarea bisericii – asupra crucifixului.

Ajută-mă. m-am rugat în tăcere. *E vreun fel de test?*

— Părinte Bell? mi-a articulat numele.

Am inspirat adânc şi m-am rugat ca ea să nu observe că eram fascinat de gura ei… sau că pantalonii de stofă cu croială dreaptă pe care îi purtam deveneau dintr-odată puţin cam strâmţi.

—Nu e nevoie de nicio penitenţă chiar acum. De fapt. cred că simplul fapt în sine că te-ai întors aici să vorbeşti este un mic act de căinţă, nu?

Un zâmbet mic i-a înflorit pe buze şi mi-am dorit să îl sărut de pe buzele ei până când s-ar fi lipit de trupul meu şi m-ar fi implorat să o am.

Sfinte Sisoe, Tyler! Ce naiba?

Am rostit o Ave Maria în minte, în timp ce ea şi-a aranjat pe umăr breteaua poşetei.

— Poate vin să te văd din nou săptămâna viitoare?

Rahat. Chiar puteam să trec din nou prin asta peste şapte zile? Dar apoi m-am gândit la cuvintele ei, atât de încărcate de durere şi confuzie deprimantă şi am simţit din nou nevoia să-i ofer alinare. Să-i ofer un fel de pace, o flacără de speranţă, o vibraţie cu care să rezoneze, astfel

încât să îi rămână întipărite în suflet şi să nutrească o viaţă nouă şi împlinită pentru ca însăşi.

Desigur. Abia aştept, Poppy.

Nu am intenţionat să îi rostesc numele, dar era acolo, pe buzele mele, iar când l-am rostit, am făcut-o cu *acea* voce, cea pe care nu o mai foloseam – cea care le făcea pe femei să cadă la picioarele mele şi să îmi caute cu disperare cureaua de la pantaloni, fără ca eu să fiu nevoit să spun măcar *te.ro%*

Reacţia ci mi-a făcut penisul să zvâcnească. Ochii i s-au mărit, pupilele i s-au dilatat, iar respiraţia i s-a accelerat. Nu doar trupul meu reacţiona la al ei într-un mod fără precedent, ci şi că era la fel de afectată de mine pe cât eram cu de ea.

Şi, cumva, asta doar a înrăutăţii lucrurile pentru că acum singurul lucru care mă împiedica să o aplec peste un şir de bănci şi să îi pălmuiesc fundul catifelat şi alb pentru că mi-a provocat o erecţie când nu aveam nevoie de una, pentru că mă licca să mă gândesc la gura ei obraznică când trebuia să mă gândesc de fapt la sufletul ci nemuritor era acel fir subţire de autocontrol pe care îl aveam.

Mi-am dres glasul, trei ani de credinţă neabătută fiind singurul lucru care mi-a permis să îmi menţin vocea egală.

— Şi doar ca să ştii…

— D-da? a întrebat, muşcându-şi buza de jos.

— Nu trebuie să conduci până aici tocmai din Kansas doar ca să te confesezi. Sunt sigur că orice preot de acolo ar fi bucuros să te asculte. Propriul meu duhovnic, părintele Brady, e foarte bun în ceea ce face şi îl găseşti în centrul oraşului Kansas.

Şi-a înclinat uşor capul, ca o pasăre.

— Dar nu mai locuiesc în Kansas. Locuiesc aici, în Wesion.

Ei bine… rahat.

Zilele de marţi. Să le ia naiba.

Am rostii Liturghia de dimineaţă într-o biserici

aproape pustie eu excepţia celor două bunici care purtau pălării şi a lui Rowan – apoi am mers să alerg, analizând în gând toate lucrurile pe care trebuia să le fac în acea zi. inclusiv crearea unui pachet cu informaţii pentru excursia de grup a tinerilor, care urma să aibă loc în primăvara viitoare şi scrierea predicii pentru săptămâna în curs.

Weston e un oraş cu maluri abrupte şi înalte, o aranjare de câmpuri înclinate spre râul Missouri, străbătut de dealuri primejdioase şi necruţătoare. Să alergi aici e brutal şi nesănătos, dar îţi limpezeşte gândurile. După primii zece kilometri eram plin de transpiraţie şi respiram greu. Am dat volumul muzicii la maximum, astfel încât vocea lui Britney să acopere orice altceva.

Am făcut colţul spre strada principală din oraş. Din moment ce era zi lucrătoare, trotuarele nu erau la fel de aglomerate de oamenii care pierdeau vremea prin magazinele de antichităţi sau colindau magazinele de artă. În timp ce m-am forţat să continui pe drumul abrupt, a trebuit să evit doar un cuplu vârstnic, în timp ce coapsele şi toţi muşchii mei ţipau în agonie. Transpiraţia îmi aluneca de-a lungul gâtului, a umerilor şi a spatelui, părul îmi era leoarcă, fiecare respiraţie se simţea ca o pedeapsă, iar soarele de dimineaţă se asigura că valurile căldurii de august mă întâmpinau, răzbătând din asfalt.

Iubeam fiecare secundă.

Orice alt gând s-a estompat – renovarea bisericii care urma să aibă loc în viitorul apropiat, predicile pe care trebuia

să le scriu, Poppy Danforth.

Mai ales Poppy Danforth. Mai ales ea şi faptul că, doar gândul la că mă făcea să devin rigid.

Mă uram puţin pentru ceea ce se întâmplase cu o zi în unită. Era evident că era o femeie educată, inteligentă şi interesantă şi, în ciuda faptului că nu era catolică, venise la niinc pentru cuvinte de alinare. Şi în loc să o privesc ca pe un mieluşel care avea nevoie de îndrumare, nu am fost

capabil să mă concentrez pe nimic altceva în timp ce vorbeam, în afară de gura ei.

Eram preot, îi jurasem lui Dumnezeu să nu cunosc un alt trup atât timp cât trăiesc – nici măcar să îmi cunosc propriul trup. teoretic vorbind. Nu era în regulă să am gândurile pe care le aveam atunci când era vorba de Poppy.

Trebuia să fiu păstorul turmei, nu lupul.

Nu lupul care s-a trezit în acea dimineaţă împingându-şi şoldurile în saltea din cauză că a avut un vis foarte intens cu Poppy şi păcatele ei carnale în rolul principal.

Vina şi-a făcut culcuş înăuntrul meu când mi-am adus aminte.

Mă duc în iad, am gândit. *Nu există nicio posibilitate să nu ajung în iad.*

Pentru că, oricât de vinovat ni-aş fi simţit, nu eram sigur că eram capabil să mă controlez dacă aveam să o văd din nou.

Nu, nu era chiar aşa. Ştiam că eram capabil – dar nu *voiam* să o fac. Nici măcar nu voiam să renunţ la dreptul de a-i păstra vocea, trupul şi scenariile în mintea mea.

Ceea ce era o problemă. În timp ce alergam ultimul kilometru, m-am întrebat ce aş fi putut să îi spun unui enoriaş care s-ar fi aflat în aceeaşi situaţie? Ce aş fi servit drept o **cunoaştere onestă a dorinţelor lui Dumnezeu?**

Inovâja este un rur „hâmri Ji Pumnezeu.

Mânunseşte-ţi thicatul deschis şi sincer în faţa lui Pumnezm Roiiga-te pentru iertare şi pentru puterea de a te imt Mttnvi tentaţiei în cazul în care se va ivi din nou.

Şt. În cele din urmă. Îndepărtează-te cu totul de sursa tentaţiei

Vedeam biserica şi casa parohială la mică distanţă le nea ştiam acum ce trebuia să fac. Aveam de gând be **un** Juş şi să-mi petrec următoarea oră rugându-mă să fiu ier ai.

Şi să fiu puternic. Da, aveam de gând să mă rog şi pentru asta.

Iar următoarea dată când Poppy avea să vină, trebuia să găsesc o cale de a-i spune că nu puteam să fiu duhovnicul ei din nou. Dintr-un oarecare motiv, gândul m-a deprimat, dar eram preot de suficient de mult timp încât să ştiu că, uneori, cele mai bune decizii sunt cele care îţi provoacă o anumită nefericire pe termen scurt.

M-am oprit într-o intersecţie, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului, simţindu-mă ceva mai bine acum, că îmi făcusem un plan de urmat. Era lucrul corect de făcut; totul avea să fie bine.

— Britney Spears, îhm?

Acea voce. Deşi o auzisem doar de două ori, ere adânc întipărită în memoria mea.

Conştient că eram pe cale să fac o greşeală, m-am întors oricum, în timp ce îmi scoteam căştile din urechi.

Şt ea alerga şi, după cum arăta, alergase la fel de mult la mine Purta o bustieră şi pantaloni de alergat foarte, foarte nu-ţi. care *ahut* îi acopereau fundul perfect. Transpiraţia îi alunec» pe corp. iar rujul roşu lipsea, însă gura ci arăta chiar şi mm uimitor fără el. şi singurul lucru care m-a împiedicat să o privesc Mânuind era faptul că picioarele ci bronzate, stomacul plai şi snmi obraznici erau deja la vedere.

Sângele mi s-a redirecţionat spre coapse.

Încă zâmbea la mine şi mi-am amintit că spusese ceva.

Scuze, ce ai spus?

C cuvintele mi-au ieşit dure, fără suflare. Am tresărit, însă nu părea să îi pese.

— Nu mi te-am imaginat fan Britney Spears, a spus, indicând spre locul în care iPhone-ul era înfăşurat pe bicepsul meu. afişând în mod clar coperta albumului *Oops… / Did U Again.* Ba chiar retro Britney.

Dacă nu aş fi fost deja epuizat din cauza alergării şi a căldurii, probabil că aş fi roşit. Am întins mâna după telefon, încercând să schimb piesa cât mai subtil posibil. Ea a râs.

— E în regulă. O să mă prefac că te-am văzut ascultând – ce ascultă oamenii lui Dumnezeu în timp ce aleargă? Imnuri? Nu, nu-mi spune. Psalmi.

Am făcut un pas spre ea, iar ochii ei au alunecat de-a lungul pieptului meu dezgolit, oprindu-se asupra locului în care pantaloni scurţi îmi atârnau pe şolduri. Când privirea ei a întâlnit-o pe a mea din nou, zâmbetul i-a pierit. Iar sfârcurile îi erau puncte întărite sub bustieră.

Am închis ochii pentru un minut, sperând ca erecţia să mi se liniştească.

Sau poate că e ceva cu totul diferit, ca deuth metal suedez sau ceva de genul. Nu? Death metal suedez? Dealh metal filipinez?

Am încercat să mă gândesc la lucruri cât mai puţin sexy în timp ce am deschis ochii. M-am gândit la bunica, la covorul murdar din altar, la gustul de cutie al vinului de comuniune.

— Nu mă placi prea mult, nu-i aşa? a întrebat, ancorându-mă înapoi în prezent. Era nebună? Avea impresia că erecţiile incontrolabile pe care le aveam în preajma ei erau semn de antipatie? Ai fost atât de prietenos prima dată când am venit la tine. Dar simt că am reuşit să te enervez cumva.

Şi-a coborât privirea, mişcare care nu a făcut nimic altceva decât să evidenţieze cât de lungi şi groase îi erau genele.

Genele ei mă excitau. Acela a fost un nou punct de referinţă pentru mine, recunosc.

— Nu m-ai enervat, i-am răspuns, uşurat să aud că vocea îmi suna mai normal, sub control şi blândă. Sunt foarte recunoscător că ai găsit experienţa suficient de valoroasă încât să te întorci la biserică.

Eram pe cale să adaug dorinţa mea ca ea să găsească un loc nou de a-şi spune confesiunile, însă ea a vorbit înainte să apuc să o fac:

— Surprinzător, chiar am găsit-o valoroasă. De fapt, mă bucur că am dat peste tine. Am văzut pe site-ul bisericii că ai ore de program doar

pentru a vorbi şi mă întrebam dacă aş putea să te vizitez cândva? Nu neapărat pentru o confesiune…

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Dar, nu ştiu, presupun ca să vorbim despre alte lucruri. Încep o nouă etapă a vieţii mele, dar tot simt că ceva lipseşte. De parcă lumea în care trăiesc e cumva plată, lipsită de valoare. Şi, după ce am vorbit cu tine, de ambele dăţi m-am simţit mai… uşurată. Mă întreb dacă religia e ceea ce am eu nevoie, dar, sincer, nu ştiu dacă e ceva ce îmi doresc.

Confesiunea ei a trezit instinctul preoţesc din mine. Am inspirat adânc şi i-am spus cuvinte pe care, deşi le-am rostit multor altor persoane înaintea ei, le credeam la fel de mult ca prima dată când le rostisem:

— Cred în Dumnezeu, Poppy, dar mai cred şi că spiritualitatea nu este pentru toată lumea. S-ar putea să găseşti ceea ce cauţi într-o ocupaţie care te pasionează, în călătorie, în familie sau într-un infinit de alte lucruri. Sau s-ar putea să îţi dai seama că o altă religie ţi se potriveşte mai bine. Nu vreau să te simţi presată să explorezi Biserica Catolică dintr-un alt motiv în afară de interes pur sau curiozitate.

— Şi, ce zici, de un preot incredibil de atrăgător? E ăsta un motiv raţional de a explora Biserica?

Cred că arătam îngrozit – în parte din cauză că vorbele ei muşcau puţin câte puţin din autocontrolul meu – iar ea a râs. Sunetul era aproape stupid de senin şi plăcut, genul de râs menit să răsune de-a lungul unei săli de bal sau pe marginea unei piscine în Hamptons.

— Relaxează-te, a spus. Glumeam. Vreau să spun, *eşti* incredibil de atrăgător, dar nu ăsta este motivul care mi-a stârnit interesul, cel puţin… Mi-a aruncat încă o privire din cap până în picioare, făcându-mi pielea să se simtă de parcă luasem foc. Nu e singurul motiv, a continuat.

Apoi culoarea semaforului s-a schimbat, iar ea s-a îndepărtat cu o mică fluturare a mâinii.

Eram terminat.

C apitolul trei

Am mers direct acasă şi am tăcut ce) mai rece duş pe care îl puteam suporta, rămânând sub apă până când, în cele din urmă, gândurile mi s-au limpezit, iar erecţia mi s-a potolit. Deşi. dacă evenimentele recente mă învăţaseră ceva, era ci as ca să apară din nou în momentul în care urma să o revăd pe Poppy

Bine, poate că nu puteam şterge cu buretele acea dorinţa din interiorul meu, dar puteam să exersez mai mult autocontrolul. Gata cu fanteziile. Gata cu trezitul doar ca să îmi dau seama că i-am tras-o saltelei mele în timp ce visam la ea şi poate că, exact lucrul de care aveam nevoie era să vorbesc cu ea puteam să o văd ca pe o persoană, ca pe un mic rătăcit în căutarea lui Dumnezeu, nu doar ca pe sex pe două picioare.

Picioare perfecte.

Am tras pe mine nişte pantaloni peste boxeri şi am îmbrăcat o cămaşă neagră, curată, rulându-i mânecile până la coate, aşa cum făceam de obicei. Nu am ezitat nici să iau gulerul. Era un memento de care aveam cu adevărat nevoie. Era un memento să practic abnegaţia, dar şi un memento care îmi amintea *de ce* **practicam abnegaţia, în primul rând.**

O fac pentru Dumnezeu.

O fac pentru enoriaşii mei.

O Jac pentru sora mea.

De aceea Poppy Danforth mă îngrijora atât de mult. Îmi doream să fiu întruchiparea purităţii sexuale pentru congregaţia mea. Îmi doream ca ei să aibă încredere din nou în Biserică; îmi doream să şterg rănile făcute de către oameni îngrozitori în numele Domnului.

Şi îmi doream un mod să îmi amintesc de Lizzy fără ca inima să îmi fie sfâşiată de vină, de regret şi de neputinţă.

Ştiţi ce? Făceam din ţânţar armăsar. Totul avea să fie

bine.

Mi-am trecut o mână prin păr, respirând adânc. O singură femeie, indiferent cât era de atrăgătoare, nu putea să dezbine tot ce păstrasem sacru legat de preoţie. Nu avea să distrugă tot ce muncisem din greu să creez.

Nu mergeam mereu acasă atunci când aveam o miercuri liberă, deşi părinţii mei locuiau la mai puţin de o oră distanţă, dar am mers în acea săptămână. Eram cu nervii întinşi la maximum, încercând să o evit pe Poppy în timpul alergărilor de dimineaţă, şi extenuat fizic din cauza celor aproximativ douăzeci de duşuri pe care le făcusem în doar două zile.

A

Îmi doream doar să merg undeva – fără guler – să joc *Arkham Knight* şi să mănânc mâncare gătită de mama. Voiam să beau o bere (sau şase, şapte) cu tata şi să-l ascult pe fratele meu adolescent plângându-se despre o oarecare fată care I-a băgat în *friendzone* în acea lună. Undeva unde Biserica, Poppy şi restul lumii erau înăbuşite şi puteam doar să mă relaxez.

Casa alor mei nu mă dezamăgea niciodată. Ceilalţi doi fraţi erau şi ei acolo – deşi amândoi aveau propriile locuinţe – atraşi de mâncarea tăcută de mama şi de confortul oferit de simplul fapt de a te afla acasă, care nu poate fi comparat cu nimic altceva.

După cină, Sean şi Aiden mi-au tăbăcit fundul la *Caii of duty,* în timp ce Ryan i-a trimis un mesaj ultimei sale cuceriri, iar casa încă mirosea a lasagna şi a pâine cu usturoi.

I **i/7V ne** privea dintr-o poză **de** deasupra televizorului, care o înfăţişa ca pe adolescenta frumoasă care era în 2003, cu breton, păr blond, decolorat şi cu un zâmbet larg care ascundea toate lucrurile pe care noi nu le-am aflat decât atunci când a fost prea târziu.

Am rămas cu privirea aţintită asupra pozei vreme îndelungată, în timp ce Sean şi Aiden pălăvrăgeau despre slujbele lor – amândoi lucrează în investiţii –, iar mama şi tata jucau Candy Crush unul lângă celălalt în fotoliile

rabatabile.

A 4%

Îmi pare rău, Lizzy. Îmi pare rău pentru tot.

O parte raţională din mine ştia că nu puteam schimba absolut nimic, dar logica nu-mi putea şterge din minte buzele ei palide şi albăstrui, sau vasele de sânge sparte din ochii ei.

Nu-mi putea şterge din minte nici amintirea momentului în care am intrat în garaj să caut baterii pentru lanternă, dar, în schimb, am dat peste trupul rece al singurei mele surori.

Vocea joasă a lui Sean s-a strecurat în visarea mea sumbră şi m-am ancorat treptat înapoi în realitate, ascultând scârţâitul fotoliului pe care stătea tata şi cuvintele lui Sean.

— Doar pe bază de *invitaţie*, a spus. Am auzit zvonuri despre asta de-a lungul anilor, dar, până când nu am primit invitaţia, nu am crezut că e adevărat.

— Ai de gând să mergi?

Şi Aiden vorbea în şoaptă.

— Evident că merg, la naiba!

— Unde mergi? am întrebat.

— Nu ţi-ar pasa, preotule.

l; invitaţie doar pentru Chucky c'heese? Sunt foarte mândru de tine.

Sean şi-a dat ochii peste cap, însă Aiden s-a apropiat de el.

Poate că Tyler ar trebui să ştie despre asta. Probabil că are nevoie să scape de puţină… energie în exces.

E doar pe bază de invitaţie, dobitocule, a spus Sean. Ceea ce înseamnă că nu poate să meargă.

— Se presupune că e cel mai bun club de striptease din lume, a continuat Aiden, netulburat de insulta lui Sean. Dar nimeni nu ştie cum se cheamă sau unde e. Nu, până când nu primeşti o invitaţie.

Umblă vorba că nu te invită până când venitul tău anual nu depăşeşte un milion de dolari.

— Şi atunci, de ce e Sean invitat? am întrebat.

Sean, deşi cu trei ani mai mare decât mine, încă îşi croia drumul în viaţă cu propria firmă. Avea un salariu măricel, (incredibil, din punctul meu de vedere), dar era departe de a face un milion de dolari pe an. Nu încă.

— Deoarece, cap pătrat ce eşti, cunosc oameni. Relaţiile au o valoare mai mare decât orice salariu.

Vocea lui Aiden a fost puţin cam ridicată când a vorbit din nou:

— Mai ales dacă îţi oferă păsă…

— *Băieţi,* a intervenit tata automat, fără să-şi ridice privirea din telefon. Mama voastră e aici.

— Scuze, mamă, am răspuns în cor.

Ne-a trimis la plimbare cu o fluturare a mâinii. Treizeci şi ceva de ani în preajma a patru băieţi au făcut-o imună cam la orice.

K\: u» a» A\; \li-l în **uiiiumA, bolborosind** twu în direcţia lel *<mx* oA avea nevoie de clinic lut de la nmşmA. i» r S «A i \ufe-n au aploc. U din nou spre nune

Mă duc săptămâna viitoare. n mârliii Mt Scan. O să a povestesc lotul.

Aiden. mai mic decât mine eu elpra am şi iuţii un novice în lumea afacerilor, a oftai.

Vreau să tiu ca tine când o să cresc mare.

Mai bine ea mine, decât ca Domnul (Vbbalar de aici. Spune-mi. Tyler, ţi-ai săpat un tunel caipian în iii & nu dreaptă sau nu încă?

I-am aruncat o pernă în cap.

Te oferi voluntar să mă ajuţi?

Scan a evitat perna cu uşurinţă.

— Spune-mi când, dulceaţă. Pariez că pot să găsesc o întrebuinţare pentru mirul ăla.

Am oftat.

— O să ajungi în iad.

— Tyler! s-a răstit tata. Nu-i spune fratelui tău că o să ajungă în iad.

Tot nu-şi ridicase privirea de la ecranul telefonului.

— Care-i scopul tuturor nopţilor singuratice dacă nu poţi să condamni pe cineva din când în când, în? a întrebat Aiden, întinzându-se după telecomandă.

— Ştii ce, Tinker Bell? Poate că ar *trebui* să găsesc o modalitate să te strecor în club. Nu e nimic în neregulă să arunci o privire la meniu, atâta timp cât nu comanzi nimic, nu-i aşa?

Scan. mi te însoţesc la un club de suiplească. Nu contează cât de sofisticat c.

Rine. Atunci presupun că tu şi icoana Sfântului Augustul puteţi petrece vinerea viitoare singuri împreună. *Din nou.*

Ani aruncat o altă pernă în el.

Fraţii Afacerişti au plecat în jur de zece, întorcându-se la şifonierele lor pline cu cravate şi aparatele de tăcut cafea, iar Ryan încă era pe afară, făcând cine ştie ce lucru pentru care i-a solicitat maşina tatii. Tata adormise în fotoliu, iar eu eram întins pe canapea, uitându-mă la Jimmy Fallon şi gândindu-mă ce film aş fi putut să aleg pentru întâlnirea cu elevii de gimnaziu de luna viitoare, când am auzit apa de la chiuvetă curgând în bucătărie.

M-am încruntat. Fraţii Afacerişti şi cu mine (şi un Ryan plângăcios) am spălat toate vasele după cină, tocmai ca mama să nu trebuiască să o facă. Dar când m-am ridicat să o ajut, am văzut că freca oţelul inoxidabil în cercuri haotice, în timp ce aburul se ridica în jurul ei.

— Mamă?

Şi-a întors capul şi mi-am dat seama imediat că plânsese. Mi-a oferit un zâmbet fugitiv, apoi a închis apa şi şi-a şters lacrimile.

— Scuze, scumpule. Doar făceam curăţenie.

Era vorba de Lizzy. Ştiam că asta trebuie să fie.

Puteam să văd în privirea ei de fiecare dată când eram împreună cu toţii, întreaga familie Bell, că stăruia cu privirea, imaginându-şi încă un loc în plus la masă, încă un set de vase murdare în chiuvetă.

Moartea lui Lizzy aproape că m-a ucis. Dar a *ucis-o* pe mama. Şi. În fiecare zi care a urmat, era de parcă o linearii pe mumii în mod artificial în viaţă, cu îmbrăţişări, glume şi \i/ite. acum că crescusem, însă, din când în când, puteai să ve/i acea parte din ea care nu s-a vindecat niciodată complet, care nu a renăscut niciodată, iar biserica noastră jucase un rol important în toată povestea mai întâi împingând-o pe Lizzy să se sinucidă, ca mai apoi să ne întoarcă spatele în momentul în care povestea a fost făcută publică.

f ălcodată, mă simţeam de parcă luptam pentru partea gâdilă. Dar cm³ putea să îndrepte lucrurile, dacă nu eu?

Am tras-o pe mama într-o îmbrăţişare, faţa sa re/emându-se la pieptul meu în timp ce mi-am înconjurat braţele în junii ei.

E împreună cu Dumnezeu acum, am murmurat, pe jumătate preot, pe jumătate fiu, o himeră de ambele. Dumnezeu e cu ea, îţi promit.

— Ştiu, a şoptii. Ştiu. Dar câteodată mă întreb…

*

Ştiam ce se întreba. În cele mai întunecate ore ale mele, şi eu mă întrebam peste ce semne am trecut cu vederea, ce anume ar fi trebuit să îmi sară în evidenţă în toate acele momente în care ea părea să vrea să îmi spună ceva, dar sfârşea, în schimb, prin a se scufunda într-o ceaţă de tăcere.

— Nu cred că există vreo cale să nu ne punem întrebări, am şoptit. Dar nu trebuie să treci prin toată durerea asta singură. Vreau să o împărtăşesc cu tine. Şi tata ar vrea la fel.

A încuviinţat la pieptul meu şi am rămas aşa vreme îndelungată, legănându-ne amândoi încetişor, gândurile

noastre împărţite între ceea ce se întâmplase în urmă cu doisprezece ani şi cimitirul de la capătul străzii.

Abia în timp ce conduceam înapoi spre casă, ascultând cocktailul obişnuit de cântece hippie, meditative, deprimante, amestecate cu Britncy Spears, am făcut legătura între clubul despre care vorbea Sean şi confesiunea lui Poppy. Ea pomenise de un club. Menţionase că majoritatea oamenilor ar fi clasificat drept păcătos ceea ce a făcut ea. Putea oare să fie vorba despre asta?

Gelozia a început să curgă prin venele mele şi am refuzat să o accept, încleştându-mi maxilarul în timp ce manev ram camioneta între state. Nu-mi păsa că era posibil ca Sean să vadă clubul acela, locul unde era posibil ca Poppy să-şi fi expus trupul. Nu, nu-mi păsa.

Iar gelozia nu avea nimic de-a face cu decizia pe care am luat-o din senin – să o găsesc a doua zi şi să duc la bun sfârşit cerinţa ei de a veni în timpul orelor de program pentru a purta o conversaţie. Am încercat să mă liniştesc, spunându-mi că era din cauză că îmi făceam griji pentru ea. Era din cauză că îmi doream să o fac să se simtă bine primită în biserica noastră, să îi ofer consolare şi îndrumare, pentru că simţeam că nu era o persoană care să se piardă pe sine atât de uşor sau să se frângă atât de repede. Iar dacă ceva o determinase să intre într-un confesional straniu şi o făcuse să izbucnească în plâns… ei bine, nimeni nu ar trebui să ducă pe umeri asemenea greutăţi de unul singur.

Mai ales cineva atât de sexy precum Poppy.

m

Încetează.

Nu a fost greu să o găsesc din nou pe Poppy. De fapt, nu am făcut nimic altceva decât să trec pe lângă magazinul de tutun în timpul alergării mele de dimineaţă şi m-am izbit de ea în timp ce făcea colţul. S-a împiedicat şi am reuşit să îi opresc căderea» înconjurându-mi un braţ în jurul ei, ţinând-o aproape de pieptul meu.

— Rahat, am rostit, scoţându-mi căştile din urechi,

îmi pare rău. Eşti bine?

A încuviinţat, dându-şi capul pe spate şi oferindu-mi un zâmbet care mi-a provocat fiori; era perfect de imperfect cu cei doi dinţi din faţă vizibili în spatele buzei de sus şi o urmă de sudoare care îi făcea faţa să strălucească. Am devenit amândoi vizibil conştienţi de poziţia în care ne aflam, cu braţele mele cuprinzând-o, în timp ce ea purta doar o bustieră iar pieptul meu era descoperit. Mi-am îndepărtat braţele, simţind imediat lipsa ei la pieptul meu. Simţind lipsa sânilor săi care se împingeau în pieptul meu gol.

Pe viitor: doar îmbrăţişări din lateral, mi-am spus.

Deja prevedeam încă un duş rece în viitorul apropiat.

Şi-a aşezat o mână pe pieptul meu, nonşalantă, inocentă, continuând să îmi zâmbească.

— Aş fi căzut dacă nu erai tu.

— Dacă nu eram eu, n-aveai motiv să cazi, în primul rând.

— Şi, totuşi, n-aş schimba nimic.

Atingerea ei, cuvintele ei, acel zâmbet – *flirta* cumva cu mine? Dar, apoi, zâmbetul i s-a lărgit şi mi-am dat seama că doar mă tachina, în acel mod lipsii de pericol şi jucăuş, pe care fetele îl folosesc în preajma prietenului lor gay. Mă considera *nefwiculos,* şi de ce m-ar fi văzut altfel? Kram un om al bisericii, la urma urmei, înzestrat de Dumnezeu să tiu păstorul turmei sate. Desigur, presupunea că p jlea să mă tachineze şi să mă atingă fără să îmi afecteze calmei preoţesc. De unde era să ştie ce efecte aveau asupra mea vocea şi cuvintele ei? De unde era să ştie că mâna ei îşi impregna conturul în pieptul meu?

Ochii ei căprui s-au înălţat spre mine, lacuri verzi şi maro, pline de curiozitate, de energie şi de inteligenţă. Lacuri verzi şi maro care reflectau durere şi confuzie dacă îndrăzneai să îi priveşti suficient de mult. Mi-am dat seama de asta pentru că acea privire o purtasem ani întregi după moartea lui Lizzy. Doar că, în cazul lui Poppy, bănuiam că acea persoană pe care o jelea – acea persoană pe care o

pierduse – era chiar ea însăşi.

Permite-mi să o ajut pe femeia asta, m-am rugat în tăcere. *Permite-mi să o ajut să îşi găsească drumul.*

— Mă bucur că te-am văzut, am spus, îndreptându-mi spatele în timp ce şi-a retras mâna de pe pielea mea. Ai spus ceva mai devreme săptămâna asta că vrei să ne întâlnim?

A încuviinţat entuziasmată.

—Am spus. Adică, da, vreau.

—Ce zici de biroul meu în să spunem, jumătate de oră?

M-a salutat în bătaie de joc:

— Ne vedem acolo, părinte.

Am încercat să nu privesc în urma ei în timp ce alerga, chiar am încercat, dar mi-am promis că voi privi doar o secundă – o secundă infinit de lungă – o secundă suficient de lungă încât să-mi întipăresc în minte strălucirea transpiraţiei ei şi a cremei de protecţie solară de pe umerii bronzaţi mişcările provocatoare ale fundului ei.

Cu siguranţă aveam nevoie de un duş rece.

apitolul palm

Jumăiait: de ora mai târziu, eram deja înapoi în unilomtă pantaloni negri, curea Armam co donaţie de la unul «tniifr I iau A Iacei işti), cămaşă tu mâneci lungi suflecate jWin* Iu ţoale şi gulerul, desigur. Sfântul Augustul mă privea în utisieniaie de deasupra biroului, amintindu-mi că mă aflam – udo să îi ajut pe Poppy, nu să vise/ cu ochii deschişi la cum ar Ma în husiieră şi pantaloni scurţi. Şi îmi doream să mă aflu auilo i-a sa o ajut. Mi-am amintit de plânsul ei lipsit de suspine din confesional, iar pieptul mi s-a strâns dureros de tare.

Aveam de gând să o ajut, chiar dacă ar fi însemnat moartea mea.

Poppy a ajuns cu un minut mai devreme, iar felul lipsit de griji, dar precis în care a păşit pe uşă mi-a dat de înţeles

a

că era obişnuită să fie punctuală, îi făcea plăcere şi era genul de persoană care nu înţelegea niciodată de ce unii oameni nu

A

ajung niciodată la timp. În ceea ce mă privea, trei ani de trezit constant la şapte dimineaţa încă nu mă transformaseră într-o persoană matinală, iar Liturghia, mai des decât mi-aş fi dorit, începea la ora 8: 10, în loc de 8: 00.

Hună, a spus în timp ce i-am făcut semn să ia loc pe scaunul de lângă mine.

Am ales cele două scaune tapiţate din colţul biroului pentru că uram să vorbesc cu oamenii în timp ce stăteam în spatele biroului, de parcă eram un director de gimnaziu. Iar când venea vorba de Poppy, îmi doream să fiu capabil să o console/, să o ating dacă era nevoie, să îi ofer o experienţăntui personală decât cea oferită de Cabina Antică a Morţii.

S-a aşezat pe scaun în acel mod elegant, plin de piţ* 1 şi al naibii de hipnotizam… ca atunci când priveşti o balermi 1 legându-şi poantele sau o gheişă turnând ceai. Se dădu* 1 din nou cu acea nuanţă arzătoare de ruj roşu şi purta *mm* 1 pantaloni scurţi cu talie înaltă şi o bluză care se lega în jurul gâtului şi arăta pregătită mai degrabă pentru o croazieră de duminică pe un iaht decât pentru o întâlnire în biroul meu posomorât. Dar părul încă îi era ud, iar obrajii păstraseră acea nuanţă îmbujorată de după alergare şi am simţit o mândne posesivă punând stăpânire pe mine când mi-am amintit că pe acea femeie aranjată reuşisem să o văd cât de cât descoperită, ceea ce era un impuls necorespunzător. Am încercat să îl îndepărtez.

— Mulţumesc că ai fost de acord să te întâlneşti cu mine, a spus încrucişându-şi picioarele, în timp ce şi-a aşezat poşeta jos.

Care, de fapt, nu era o poşetă, ci o geantă lucioasă

pentru laptop, plină cu teancuri de dosare în culori vii.

— M-am gândit de multe ori să caut ceva de genul ăsta, dar nu am fost religioasă înainte, iar o parte din mine încă se mai împotriveşte ideii.

— Nu te gândi dacă e religios sau nu, am sfătuit-o. Nu sunt aici ca să te convertesc. De ce nu vorbim pur şi simplu? Şi poate găsim câteva activităţi sau grupuri aici care se potrivesc nevoilor tale.

Şi dacă nu? O să mă îndrumi spre Metodişti?

— N-aş face niciodată asta, am spus pe un ton grav

Prima opţiune sunt întotdeauna Luteranii. B *

Remarca mi-a câştigat un zâmbet.

— Cum ai ajuns în Kansas?

A ezitat.

— E o poveste lungă.

M-am lăsat pe spate în scaun, dându-mă în spectacol în timp ce mă tăceam confortabil.

— Am suficient timp.

— E o poveste plictisitoare, m-a avertizat.

*

—îmi petrec ziua studiind legi liturgice care datează din Evul Mediu. Mă descurc cu orice înseamnă plictisitor. Promit.

—Bine, păi… nu sunt prea sigură de unde să încep, aşa că presupun că ar trebui să o iau de la început?

Şi-a îndreptat privirea spre peretele cu cărţi, în timp ce şi-a prins buza de jos între dinţi, ca şi cum încerca să îşi dea seama care era cu adevărat începutul poveştii sale.

—Nu sunt fugara tipică, a spus după un minut. Nu m-am strecurat pe fereastră când aveam şaisprezece ani

şi nici nu am furat maşina tatii doar ca să merg în vacanţă, la plajă. Am fost ascultătoare, supusă şi copilul preferat al tatii, până când am urcat pe scena de absolvire de la Dartmouth şi am terminat oficial masteratul în administrarea afacerilor. Am aruncat o privire părinţilor mei şi, în cele din urmă, am înţeles ce vedeau atunci când mă priveau – încă un capital, un dosar din portofoliul lor. *Acolo e fiica noastră cea mică,* îmi puteam imagina spunând familiei care stătea lângă ei. *A absolvit magna cum laude, ştiţi, şi a fost la cele mai bune şcoli până acum. Şi-a petrecut ultimele trei veri făcând voluntariat în Haiti. Julliard ar fi fost o victorie uşoară pentru ea dacă ar fi vrut să danseze, dar, desigur, fiica noastră ambiţioasă a ales să studieze afacerile în schimb.*

— Ai făcut voluntariat în Haiti? am întrerupt-o.

A încuviinţat.

[. a o organizaţie de caritate numită Maison de 4 i*! 4 in, i 4 J un 1<k pentru mamele care trăiesc în mediul teu! din H111 m cart pol să beneficieze de îngrijire prenatală: iuiir «d. n îi un tot unde pol să nască, E singurul loc – în «-l; ui de (: i-h notră de vară din Marseille unde francezape * * „i am învăţat e în timpul petrecut într-un internat din Franţa a dovedit a li dt ajutor.

Darimouth. Marseille. Internat, Am intuit că – „ppy era rafinată. Am ghicit încă de când a menţionat K, h/m u ca; la un moment dat în viaţă, devenise familiară 4 u privilegiile şi bogăţia, dar abia acum puteam să îmi dau → cainîi, ai de multe privilegii. Cât de multă bogăţie, l-am ana lizai. lupul Exista o încredere înfloritoare acolo, o Uu lmaţic de modă veche faţă de etichete şi de politeţe, dar nu am putut a observ nicio pretenţie, niciun elitism

I-a plăcut să lucrezi acolo?

Întregul chip i s-a luminat.

Mi-a plăcui! E un loc frumos, plin de oameni minunaţi Am avut ocazia să asist la naşteri în ultima vară pe circ ani petrecul-o acolo. Doi dintre ei erau gemeni… erau atât de mici, încât moaşa rui-a spus că, dacă mama nu ar fi venit la Mai sori de N-ai & sance, în mod sigur atât ea, cât şi gemenii, ar fi murit. Marna lor chiar m-a lăsat să o ajut să aleagă nume pentru cei doi fii ai săi.

Expresia feţei ei devenise aproape timidă şi am realizat că era pentru prima dată în viaţa ei când împărtăşea acea bucurie cu o altă persoană.

Îmi lipseşte locul ăla.

Am rânjit. Nu m-am putut abţine. Rar îmi era dat să văd pe cineva atât de entuziasmat de experienţa de a-i ajuta p «e «i nevoiaşi

Noţiunea de cantate pentru familia mea înseamnă organizarea unor strângeri de fonduri în scop politic, a spus, egalându-mi rânjetul cu unul strâmb. Sau să doneze suficient unei organizaţii care ajută animalele doar ca să aibă ocazia de **a** se poza împreună cu un cec uriaş. Ca mai apoi să calce în picioare oamenii de pe străzi. E jenant.

— E ceva obişnuit.

A clătinat cu vehemenţă din cap.

N-ar trebui să fie. Cel puţin, eu refuz să trăiesc aşa.

Era bine pentru ea. Şi cu refuzam să o fac, dar crescusem într-o casă în care se practicau religia şi voluntariatul. Fusese uşor pentru mine; nu credeam că şi ea ajunsese uşor la acea convingere. Îmi doream să o întrerup din povestit, să aud mai multe despre timpul pe care l-a petrecut în Haiti, să îi arăt toate modurile în care ar fi putut să ajute oamenii aici, la Sfânta Margareta. Aveam nevoie de oameni ca ea, oameni cărora să le pese, oameni care s-ar fi oferit voluntari, oferindu-şi timpul liber şi talentele – nu doar banii. De fapt. aproape că i-am spus toate lucrurile astea. Aproape că am căzut în genunchi, implorând-o să ne ajute cu cămara de alimente sau cu micul dejun pentru care nu aveam niciodată suficienţi

oameni. Pentru că aveam nevoie de ajutorul ei şi, dacă e să fiu sincer, îmi doream să se implice în toate. Îmi doream să o văd peste tot.

Dar poate că nu era cel mai potrivit lucru pe care mi-l puteam dori. Am ghidat-o spre subiectul de conversaţie de mai devreme, care era mult mai puţin periculos.

Aşa, erai la absolvire…

Absolvirea. Da. Şi mi-am dat scama, privmdu'mi părinţii, că eram lot ce îşi doreau ei. Că m-am dichisii să fiu aşa cum îşi doreau. Eram pachetul complet pachetul cu manichiura perfectă, elegant, îmbrăcat scump.

Ea era toate lucrurile astea, într-adevăr, era pachetul perfect la suprafaţă, dar… dincolo de asta, simţeam că era mult mai mult. Dezordonată şi pasională, sensibilă şi creativă – un ciclon într-o coajă de ou. Nu era de mirare că acea coajă se spărsese.

— Am înfrumuseţat acea viaţă care deja avea prea multe maşini, prea multe camere, prea multe întâlniri, gale şi strângeri de fonduri. O viaţă deja saturată de alţi doi copii care au absolvit tot la Dartmouth, ca mai apoi să se căsătorească cu oameni bogaţi şi să aibă bebeluşi bogaţi. Am fost menită să lucrez într-un loc cu ferestre de sticlă şi să conduc un Mercedes S-Class, cel puţin până când urma să mă căsătoresc. Apoi urma să scad volumul de muncă şi să mă implic mai mult în acţiuni caritabile. Desigur, până când dădeam naştere la acei bebeluşi bogaţi doar ca să completez portretele familiei. Şi-a coborât privirea spre mâini: probabil că asta sună ridicol. Ca un roman modern scris de Edith Wharton, sau ceva de genul ăsta.

— Nu sună deloc ridicol, am asigurat-o. Ştiu exact genul de oameni despre care vorbeşti.

Şi chiar ştiam – nu am spus-o doar de dragul ei. Am crescut într-un cartier destul de frumos şi, deşi la o scală mult mai mică, aceleaşi atitudini îşi făceau simţită prezenţa. Familiile cu casele lor frumoase şi cu cei doi copii de nota zece în rolurile principale, care jucau lacrosse; familiile care se asigurau că toată lumea ştia exact cât de prospere şi cât de tipic americane erau

odraslele lor înfloritoare din Vestul Mijlociu.

— Am respins acea realitate, s-a confesat. Acea viaţă elitistă. Nu voiam să trăiesc aşa. Nu puteam fac asta.

Evident că nu putea. Era cu mult peste acel stil de viaţă. Putea să vadă asta despre ea însăşi? Putea să o simtă, chiar dacă nu-şi putea da seama? Pentru că eu abia dacă o cunoşteam, şi deja ştiam că era genul de femeie care nu poate să trăiască fără un scop – un scop real şi viu – în viaţa ei. Şi nu avea să îl găsească de cealaltă parte a scenei de la Dartmouth.

> — Am rămas cu inima frântă din cauza lui Sterling, da, a continuat, încă examinându-şi mâinile, dar propria viaţă îmi frângea inima şi nici măcar nu o trăisem. Am luat acea diplomă falsă pe care ţi-o înmânează înainte să ţi-o trimită pe cea reală, apoi am coborât de pe scenă şi am părăsit campusul, fără să asist la aruncarea tocilor, la şedinţa de poze sau la cina mult prea scumpă pentru care părinţii mei aveau să insiste. Apoi m-am dus la apartamentul meu, am lăsat un ultim mesaj vocal pe telefonul tatălui meu, mi-am înghesuit lucrurile în maşină şi am plecat. Gata cu stagiile pentru mine. Gata cu strângerile de fonduri care serveau mâncare de 10.000 de dolari. Gata cu întâlnirile cu bărbaţi care nu erau Sterling. Am lăsat acea viaţă în urmă – împreună cu cardurile de credit ale lui tati. Am refuzat să mă ating de fondul fiduciar. Aveam să supravieţuiesc pe propriile picioare sau deloc.
>
> —A fost curajos din partea ta, am murmurat.

Cine era acel Sterling pe care îl tot menţiona? Un

fost iubit? Un fost amant? Oricine ar fi fost, mai mult ca sigur era un idiot dacă a lăsat-o pe Poppy să plece.

— Curajos sau prostesc, a râs ea, am dat cu piciorul la o viaţă întreagă de educaţie – educaţie costisitoare. Presupun că părinţii mei au fost devastaţi.

—Presupui?

A oftat.

— Nu am mai vorbit niciodată direct cu ei după ce am plecat. Nici până acum nu am făcut-o. Au trecut deja trei ani şi ştiu că sunt furioşi…

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Nu ai cum să înţelegi, a rostit cuvintele aspre, dar tonul i-a rămas prietenos. Eşti un *preot*, pentru numele lui

Dumnezeu! Pariez că părinţii tăi au fost în extaz când le-ai dat vestea.

Mi-am coborât privirea asupra picioarelor.

— De fapt, mama a izbucnit în plâns când i-am spus, iar tata nu a mai vorbit cu mine şase luni. Nici măcar nu au participat la hirotonisire.

Nu era o amintire pe care-mi doream să o retrăiesc.

Când mi-am ridicat din nou privirea spre ea, buzele îi erau unite într-o linie subţire.

— Asta e îngrozitor. Sună a ceva ce ar face părinţii mei.

— Sora mea…

M-am oprit, dregându-mi glasul. Am vorbit despre Lizzy de nenumărate ori în timpul predicilor, în grupuri restrânse, în timpul şedinţelor de consiliere. Dar, cumva, să-i explic moartea ei lui Poppy era mult mai intim, mai personal.

— A fost molestată de preotul nostru de la parohie ani la rând. Nu am ştiut, nici măcar nu am bănuit vreodată…

Poppy şi-a aşezat o mână peste a mea. Ironia faptului

că *ea* era cea care mă consola *pe mine* era aproape palpabilă, dar, în acelaşi timp, se simţea plăcut. Se simţea bine. Nu a existat nimeni care să-mi ofere alinare atunci când s-a întâmplat; cu toţii ne-am scufundat în lumi diferite scăldate în durere. Nu a existat nimeni care doar să mă *asculte*, de parcă avea vreo importanţă ce simţeam în legătură cu ce se întâmplase. De parcă avea importanţă că *încă* simţeam o mulţime de lucruri.

— S-a sinucis când avea nouăsprezece ani, am continuat de parcă atingerea lui Poppy declanşase în mine o nevoie de destăinuire care nu putea fi oprită. A lăsat un bilet cu numele tuturor copiilor pe care el îi rănise. Am reuşit să îl oprim, a fost judecat şi condamnat la zece ani de închisoare.

Am inspirat adânc, oprindu-mă pentru un minut, pentru că era imposibil să nu simt aripile acelor dragoni gemeni de furie şi de durere fâlfâind în pieptul meu, făcându-mi sângele să clocotească. De fiecare dată când mă gândeam la acel om, simţeam o furie atât de puternică, încât mă consideram capabil de crimă şi, indiferent de câte ori m-am rugat ca acea furie să fie ridicată de pe umerii mei, indiferent de câte ori m-am forţat să repet *te iert, te iert* în timp ce îmi imaginam chipul lui, acea furie nu a dispărut niciodată cu adevărat. Acea durere.

Recăpătându-mi stăpânirea de sine, am continuat:

— Celelalte familii din parohie… Nu ştiu dacă pur şi simplu nu au vrut să creadă sau dacă s-au simţit umilite din cauză că avuseseră încredere în el, dar, oricare ar fi fost motivul, au fost furioase pe noi pentru că am cerut arestarea lui, furioase pe Lizzy pentru că a fost victima, furioase că a avut curajul să lase un bilet care sublinia fiecare detaliu bolnav a ceea ce s-a întâmplat, dar şi numele celor cărora li

s-a întâmplat. Diaconii au încercat să ne împiedice să-i oferim o înmormântare catolică şi până şi noul preot ne-a ignorat, întreaga mea familie a încetat în acel moment să mai meargă la biserică, iar tata şi fraţii mei au încetat în totalitate să mai creadă în Dumnezeu. Doar mama a continuat să creadă, deşi nu s-ar întoarce niciodată la biserică. Exceptând faptul că mă vizitează aici, nu a mai călcat într-o biserică, de la înmormântarea lui Lizzy.

— Dar tu ai făcut-o, a subliniat Poppy. Tu continui să crezi.

Mâna ei a rămas peste a mea, caldă, în ciuda aerului condiţionat din birou.

— Mult timp n-am mai crezut nici eu, am recunoscut.

Am stat în tăcere pentru o perioadă, înghiontindu-ne umerii şi gândindu-ne la fete moarte şi părinţi dezaprobatori şi tragedii care lâncezeau precum mirosul de frunze moarte dintr-o pădure.

— Deci, a spus ea după ceva timp, presupun că ştii cum e să ai de-a face cu dezaprobarea propriilor părinţi.

Am reuşit să schiţez un zâmbet, ca mai apoi să încerc să-l împiedic să se evapore atunci când ea şi-a retras mâna.

— Ce ai făcut după ce ai plecat de la Dartmouth? am întrebat, simţind nevoia să vorbesc despre altceva, despre orice altceva în afară de Lizzy şi de acei ani dureroşi care au urmat după moartea ei.

— Ei bine, a spus ea, foindu-se în scaun. Am făcut multe. Chestia e că eram capabilă să găsesc tone de lucru de una singură, să lucrez folosindu-mă de diploma în administrarea afacerilor,

dar cum puteam să fiu sigură că nu voiau notele din cadrul stagiilor fanteziste, diploma mea scumpă sau un membru al familii Danforth lucrând în birourile lor? După şase luni petrecute într-un birou din New York, simţindu-mă de parcă DANFORTH îmi era tatuat pe frunte, am plecat la fel de brusc ca atunci când am plecat din New Hampshire şi am condus până când, în cele din urmă, nu mai voiam să o fac. Aşa am ajuns în Kansas.

A inspirat încet. Am aşteptat să continue.

— N-am intenţionat niciodată să ajung la acel club, a spus în cele din urmă, vocea ei scăzând în intensitate. Mă gândeam că poate voi găsi o organizaţie non-profit pentru care să lucrez, sau poate chiar ceva mai banal, cum ar fi servitul la mese. Dar am auzit de la un barman că exista un club ascuns undeva în oraşul ăla – privat, exclusivist, discret. Şi că erau în căutare de fete. Fete care arătau scump.

— Fete ca tine?

Poppy nu s-a simţit ofensată. A lăsat să-i scape din nou acel râs gutural, acel râs care aprindea o scânteie în partea de jos a abdomenului meu de fiecare dată când îl auzeam.

—Da, fete ca mine. Fete cu trup de viespe. Genul de fete care plac oamenilor bogaţi. Şi ştii ce? Eram perfectă. Aveam şansa să dansez – nu dansasem nicăieri de atât de mult timp, dacă nu punem la socoteală toate galele. Mai pe scurt, era un loc cu clasă. O verificare obligatorie a ţinutei,

750 de dolari pentru a închiria o masă, 1.000 pentru un dans privat. Niciun spectator nu iniţia atingeri. Două băuturi maxim. Se plia pe o clientelă foarte specifică, aşa că am ajuns să mă dezbrac pentru aceiaşi bărbaţi care m-ar fi angajat, care s-ar fi căsătorit cu mine, care ar fi donat pentru acţiunile mele caritabile de salvare a animalelor – într-o altă viaţă. Mi-a plăcut la nebunie.

— Ţi-a plăcut la nebunie?

Fată perversă.

Gândul a apărut de nicăieri, neaşteptat, iar acum refuza să mai place, repetându-se la infinit în mintea mea.

Fată perversă şi imorală.

Şi-a întors acei ochi căprui asupra mea.

— E greşit? E un păcat? Nu, nu răspunde. Chiar nu vreau să ştiu.

— De ce ţi-a plăcut? am întrebat doar din curiozitate din postura de îndrumător, desigur. Dacă nu te deranjează că întreb.

— De ce m-ar deranja? La urma urmei, eu m-am oferit să îţi povestesc.

Şi-a schimbat poziţia, pantalonii ei scurţi lăsând la vedere şi mai mult din acele picioare ferme. Picioare de dansatoare, am aflat atunci.

— îmi plăcea cum mă simţeam să am fixată asupra mea privirea bărbaţilor care mă doreau pe mine şi numai pe mine – nu educaţia, pedigriul sau conexiunile familiei mele. Dar, mai mult decât asta, la un nivel primitiv, iubeam modul în care bărbaţii răspundeau la corpul meu. Îmi plăcea că îi excitam.

A

Îmi plăcea că îi excitam.

Aproape m-am înecat, mintea mea fracturându-se în două minţi gemene – una determinată să vadă acea întâlnire sfârşindu-se cu iertare şi compasiune, în timp ce cealaltă era determinată să îi dea de înţeles cât de tare *mă* excita.

A

Însă ea nu era conştientă de bătălia mea interioară.

— Mi-a plăcut că deveneau aproape sălbatici şi aproape înnebuneau din cauza dorinţei de a mă atinge. Deveneau atât de nebuni, încât îmi ofereau sume uluitoare de bani ca să îi însoţesc la ei acasă, să părăsesc clubul şi să devin amanta lor. Dar nu am acceptat niciodată. Deşi mulţi dintre ei erau atrăgători şi nu mă aflam într-un loc unde să pretind că banii nu reprezentau un ţel. Dar ofertele lor se opuneau naturii mele şi nici nu-mi puteam imagina cum ar fi fost dacă le-aş fi acceptat ofertele. Nu e asta o idee ridicolă? O dansatoare de striptease insistând să îşi păstreze virtutea?

Nu părea să aştepte un răspuns din partea mea, aşa că a continuat:

— Partea tristă e că, de fapt, îmi lipsea sexul în timp ce refuzam toate acele oferte. Sunt sigură că îţi e familiar acest sentiment, părinte, de parcă cea mai slabă briză e suficientă ca să te împingă peste marginea prăpastiei, de parcă pielea ta e inflamabilă.

Dumnezeule, chiar îmi era familiar acel sentiment. îl simţeam chiar acum. I-am oferit un zâmbet slab la care mi-a răspuns la rândul ei.

— Gram atât de încinsă, părinte Bell.

Mă udam doar când îi priveam pe acei bărbaţi masturbându-se prin pantalonii lor de costum. În camerele private, îmi dădeam lenjeria la o parte şi îi lăsam să mă privească în timp ce mă satisfăceam singură. Le plăcea asta, le plăcea când mă mângâiam şi mă atingeam singură, apoi îmi foloseam mâna până când mă cutremuram şi suspinam.

Mi-am dat seama că acum degetele mele erau încleştate dureros de strâns pe mânerele scaunului şi am încercat să alung toate acele imagini invocate de cuvintele ei, dar nu am reuşit, iar ea a continuat, fără să fie conştientă de stinghereala mea bruscă, inocentă şi simţindu-se în siguranţă datorită concepţiei greşite că eram pur şi simplu o sursă căreia îi putea oferi informaţii şi, care, la rândul ei, îi putea oferi îndrumare şi nu pur şi simplu un bărbat de douăzeci şi nouă de ani.

— Dar atunci când mă masturbam, nu era la fel, a spus ea. Voiam să fiu *futută*, futută şi folosită. Voiam să fiu penetrată de cineva, voiam să am degete în gură, în vagin. În fund.

A inspirat adânc. Eu, pe de altă parte, nu puteam respira.

— Cum se numeşte păcatul ăsta? Ştiu că trebuie să existe unul. E doar poftă trupească… sau e ceva mult mai grav? Ce rugăciune ar trebui să rostesc pentru păcatul ăsta? Dacă nu mă simt vinovată pentru tot ce am făcut sau pentru lucrurile pe care mi le-am dorit? Chiar şi acum, chiar şi după tot ce s-a întâmplat luna trecută, încă îmi doresc asta. Încă mă mai simt singură, încă mai vreau să fac sex. Ceea ce e derutant ca naiba, pentru că nu am nici cea mai mică idee despre ce altceva îmi doresc în viaţă.

În ciuda tuturor, încă voiam să îi răspund la ultima propoziţie, să-i vorbesc despre motivaţia ei finală datorită căreia se afla în acel birou. Voiam să o iau de mână şi să îi ofer sugestii calme de înţelepciune, dar, la naiba, nimic nu

era calm în interiorul meu.

Cuvintele ei.

Cuvintele ei nenorocite.

A fost destul de rău să o ascult despre perioada în care a lucrat la club, dar când a început să îmi povestească despre momentele în care se atingea singură, ajungând în pragul orgasmului, m-am imaginat ca fiind unul dintre acei afacerişti flămânzi, privind-o, oferindu-i până şi ultimul cent din portofel doar ca să-i văd sexul scânteind de plăcere. Puneam pariu că puteam să îl văd în acel moment, dacă îmi doream. Puteam să o lipesc de perete, să-i dau jos acei pantaloni scurţi, să-i depărtez picioarele astfel încât să fie expus privirii mele…

Nu-mi puteam imagina niciun mod în care mai puteam rezista chiar şi un singur minut în plus în acea întâlnire.

Cred că Dumnezeu mi-a auzit rugăciunea nerostită pentru că telefonul ei a sunat, un ton de apel afacerist şi scurt, iar ea l-a pescuit din poşetă.

— îmi pare rău, a rostit în timp ce a răspuns la telefon.

I-am făcut semn că era în regulă, în timp ce încercam să rezolv marea problemă – cum urma să mă ridic fără să o las să vadă efectul pe care cuvintele ei l-au avut asupra mea.

A încheiat apelul repede.

— îmi pare rău, s-a scuzat din nou. A intervenit ceva la muncă şi…

Mi-am ridicat o mână.

— Nu-ţi face griji. Oricum am o întâlnire parohială în curând, am minţit.

Singura întâlnire care urma să aibă loc era între mâna şi penisul meu. Dar probabil că nu era o idee bună să îi spun asta unei tinere speranţe abia convertite. (Mi-am notat în minte să cer iertare nu doar pentru acea minciună, ci şi pentru ceea ce urma să fac.)

Eu”. a… sper totuşi să te văd destul de curând.

I

Mi-a oferit un zâmbet năucitor în timp ce s-a ridicat şi şi-a luat geanta.

— Şi eu. La revedere, părinte.

Nici măcar nu am putut să aştept până când a ieşit din biserică. De îndată ce Poppy a plecat, m-am ridicat şi am încuiat uşa, apoi m-am îndreptat direct spre birou, încleştându-mi degetele de la o mână pe suprafaţa dură, în timp ce cu cealaltă bâjbâiam după curea.

Nu aveam timp să simt vinovăţie sau să pun sub semnul întrebării motivele pentru care făceam asta. Nu aveam timp pentru niciun gând asemănător. Nici măcar nu mi-am tras pantalonii mai jos decât a fost necesar ca să îmi eliberez membrul şi am început să mă frec tare şi repede, eliberarea fiind singurul lucru prezent în mintea mea.

Am încercat să mă gândesc la altcineva – la oricine altcineva – în afară de femeia care a venit la mine căutând iertarea şi confortul lui Dumnezeu. Dar mintea mea continua să se întoarcă la ea, imaginându-şi-o la club, dar dansând pentru mine şi numai pentru mine, trăgându-şi lenjeria la o parte ca să-mi arate lucrul pe care mi-l doream cel mai mult.

Dumnezeu să mă ajute.

Am simţit acea electricitate acumulându-se în pelvisul meu în timp ce mă împingeam în propria mână, dorindu-mi să i-o trag lui Poppy Danforth – în gură, în vagin sau anal, chiar nu îmi păsa – apoi am ejaculat peste tot pe birou, pulsând, ţâşnind şi imaginându-mi că fiecare picătură din mine era vărsată pe pielea ei albă.

Mâna mi s-a potolit, ritmul respiraţiei mi-a încetinit, iar realitatea s-a prăbuşit peste mine. Iată-mă aici, cu penisul în mână, spermă împroşcată peste tot, pe calendarul meu liturgic de birou, cu o poză a Sfântului Augustin privindu-mă cu reproş de pe perete.

Rahat.

Rahat

Amorţit, mi-am încheiat fermoarul de la pantaloni şi am smuls primele pagini de la calendar, aruncându-le la coş, sunetul de foi mototolite auzindu-se puternic şi aproape acuzator şi, la naiba, ce dracu' făcusem?

M-am aşezat pe scaun şi m-am uitat la Sfântul Augustin.

— Nu te preface că habar n-ai cum e, am mormăit.

Mi-am aşezat coatele pe birou, acoperindu-mi ochii cu podul palmelor.

Poppy Danforth nu pleca nicăieri. Locuia aici. Urma să se întoarcă şi nu aveam nicio îndoială că cercetasem numai la suprafaţă problema confesiunilor ei *carnale.* Şi trebuia să o ascult fără să mă excit ca un adolescent. Mai mult decât să o ascult, trebuia să îi răspund cu calm, empatie şi compasiune, când, de fapt, nu mă puteam gândi la nimic altceva în afară de acea gură care ascundea acei dinţi puţin imperfecţi.

Stele începuseră acum să-mi danseze în spatele pleoapelor, dar nu mi-am îndepărtat mâinile. Nu voiam să văd acel birou sau pe Sfântul Augustin în acel moment. Nu voiam să văd marginile distruse ale calendarului sau coşul meu de gunoi umplut recent până la refuz.

Voiam să mă rog în întuneric desăvârşit. Nu voiam să intervină nimic între gândurile mele şi Dumnezeu, între acea femeie şi vocaţia mea. Îmi doream totul, dar păcatul meu şi acea explozie de stele din ochii mei au îndepărtat acele gânduri.

«A

Îmi pare rău, m-am rugat*. Îmi pare atât de rău.*

Îmi părea rău pentru că trădasem încrederea cuiva din turma lui Dumnezeu. Îmi părea rău pentru că trădasem sanctitatea acelui loc şi acea vocaţie, preacurvind după cineva

A

care doar căuta alinare şi îndrumare. Îmi părea rău că nu îmi stăpânisem dorinţa suficient de mult încât să fac un duş cu apă rece, să merg să alerg sau să recurg la oricare altă şmecherie pe care o învăţasem pe parcursul

ultimilor trei ani, atunci când trebuia să îmi înăbuş pornirile.

Dar, mai ales…

Mai ales, îmi pare rău ca nu îmi pare rău.

La naiba, nu îmi părea rău deloc.

Capitolul cinci

— Şi eu care credeam că preoţii beau doar vin de împărtăşanie.

Mi-am ridicat privirea ca să o văd pe Poppy stând în faţa mesei mele. Mă aflam într-o cafenea mică faţă în faţă cu biserica, încercând – şi eşuând lamentabil – să pun cap la cap bugetul pentru renovare. Practic, nu făceam nimic altceva în afară de a verifica forumurile *The Walking De cui* şi a face o gaură în rezervele de cafea a localului.

Voiam să găsesc o remarcă inteligentă la salutul lui Poppy, însă ea purta şi de data asta o rochie – era formată dintr-o bluză de culoare crem, vintage, cu mâneci trei-sferturi şi o fustă care se oprea la jumătatea coapselor – şi, deşi nu era revelatoare sau deosebit de provocatoare, nu reuşea să ascundă deloc scobitura taliei sau forma fină a sânilor. Era suficient de aproape încât aş fi putut să mă întind, să îi cuprind şoldurile în palme şi să o trag mai aproape de mine – suficient de aproape încât să o ating, să îi ridic fusta, ca mai apoi să îmi îngrop faţa în raiul pe care îl ţinea ascuns acolo.

A

În plus, mă zăpăcea faptul că ultima dată când o văzusem am sfârşit prin a ejacula peste tot pe birou.

Din fericire, şi-a tras scaunul de cealaltă parte a mesei înainte să îmi pierd tot controlul şi să îmi încalc jurămintele în faţa tuturor oamenilor prezenţi în cafenea.

— La ce lucrezi? m-a întrebat, făcând semn cu capul spre laptop.

I-am mulţumit Domnului în tăcere că ea nu a observat – sau, cel puţin, că părea dispusă să treacă cu vederea –

lipsa unui răspuns din partea mea, apoi am mai rostit încă un *mulţumesc* în tăcere pentru subiectul sigur de

discuţie pe care-l reprezentau foile cu bugetul.

A

— încercăm să strângem bani ca să renovăm biserica, i-am spus. Şi deja am avut câteva licitaţii pentru post, aşa că acum mai trebuie doar să alocăm fondurile acolo unde e cea mai mare nevoie de ele, după ce ne atingem scopul iniţial.

— Pot să arunc o privire? a întrebat, înclinându-şi capul spre ecran.

Înainte să apuc să încuviinţez, a tras deja laptopul pe partea ei de masă şi a început să răsfoiască prin foile mele de calcul. Colţurile buzelor roşii s-au arcuit într-un zâmbet mic, făcând-o să arate sexy, cunoscătoare şi neascultătoare, toate în acelaşi timp.

— Ce ai studiat la facultate, părinte Bell? m-a întrebat, încă derulând, oprindu-se doar pentru a da click o dată la câteva secunde.

—înainte de Teologie? Limbi clasice. *Şi vis amari, ama.*

— Presupun că nu te-au învăţat multe despre formule în timpul orelor de latină.

— De obicei, eram ocupat cu altceva, am intenţionat să fie o remarcă nevinovată, dar vocea mi-a fost mai şoptită decât am intenţionat, mai intensă. A sunat ca un avertisment.

Nu. A sunat ca o *promisiune.*

Ochii ei căprui s-au ridicat spre mine şi a tras aer adânc în secunda în care mi-a văzut chipul.

La naiba, ce era în neregulă cu mine? De ce nu puteam să păstrez interacţiunile cu ea normale şi departe de orice implicaţie sexuală?

— Spuneai ceva despre foile de calcul?

— A… da.

Privirea i-a revenit asupra ecranului şi a înghiţit în sec. Gâtul ei neted s-a mişcat odată cu gestul, iar eu **m-am** trezit dorindu-mi acel gât arcuit în timp ce mi se oferea.

Îmi doream întregul ei trup arcuit în timp ce mi se oferea.

— Biserica nu deţine un software de contabilitate? a întrebat, oprindu-se să modifice un rând pe care îl donasem din greşeală.

— Ba da, managerul nostru îl are, dar nu ştiu cum să îl folosesc.

— Deci poţi să îl citezi pe Seneca, dar nu ştii să foloseşti Quicken.

— Ai ştiut că era Seneca? am zâmbit, în ciuda faptului că nu îmi doream să o fac. Am cunoscut foarte puţini oameni care ştiau cine a fost Seneca, şi cu atât mai puţini care erau capabili să recunoască un citat dintr-una dintre scrisorile sale.

— Părinţii mei au plătit mulţi bani când eram mică să se asigure că ştiu tot felul de lucruri inutile.

— Crezi că e inutil? *Non scholae sed vitae.* Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.

— Dar *şi vis amari, ama?* Dacă vrei să fii iubit, iubeşte? Am încercat asta o dată. Nu s-a sfârşit prea bine.

Vocea ei era încărcată cu amărăciune. Mi-am aşezat mâna pe încheietura ei. Era pur instinct să consolez pe cineva care suferea, însă nu am luat în calcul căldura care venea în valuri din mâna ei sau modul în care atingerea mea îi va face părul să i se ridice pe mână. Nu am luat în calcul cât de perfect aveau să se simtă degetele mele încleştate în jurul încheieturii ei delicate, de parcă singurul scop pentru care a creat-o Dumnezeu era ca eu să o ţin în

palma mea.

Ar trebui să mă retrag. Ar trebui să îmi cer scuze.

Dar nu puteam. Şi nici nu am putut să împiedic următoarele cuvinte pe care le-am rostit:

— Poate că ai iubit persoana nepotrivită.

Pentru că cine nu ar iubi o asemenea fiinţă minunată? Această femeie supraeducată, mult prea sexy, care emana inteligenţă şi senzualitate? Această femeie cu pielea albă, buze roşii şi o minte menită să conducă imperii financiare?

Mi-a întâlnit privirea din nou.

— Poate că ai dreptate, a şoptit.

Am rămas aşa pentru o clipă, privindu-ne unul pe celălalt, mâna mea strângându-i încheietura, iar apoi – *sper să fiu iertat pentru asta* – mi-am trecut încet degetul mare peste dosul încheieturii ei, un gest pe care nimeni nu putea să o observe, dar pe care ea l-a simţit cu siguranţă, pentru că s-a cutremurat.

La naiba! Era atât de netedă, pielea ei atât de mătăsoasă. Voiam să îi sărut acea porţiune de încheietură, să-mi lipesc buzele de locul în care puteam să îi simt pulsul, chiar înainte să înfăşor o sfoară în jurul lui. De fapt, am mers atât de departe încât i-am ridicat încheietura de pe masă înainte ca sunetul aparatului de cafea să mă aducă cu picioarele înapoi pe pământ.

Ce naiba făceam?

I-am dat drumul la mână şi am închis laptopul, ridicându-mă brusc.

— Scuze. Nu mă priveşte.

l

I

I

— Eşti un consilier spiritual, a spus, cercetându-mi cu privirea. Nu te priveşte orice?

Eram prea preocupat să-mi îndes lucrurile în geanta de laptop ca să mai răspund. Eram disperat să plec, încercând să mă conving că era bine, că era *în regulă,* că

doar am consolat-o. Practic, nu am făcut nimic mai mult decât să o ţin de mână, lucru la care nu m-am gândit de două ori atunci când a fost vorba de oricare alt enoriaş.

Era *în regulă.*

Dar, când m-am întors, Poppy stătea în faţa mea, cu lucrurile ei strânse deja.

— Pot să te însoţesc înapoi spre biserică? m-a întrebat Casa mea e în aceeaşi direcţie. I

I

Evident că era.

— Desigur, am spus, sperând că vocea-mi suni normal şi nu ca cea a unui preot care se luptă să-şi ascundi erecţia în public. Nu mă deranjează.

Am păşit în căldura apăsătoare a lunii mai şi am traversat strada. Tăcerea dintre noi se simţea ciudata, 1 împovărată de momentul dubios care tocmai se petrecuse între noi, aşa că am vorbit, încercând să împiedic fanteziile care continuau să îmi umple fiecare colţ al minţii**.**

— De cât timp locuieşti aici? i

I

I

— Nu de mult, mi-a răspuns. De fapt, am semnat contractul pentru casă acum două săptămâni. Odată ce proprietarul clubului a aflat că am terminat masteratul fo' administrarea afacerilor şi am o grămadă de experienţă, mi-a cerut să devin consultant financiar şi în vânzări, lucru pe care îl pot face şi care e bine plătit – de fapt, e foarte bine plătit Dar apoi, luna trecută, când *el* m-a găsit…

Vocea i s-a frânt, iar privirea-i a început să cerceteze asfaltul, de parcă examina ceva. Nu eram sigur ce o supărase, dar i-am oferit un moment să se adune.

Am mers câţiva metri înainte ca ea să continue:

— Aşa că acum câştig bani frumoşi, lucrând pentru un tip simpatic şi am libertatea de a o lua de la capăt într-un orăşel mic şi prietenos. E ceea ce mi-am dorit înainte ca Sterling să apară la club.

Sterling. Am recunoscut acel nume din conversaţia despre trecutul ei şi al naibii să fiu dacă nu a declanşat un junghi ridicol de gelozie, de parcă exista vreun Univers în care îmi era permis să fiu posesiv atunci când venea vorba de Poppy Danforth.

Am ajuns la biserică.

— A fost plăcut să dau peste tine, părinte, a spus cu unul dintre acele zâmbete subtile, continuând să meargă.

— Care a casa ta?

Trăgeam de timp. Ştiam că asta făceam, dar nu mă puteam abţine. Aveam nevoie doar să mai arunc o privire asupra buzelor ei roşii, să mai aud un cuvânt rostit cu acea voce şoptită.

— Aceea, a arătat spre o casă de cealaltă parte a parcului, o casă plăcută, cu verandă, cu un copac mare în curtea din faţă şi cu o grădină năpădită de buruieni în spate.

Puteam să o văd din casa parohială. Puteam să văd dacă luminile erau aprinse, dacă maşina era parcată pe stradă, dacă se plimba dimineaţa devreme prin bucătărie, făcându-şi cafeaua.

Nu părea a fi o oportunitate foarte sănătoasă pentru mine.

— Ei bine, dacă ai nevoie de ajutor să muţi mobila prin casă sau orice altceva…

La naiba. De ce m-am oferit? De parcă să fiu singur cu ea, la ea în casă, era un lucru bun pentru mine.

Dar apoi întreaga faţă i s-a luminat, iar stomacul meu s-a îngustat. Pentru că era frumoasă mereu, dar atunci când era fericită? Atunci când era fericită, era *radiantă.*

— Asta ar fi minunat, a spus. Nu

cunosc pe nimeni aici, iar prietenii mei din oraş sunt cu toţii atât de departe… da, cu siguranţă te voi anunţa dacă am nevoie de ajutor.

— Bine, am răspuns, fiind captivat de zâmbetul ei şi de ochii ei dintr-odată atât de plini de viaţă. Oricând.

S-a întins în faţă, ridicându-se pe vârfuri şi n-am avut absolut nicio idee ce urma să facă până când nu i-am simţit buzele moi apăsate pe obrazul meu. Am îngheţat, fiecare detaliu, fiecare senzaţie gravându-se în sufletul meu în timp ce ea îşi imprima rujul roşu aprins în pielea mea.

Mulţumesc, a şoptit, cuvintele şi respiraţia ei fiind în apropierea urechii mele, apoi şi-a muşcat buza şi s-a îndepărtat, mergând spre casa ei.

Iar eu am păşit în casa parohială unde mă aştepta un alt duş rece de douăzeci de minute.

Aş minţi dacă aş spune că nu îmi era groază în aceeaşi măsură în care aşteptam cu nerăbdare orele de confesiune de luni. În timpul Liturghiei de duminică mi-am petrecut timpul cercetând cu privirea rândurile de bănci în căutarea lui Poppy, iar când nu am zărit-o nicăieri, o mică fărâmă de speranţă şi deznădejde şi-a făcut loc în mintea mea. Poate că plecase, poate că scurtul flirt cu religia s-a stins şi poate că acel test imposibil de câştigat la care era supus controlul meu de sine luase sfârşit.

Era suficient să mă gândesc că poate o terminase cu mine. iar acea fărâmă se transforma în uşurare.

Dacă mă gândeam din nou că o terminase cu mine, acea fărâmă se transforma în durere.

Aşa că atunci când Rowan a părăsit confesionalul în acea luni şi altcineva a păşit înăuntru, am fost cuprins de sentimente răzbunătoare, iar pulsul mi-a luat-o razna (nu eram sigur dacă din cauza trepidaţiilor sau a excitării).

— Părinte Bell? a întrebat o voce joasă.

— Bună, Poppy, am răspuns, încercând să mă prefac că vocea ei nu

avea niciun impact direct în pantalonii mei.

Ea a lăsat să-i scape un râs scurt şi uşurat, iar sunetul a invocat amintirea zâmbetului său de vineri, modul în care a radiat spre mine atunci când m-am oferit să o ajut să se instaleze în casă.

— Nu ştiu la ce m-am aşteptat. Doar că – uneori se simte prea bine ca să fie adevărat. Am plecat din Kansas căutând un nou început, un sens în viaţa mea fără nicio noimă, iar apoi am dat peste preotul ăsta incredibil de atrăgător, practic, chiar în curtea mea din spate, dispus să asculte toate problemele mele.

— E datoria mea, am spus cu glas aspru, încercând să ignor urma de fericire care şi-a făcut simţită prezenţa atunci când m-a făcut atrăgător. Sunt aici pentru oricine.

— Da, ştiu asta. Dar în secunda asta, *oricine* mă include şi pe mine, şi nu poţi să-ţi explic cât de recunoscătoare sunt pentru asta.

Spune-i că nu poţi să o faci, mi-a cerut conştiinţa, amintindu-mi de cealaltă zi pe care am petrecut-o în birou. *Ajut-o să îşi găsească pe altcineva – pe oricine – căruia să i se confeseze.*

Da, ar fi trebuit să fac asta. Pentru că ea exprima destul de clar faptul că avea încredere în mine, în timp ce eu îi trădam acea încredere de nenumărate ori în mintea mea.

A

(În multe poziţii diferite. Pe fiecare suprafaţă din casa mea.)

Şi, chiar în timp ce eram pe cale să-mi accept soarta şi să suport consecinţele, să-i spun cum ar fi trebuit să stea lucrurile, ea m-a întrebat dacă sunt pregătit, iar mintea mi

s-a golit de toate cuvintele cu excepţia unuia:

— Da.

POPPY

Lucrurile au continuat aşa pentru încă un an şi jumătate. În urma faptului că îl ajutam pe Mark cu afacerea şi că dansam, câştigam la fel de mulţi bani pe cât aş fi făcut-o dacă aş fi lucrat în unul dintre acele birouri din New York. Mi-a plăcut la nebunie să dansez. Iubeam să dansez. Chiar dacă nu era balet sau jazz, tot implica trupul meu, ritm şi muzică. Şi îmi plăcea cât de mult sex implica serviciul ăla – chiar dacă nimeni nu făcea sex acolo, tot plutea peste tot prin aer ceaţă aia de dorinţă, iar eu nu mă puteam sătura de asta.

Dar mă simţeam singură. Bărbaţii de la club continuau să mă implore să îi însoţesc acasă, oferindu-mi mai mult decât o aventură de o noapte, oferindu-mi apartamente de lux, iahturi şi bani, dar am refuzat să fiu o amantă. Poate că iubesc sexul, dar am o minte şi un suflet. Îmi doresc să am un soţ într-o bună zi, copii, strănepoţi şi tot tacâmul… Nu aş accepta să am un substitut, indiferent cât de bine mă face să mă simt pentru o scurtă perioadă.

Însă compromisul pentru respectul meu de sine implica un pat rece şi un vibrator mult prea folosit, şi începea să devină plictisitor. Ca să nu mai spun de lucrurile pe care tocmai le-am menţionat – soţul, copiii şi restul. Începea să îmi lipsească fosta mea viaţă. Nu monotonia sau ipocrizia, ci garanţia faptului că, dacă aş fi rămas, nu aş fi fost niciodată singură. Până acum aş fi fost deja căsătorită, probabil că şi însărcinată. Dacă am luat decizia nepotrivită? Dacă mi-am distrus orice şansă la o viaţă fericită pentru că, hai să recunoaştem, ce bărbat s-ar căsători cu o dansatoare de striptease, indiferent de locul din care provine şi indiferent de cine e ea?

Şi ăla a fost momentul în care Sterling a venit la club.

Sterling Haveford al III-lea. Da, ştiu că e un nume ridicol, dar acolo de unde provenim noi e ceva obişnuit – mai ales dacă proprietatea ta are propriul teren de golf.

Mâzgăleam *Doamna Sterling Haveford* în jurnalele

mele cu lacăt încă de când mă ştiu. El a fost primul meu sărut, prima mea ţigară, primul meu orgasm. Evident, acum ştiu că eu am fost prima lui nimic şi că, în timp ce avea o relaţie cu mine, şi-o trăgea cu alte fete. Dar, în acelaşi timp, eram convinsă că urma să ne căsătorim. Eram convinsă că mă iubea.

Am fost convinsă de asta până în secunda în care părinţii mei au primit invitaţia la nunta lui. Cu nenorocita de Penelope Middleton.

Evident că au existat pauze în relaţia noastră, dar am crezut că erau provocate de distanţă şi de faptul că eram ocupată cu şcoala, cu acţiunile de caritate şi… la naiba, plâng acum, îmi pare atât de rău. I-am oferit atât de mult timp tâmpitului ăstuia, iar apoi, când eram cu moralul la pământ, a avut curajul să apară la club.

Am presupus că era în oraş pentru o întâlnire de afaceri sau poate că un potenţial client îl adusese la club pentru puţină distracţie în plus – nu era un scenariu neobişnuit în locul în care lucram, mai ales atunci când era vorba de camerele private din spate. Şi, dintre toate fetele care ar fi putut lucra în acea cameră, am fost eu.

M-a dat peste cap.

Purtam tocuri de cincisprezece centimetri şi o perucă albastră, dar tot a ştiut că eram eu chiar din clipa în care a intrat, la fel cum eu am ştiut că era el doar dintr-o singură privire asupra profilului său.

— Iisuse, a spus, vocea lui sunând ca o melodie otrăvitoare suprapusă peste muzica vibrantă. Chiar tu eşti?

Am rămas în pragul uşii, fără să am nici cea mai mică idee ce naiba să fac. Ştiam că puteam să merg să-l caut pe Mark, să-i explic că îl cunosc pe client şi că nu pot să dansez pentru el – Mark ar fi înţeles. Dar, chiar şi după trei ani de când mă părăsise prin intermediul unei invitaţii le nunta lui cu altă fată, tot nu am putut să mă îndepărtez. Sau să încetez să ascult atunci când el a început să vorbească.

A spus că nu îi venea să creadă – că toată lumea credea că am fugit în Europa sau într-un loc exotic şi că, în

tot acel timp, eu am fost *acolo*. A fluturat cu mâna în direcţia mea, arătând spre vestimentaţia sumară pe care o purtam, să evidenţieze toate lucrurile la care se referea atunci când a spus *acolo,* dansatul şi aşa-zisa dizgraţie, dar am observat exact momentul în care a încetat să-şi exprime punctul de vedere, momentul în care pupilele i s-au dilatat şi mi-a analizat trupul aproape dezgolit.

Se însurase cu nenorocita de Penelope, dar era acolo, şi era acolo pentru *mine* şi, la naiba cu toate, îmi doream asta. Îmi doream acel moment în care mă alegea pe mine în locul ei. Indiferent de cât de greşit era asta.

— Vino înăuntru, a spus, iar eu am făcut ce mi-a cerut.

O să mă ierte Dumnezeu pentru asta? Pentru că aş fi putut să plec. Fără nicio consecinţă. Aş fi putut să găsesc o altă fată care să-mi ia locul şi să plec din club fără să mai petrec niciun alt moment alături de Sterling Haveford al III-lea. Dar, în adâncul meu, îmi doream să rămân. În adâncul meu, îmi doream ceea ce ştiam că avea să se întâmple dacă rămâneam.

Am închis uşa în urma mea şi mi-am încrucişat braţele şi apoi i-am spus exact cât de idiot era. În apărarea lui, nu a negat.

Mi-a cerut să mă apropii. Era o comandă şi, Dumnezeu să mă ierte, mereu am răspuns la comenzi. M-am apropiat, iar el şi-a trecut o mână peste coapsa mea, în locul în care fusta mi se oprea chiar sub fund. Verigheta lui a strălucit în lumina slabă a neonului din cameră. Nenorocita lui de verighetă de la nenorocita căsătorie cu nenorocita de Penelope Middleton.

Am încercat să fac un pas în spate, dar şi-a ridicat braţul şi m-a prins de mână. Apoi a spus:

— Ştii de ce nu m-am căsătorit cu tine, Poppy?

Îmi mângâia interiorul coapsei acum şi nu m-am putut abţine. Am făcut un pas în lateral, suficient cât să-mi depărtez picioarele foarte puţin.

A zâmbit şi a continuat:

— Nu e din cauză că nu mi-am dorit să fiu însurat cu o Danforth. Dumnezeu mi-e martor că, ţinând cont de familia ta, de banii şi de inteligenţa ta, pe hârtie ai fi fost soţia perfectă. Dar amândoi ştim mai bine, nu-i aşa, Poppy?

Degetele lui au găsit în cele din urmă ceea ce căutau, marginea de dantelă a lenjeriei mele şi şi-a strecurat degetele pe sub material şi l-a rupt, pânza sumară sfâşiindu-se uşor şi oferindu-i acces la feminitatea mea.

— În adâncul sufletului, a spus, continuându-şi gândul de mai devreme, atingându-mă acum, atingându-mă atât de mult, în adâncul sufletului, amândoi ştim că eşti o mică târfă. Da, cu o familie perfectă şi cu o educaţie perfectă, dar ai fost făcută să fii curvă, Poppy, nu soţie.

I-am spus să se ducă naibii, apoi el a spus:

— Chiar crezi că a fost o coincidenţă că am venit aici? Te caut de trei ani. Eşti a mea. Sau ai uitat asta?

Cum puteam să fiu a lui când el deja avea o soţie? l-am întrebat lucrul ăsta.

Şi mi-a răspuns că nu dădea doi bani pe ea – ceea ce probabil e adevărat. Dar mi-a spus că s-a căsătorit cu ea pentru că avea nevoie de o persoană adecvată, o persoană în privinţa căreia nu trebuia să îşi facă griji atunci când era vorba de clienţii lui – căreia aceştia nu voiau să i-o tragă.

Şi apoi a spus că acea persoană nu eram eu. A spus că eu instig la sex cu sânii şi cu gura mea, şi nu numai că îmi doresc asta mereu, ci că mereu *arăt* de parcă asta îmi doresc. Şi nu putea să afişeze asta în preţiosul portret al familiei Haveford.

Cel mai rău lucru e că ştiam că nu o spunea ca pe o insultă. Era doar adevărul. Oamenii ca noi nu ar fi trebuit să fie aşa. Ar trebui să fim rezervaţi şi reci. Uscăţivi şi cu sânge rece. Sexul e ori o necesitate, ori o aventură calculată. Iar acum Sterling îşi dorea ca eu să fiu aventura

lui calculată. îl iubisem, iar el voia să mă ţină ca pe animalul său de companie, într-o cutie în care nu era loc pentru dragoste adevărată sau pentru un viitor real.

Dar în timp ce eu mă gândeam la toate lucrurile astea, el îşi descheia fermoarul şi era atât de excitat, atât de excitat încât îmi lăsa gura apă şi nu m-am putut abţine – eram conştientă că era căsătorit, că era un măgar, dar trecuse atât de mult timp, prea mult timp şi îl iubisem odată…

Mă judeci acum, părinte Bell? Te gândeşti că sunt o târfă proastă? Ştiu că nu o faci. Tu nu eşti ca mine sau ca Sterling. Probabil că nu ai folosit niciodată cuvintele *târfă* şi *proastă* în aceeaşi propoziţie. Dar eu mă gândeam la asta atunci şi o fac şi acum. Eram proastă. Dar, în acelaşi timp, eram singură, aveam inima frântă şi eram atât de udă încât începuse să mi se prelingă pe coapse.

Apoi l-am lăsat să mi-o tragă. Pentru că avea dreptate – chiar îmi place, mereu îmi doresc asta. Şi, în timp ce intra în mine din nou şi din nou, i-am cerut să îmi spună acea fantezie, acea viaţă pe care mi-o oferea. Şi a făcut-o, naiba să îl ia, şi totul suna atât de bine venind de pe buzele lui mincinoase de om de afaceri. Mi-a vorbit despre toate acele după-amiezi leneşe pe care le-am petrece împreună, despre restaurantele scumpe la care care m-ar duce, despre orgasmele pe care mi le-ar oferi pe aşternuturi de bumbac egiptean. Mi-a vorbit despre flori, bijuterii, vacanţe în Bora Bora, maşini scumpe şi toate lucrurile care ar umple viaţa noastră interzisă. Toate astea în timp ce alunecam pe penisul lui, în timp ce alunecam către cel mai bun orgasm pe care l-am avut din facultate.

El înjura deja, aplecându-mă peste canapea şi intra în mine pe la spate, în timp ce mă ţinea cu faţa lipită de pielea canapelei şi-i simţeam metalul rece al verighetei pe şold. Era înjositor, teribil şi am avut orgasm aproape imediat.

Apoi am avut orgasm din nou.

Capitolul şase

— Şi ăsta e adevăratul meu păcat, a încheiat Poppy.

Asta e adevăratul motiv din cauza căruia mi-e ruşine. Nu pot să dorm noaptea ştiind că i-am permis – că mi-am permis…

Vocea i s-a frânt şi a urmat un moment de tăcere pe care nu l-am întrerupt, din respect pentru ea, dar şi din cauză că nu aveam încredere în propria mea voce. Confesiunea ei a fost atât de neprefăcută – atât de detaliată – şi eram cuprins de furie împotriva cretinului de Sterling, de regret în ceea ce o privea, dar şi de un sentiment neplăcut şi de nezdruncinat de gelozie pentru că, în urmă cu o săptămână, el fusese înăuntrul ei, şi nu o merita, nici măcar puţin.

Dar, mai ales, mi se întărise atât de rău, încât abia puteam să gândesc coerent.

— …că mi-am permis să am orgasm, a spus în cele din urmă, cu un ton jos şi trist. E un bărbat însurat şi nu doar că m-a înşelat ani la rând, dar nici măcar *nu i-a părut rău*, iar eu nu doar că m-am culcat cu el, ci am avut orgasm. De două ori. Mai contează cu ceva că l-am scos afară chiar după ce s-a întâmplat? Ce fel de fată face una ca asta?

Trebuia să spun ceva, trebuia să o ajut, dar, la naiba, era atât de dificil să mă concentrez pe orice altceva, în afară de imaginea feţei ei strivite de canapea, cu respiraţia întretăiată în urma orgasmelor multiple. Urma să ajung în iad doar pentru că mă gândeam la asta, mai ales că îmi doream să-l nenorocesc pe Sterling pentru că profitase de ea, dar era aproape insuportabil de sexy că genul acela de lucruri dure o excitau. Pentru că mă excitau şi pe mine, şi trecuse atât de mult timp de când o femeie se cutremurase sub atingerea mea…

Nu eşti mai bun decât el, m-am dojenit. *Adună-te naibii. Sentimente. Concentrează-te pe sentimentele ei.*

— Cum te-ai simţit?

— Cum m-am simţit? Minunat. De parcă mă revendica pe dinăuntru, iar când şi-a dat drumul în mine, a fost de parcă îşi marca proprietatea şi climaxul lui a fost cel care m-a

făcut să am încă un orgasm. Nu mă pot abţine – un bărbat ejaculând e cel mai tare lucru dintotdeauna, mai ales când pot să îl simt înăuntrul meu…

Capul mi-a căzut pe spate, tăcând un zgomot surd la impactul cu lemnul cabinei.

— Voiam să spun, am spus cu o voce sugrumată, cum te-ai simţit *emoţional*

— A, a spus apoi a urmat acel râs răguşit şi la naiba, l aveam să ajung în iad, pentru că în secunda aia nu mă puteam abţine să nu mă ating.

Eram atât de întărit încât puteam să simt prin pantaloni fiecare contur şi fiecare venă. Cealaltă mână a mea s-a mutat pe fermoar în timp ce am continuat să mă ating, încercând să-mi menţin respiraţia sub control. Puteam să îmi deschei fermoarul fără zgomot, fără ca ea să audă? Puteam să mă masturbez chiar acolo, în confesional, fără ca ea să ştie?

Dar sub nicio formă nu puteam să trăiesc fără să o fac. Cuvintele ei erau întipărite în mintea mea şi aveau să rămână acolo pentru totdeauna.

— Presupun că m-a făcut să mă simt de parcă Sterling avea dreptate. Sunt o târfă, nu-i aşa? Am avut un bal la care am debutat, iar familia mea e cotată una dintre cele mai aristocrate familii şi am fost dresată pentru a vâna trofee, dar asta nu schimbă cine sunt cu adevărat. Cred că în adâncul sufletului, mereu am ştiut că Sterling nu mă iubea cu adevărat, dar am fost dispusă să accept sex în loc de dragoste pentru că îmi doream asta tot atât de mult pe cât îmi doream romantism, şi ce fel de femeie gândeşte aşa, părinte? Că mai degrabă aş avea parte de sex lipsit de dragoste decât să nu am parte deloc de sex? Aşa că ce fac acum? Cum să trăiesc cu ruşinea a tot ce. am făcut, ştiind în acelaşi timp că asta e o parte fundamentală din cine sunt?

Ruşine. Da, îmi era cunoscut acel sentiment. De fapt, îl simţeam chiar în acel moment. Mi-am forţat mâinile spre

coapse, departe de erecţia mea.

Concert treazã-te, mi-am spus. *Şi când o să fii singur, o să te poţi… ocupa de problemă.*

— Dumnezeu ne-a creat fiinţe cu apetit sexual, Poppy, am spus, dorindu-mi ca vorbele mele să fi fost mai liniştitoare decât au sunat.

Cu vocea mea sugrumată şi cu respiraţia abia ţinută sub control, cuvintele au sunat ca o ameninţare întunecată. O ameninţare întunecată şi inevitabilă.

— Atunci, El m-a creat cu prea mult apetit sexual, a şoptit. Chiar şi acum, eu…

Dar s-a oprit.

— Chiar şi acum, ce?

Şi îmi foloseam din nou *acea* voce, iar pericolul nu mai putea fi confundat acum.

Am auzit-o foindu-se în loc.

— Ar trebui să plec, a spus.

Am auzit-o întinzându-se după poşetă, apoi clanţa uşii apăsându-se, dar am ieşit din confesional într-o clipă, ajungând de cealaltă parte, stând acolo în timp ce uşa s-a deschis. Mi-am lipit palmele de lateralele uşii (ce naiba *făcearul,* blocându-i calea de scăpare pentru că trebuia să ştiu. Trebuia să ştiu ce urma să spună, pentru că aveam să înnebunesc dacă nu aflam.

Şi-a ridicat privirea spre mine, ochii ei căprui mărindu-se.

— O, a respirat.

Ne-am privit unul pe celălalt un moment.

S-ar fi putut încheia chiar acolo. S-ar fi putut, în ciuda rujului ei roşu, a ochilor luminoşi şi a sfârcurilor întărite sub bluza subţire de mătase pe care o purta. În ciuda faptului că blocam uşa confesionalului cu umerii mei laţi, în ciuda puterii, satisfacţiei şi dorinţei pe care le transmitea corpul meu, într-un mod primitiv şi dominator.

S-ar fi putut, jur.

Dar ea şi-a muşcat buza, acei doi dinţi puţin prea mari înfigându-se în buza ei plină de jos, cel mai pur alb îngropându-se în cel mai pătrunzător şi sângeriu roşu

imaginabil, apoi şi-a frecat coapsele una de cealaltă şi un zgomot slab a răzbătut de undeva din pieptul ei.

Am încetat să mai văd o penitentă.

Am încetat să mai văd un copil al Domnului.

Am încetat să mai văd un miel pierdut în căutarea unui pastor.

Vedeam doar o femeie cu dorinţe – dorinţe desăvârşite, cărora nu le poţi rezista.

Am făcut un pas în spate, trăgând aer adânc, o parte curajoasă a conştiinţei mele încercând să revină la realitate, iar ea a făcut o tentativă de pas afară din confesional, fixându-mă în continuare cu privirea… Am lăsat-o să treacă pe lângă mine, dar nu din cauză că îmi doream să plece sau pentru că îmi doream ca acea ispită să înceteze. Nu, mai degrabă îi ofeream o ultimă şansă să scape, iar dacă nu o făcea, atunci Dumnezeu să mă ajute, pentru că trebuia să o ating, trebuia să o gust şi trebuia să se întâmple chiar atunci.

S-a îndepărtat câţiva paşi, până când s-a împiedicat de pianul de sub scena corului. Tot nu vorbea, dar nici nu era nevoie pentru că puteam să citesc fiecare tremur al ei, fiecare respiraţie, fiecare gest. Dinţii ei continuau să îi muşte buza de jos, şi îmi doream *ca eu* să îi muşc acea buză, să o muşc atât de rău încât să geamă.

M-am îndreptat spre ea, iar ea a urmărit fiecare pas de-al meu cu o dorinţă care era mai mult decât palpabilă, era înăbuşitoare, sălbatică.

A

— Întoarce-te, i-am ordonat, şi al naibii să fiu dacă nu s-a conformat imediat, întorcându-se şi sprijinindu-şi mâinile de suprafaţa lemnului negru.

Încă îşi freca coapsele când am ajuns în dreptul pianului, şi m-am aşezat chiar în spatele ei. Mi-am plimbat arătătorul de-a lungul mâinii ei, până la umăr, simţind fiecare centimetru de piele.

— Ce urma să spui în confesional? am întrebat pe un ton grav. Şi armnteşte-ţi că

minciuna e un păcat.

A tremurat.

— Nu pot să spun. Nu aici. Nu ţie.

Mâna mea i-a ajuns pe umăr. Avea părul prins într-un coc lejer, care îi expunea ceafa de culoarea fildeşului şi pe care o mângâiam acum, dorindu-mi să devorez fiecare fior, fiecare respiraţie întreruptă. Apoi mi-am lipit palma de omoplaţii ei şi am împins-o peste pian, ca să stea aplecată, cu obrazul lipit de suprafaţa lucioasă a lemnului. Era atât de mică încât trebuia să stea ridicată pe vârfuri, balerinii ei de piele căzându-i din picioare, muşchii gambelor contractându-se în mici ghemuri.

Purta o fustă dreaptă cu talie înaltă iar când s-a aplecat, şiiţul i s-a ridicat suficient încât să expună o porţiune îngustă de came roz.

— Poppy, am rostit pe un ton periculos, ai venit aici fără lenjerie?

Mâna mea încă era pe spatele ei, degetele mele odihnindu-se pe gâtul ei. A încuviinţat.

— Ai făcut-o intenţionat?

A urmat o pauză. Apoi o altă încuviinţare.

Lovitura a răsunat în altar, iar ea a tresărit la contactul dintre palma mea şi fundul ei. Apoi a gemut şi şi-a împins fundul în sus.

Nu am lovit-o din nou, deşi Domnul ştie că îmi doream să o fac. În schimb, mi-am plimbat mâna de la umărul ei până la şold, simţind curbura sânului acolo unde era strivit de suprafaţa pianului, scobitura taliei, umflătura fermă a fundului. Apoi am repetat acţiunea, cu ambele mâini, lăsându-le să alunece spre tivul fustei. A inspirat uşor, apoi am smucit-o brusc de talie.

Am îngenuncheat în spatele ei, depărtându-i picioarele, depărtându-le astfel încât sexul ei să fie dezgolit pentru mine.

— Micul meu miel, am şoptit. Eşti foarte, foarte udă în clipa asta.

Chiar era, umezeala strălucind aproape pe fiecare parte din ea. Păsărica ei nu era doar udă – era al naibii de

vibrantă, roz şi moale şi vibra chiar în faţa mea.

I-am cuprins fundul în mâini şi mi-am adâncit degetele în fesele ei, aplecându-mă astfel încât respiraţia mea să îi gâdile pielea sensibilă.

S-a cutremurat.

— Asta e atât de greşit, am spus, apropiindu-mi gura şi mai mult.

Puteam să o miros, şi mirosea a rai, a săpun, piele şi cel mai delicat miros feminin la care tânjeşte fiecare bărbat.

— Dar doar o singură atingere, am murmurat, vorbind mai mult cu mine însumi decât cu ea. Dumnezeu nu mă va pedepsi pentru o singură atingere.

Mi-am făcut drum cu limba de la clitorisul ei spre vagin, dar (Dumnezeu să mă ierte) niciun vin de împărtăşanie, nicio mântuire nu a avut vreodată gust mai dulce decât asta, iar o singură picătură nu avea să fie de ajuns.

— Te rog, am şoptit pe pielea ei, doar o singură dată.

Mi-am lipit limba de clitorisul ei şi am gustat-o din nou, iar penisul meu s-a întărit atât de mult încât mă durea.

Ea a ţipat, lipită în continuare de pian, iar eu aproape că am murit de la acele sunetele şi, *naiba să mă ia,* de la acel gust. M-am adâncit în ea ca un bărbat posedat, degetele mele şi mai mult înfipte în fesele ei, în timp ce buzele şi dinţii mei o devorau ca un bărbat flămând. Vaginul ei era perfect, aşa cum mi l-am imaginat-o în timpul duşurilor îngheţate, aşa cum mi l-am imaginat când am ejaculat gândindu-mă exact la lucrul pe care îl făceam acum.

Am decis chiar atunci că ea avea să termine. Urma să o fac să-şi dea drumul pe faţa mea şi simplul gând îmi făcea coaiele să se întărească şi penisul să-mi zvâcnească în pantaloni. Eram foarte aproape să ajung la orgasm fără ca măcar să mă ating.

Mi-am lăsat un deget să alunece de-a lungul labiilor ei, apoi l-am strecurat înăuntru, îndoindu-l astfel încât să găsesc acel punct moale şi sensibil care avea să o împingă peste limită. Se împingea fără ruşine în faţa mea acum, unghiile zgâriau pianul şi mici suspine şi gemete părăsindu-i gâtul.

Singurele lucruri de care eram capabil în acel moment erau să o respir şi să o gust, apoi am ridicat privirea şi am văzut crucifixul din faţa altarului, un Dumnezeu tragic şi agonizant, atârnând sacrificat, iar inima mi-a stat în loc. Ce naiba făceam? Oricine putea să apară în acel moment, să intre pe uşa din faţă şi l-ar fi văzut pe preot cu o femeie aplecată peste pian, îngenuncheat de parcă s-ar fi rugat la vaginul ei, cu faţa îngropată în fundul ei.

Ce ar fi crezut? După ce am muncit din greu ca să vindec durerea oraşului, după ce, în cele din urmă, am ajutat comunitatea să aibă încredere din nou în Biserică?

Mai mult decât atât – cum rămânea cu jurământul meu? Un jurământ pe care l-am făcut în faţa familiei mele şi în faţa lui Dumnezeu? Ce însemna un jurământ pentru mine dacă, doar după trei ani după ce am jurat să rămân cast, îmi îngropam limba între picioarele unei femei?

Însă Poppy a ajuns la orgasm, iar sunetul pe care l-a scos a fost cel mai frumos imn pe care l-am auzit în întreaga existenţă şi orice altceva s-a evaporat, cu excepţia mirosului, a gustului ei şi a pulsaţiilor pe care le simţeam în jurul degetului meu.

Fără prea mare tragere de inimă, m-am retras, dorindu-mi să primesc încă un orgasm din partea ei, dorindu-mi să-mi îngrop faţa în fundul ei, dar ştiam că nu puteam, că nu ar fi trebuit să îmi doresc asta. Apoi m-am ridicat şi am văzut-o privindu-mă peste umăr de parcă eram cel mai minunat lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Nimeni nu mi-a mai foc ut asta vreodată, a şoptit.

Nimeni nu i-a mai tras-o cu limba într-o biserică? Nimeni nu a mai aplecat-o peste un pian să o lingă până

când nu se mai putea ţine pe picioare?

M-am încruntat, iar ea a răspuns întrebării mele nerostite:

— Voiam să spun că nimeni nu m-a focut să am un orgasm folosindu-şi limba, a spus.

Roşeaţa încă era prezentă în obrajii ei şi se răspândea spre gât.

Nu am înţeles la ce se referă.

— Niciun bărbat nu ţi-a focut sex oral?

A clătinat din cap, apoi a închis ochii.

— A fost atât de bine.

Eram şocat. Cum era posibil să nu-i fi focut nimeni sex oral?

— Ce păcat, mieluşelule, am spus şi fora să mă pot abţine, mi-am împins erecţia din pantaloni între fesele ei. Nimeni nu a avut grijă de tine aşa cum trebuie până acum. Mi-am coborât o mână, căutându-i clitorisul din nou şi am gemut când am descoperit că era umflat şi încărcat cu dorinţă. Dar nu o să mint. Mă excită ca naiba să ştiu că am fost primul bărbat care te-a gustat.

Mi-am auzit cuvintele pe măsură ce le-am rostit şi, dintr-odată, realitatea a năvălit peste mine.

Ce naiba faceam? Ce naiba focusem?

Şi de ce am focut-o acolo, dintre toate locurile posibile?

Am păşit înapoi, respirând greoi, singurul gând prezent în mintea mea fiind să mă îndepărtez, să fug altundeva, înainte să fiu doborât de vinovăţie şi regret.

Poppy s-a întors. Ochii îi scânteiau, iar fusta încă îi era adunată în jurul taliei.

— Să nu îndrăzneşti, a spus. Să nu îndrăzneşti să dai înapoi acum.

— îmi pare rău, am răspuns. Eu… nu pot.

— Ba poţi, a spus, făcând un pas în faţă.

Şi-a pus palma peste erecţia mea. Mi-am coborât privirea pe degetele ei care îmi descheiau cureaua.

— Nu pot, am repetat, continuând să privesc în jos în timp ce îmi scotea penisul din pantaloni.

Mi-am dorit să mor în secunda în care degetele ei mi-au mângâiat pielea dezgolită pentru că nu exagerasem deloc în fanteziile mele atunci când îmi imaginasem cum s-ar fi simţit dacă ar fi făcut asta. Nu, în niciun caz nu exagerasem.

— Eşti un preot bun, părinte Bell, a spus, mâna ei mutându-se în jos, explorând, cuprinzându-mă în palmă. Dar, în acelaşi timp, eşti şi un bărbat bun. Şi nu merită un bărbat bun un mic răsfăţ din când în când?

M-a cuprins mai strâns, începând să mă atingă mult mai convingător acum. Am privit cum mâna ei se mişca în sus şi în jos de parcă eram hipnotizat.

— Nu facem sex, mi-a promis. Fără sex, aşa că nu e chiar ca şi cum am încălca vreo regulă, nu-i aşa?

— Doar interpretezi lucrurile acum, am şoptit printre dinţi şi am închis ochii, păstrând imaginea mâinii care-mi freca penisul.

— Atunci, ce zici de încă o confesiune? m-a întrebat, plimbându-şi degetele pe abdomenul meu, făcându-mi muşchii să se încordeze. După prima noastră discuţie, te-am căutat online. Nu-mi puteam lua gândul de la vocea ta, de parcă îi auzeam ecoul în mintea mea. Apoi ţi-am văzut poza pe site şi arătai… ei bine, ştii destul de bine cum arăţi. Atunci a fost prima dată când m-am masturbat cu gândul la tine.

—Te-ai atins gândindu-te la mine?

Ultima mea fărâmă de autocontrol a început să se clatine, ameninţând să se destrame cu totul.

— De mai multe ori, a recunoscut,

plimbându-şi degetele pe sub cămaşa mea, peste muşchii mei. Pentru că văzându-ţi corpul prima dată când ne-am întâlnit alergând… apoi văzându-ţi faţa în timpul ultimei noastre discuţii… Iisuse, faţa ta era atât de întunecată, de parcă voiai să te arunci pe mne chiar acolo… A trebuit să mă masturbez de trei ori ca să mă pot concentra la orice altceva.

Aşa a dispărut şi orice urmă de autodisciplină, şi tot ce a rămas în urmă era un bărbat – nu Tyler, nu părintele Bell. Ceva mult mai primitiv şi dominator.

—Arată-mi, i-am ordonat.

—Poftim?

— întinde-te pe podea, desfă-ţi picioarele şi lasă-mă să văd cum arăţi atunci când te masturbezi gândindu-te la mine.

Buzele i s-au întredeschis, obrajii i s-au înroşit, iar în secunda următoare stătea întinsă pe covor, cu mâna între picioare. M-am aplecat peste ea, frecându-mi penisul, cedând cu totul, oferindu-i orice, atâta timp cât totul se încheia cu ea plină de orgasmul meu.

— De ce nu porţi lenjerie azi? am întrebat, urmărind cum îşi trasează cercuri în jurul clitorisului.

— Ultima dată când am vorbit cu tine m-am înfierbântat al naibii de tare. M-am gândit că, în cazul în care avea să se întâmple la fel şi astăzi, o să fie mai simplu dacă nu port chiloţi. Ca să… ca să mă ocup de asta. Şi chiar a fost mai uşor.

Am îngenuncheat între picioarele ei şi i-am prins încheieturile subţiri în mâna mea. M-am întins deasupra ei, fixându-i încheieturile deasupra capului şi frecându-mi penisul de pielea ei şi de fusta ridicată.

— Vrei să spui că te-ai masturbat în confesional, chiar lângă mine? am întrebat.

A încuviinţat cu sfială.

— Mă faci să fiu atât de udă, a răspuns. Nu m-am

putut abţine.

A fost nevoie de fiecare gram de voinţă să nu mă împing în ea chiar atunci, chiar acolo. De fiecare dată când mă mişcam, penisul îmi aluneca între labiile ei şi erau atât de fierbinţi. Atât de ude…

Mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului ei. Mirosea a piele curată şi a parfum vag de lavandă – care probabil costa mai mult decât reuşeam eu să câştig într-o lună. Dintr-un oarecare motiv, acest zel, această posibilă decădere mi-a alimentat nevoia de a o dezbina, l-am muşcat gâtul, clavicula, i-am zgâriat umerii cu dinţii, în timp ce îmi frecam penisul de clitorisul ei, cuprinzându-i sânul în palmă şi conducând-o spre al doilea orgasm de parcă o pedepseam cu plăcere. O pedepseam pentru că a apărut acolo, dărmându-mi viaţa construită cu atenţie ca şi cum ar fi fost un castel din cărţi de joc.

A fremătat sub mine, gâfâind, cu respiraţia întretăiată, iar mâinile i se smuceau inutil pe podea în timp ce le ţineam ţintuite cu o singură mână. Era atât de udă, încât ar fi fost extrem de simplu. Doar o mică schimbare a unghiului şi aş fi putut să intru în ea.

Îmi doream să o fac. Îmi doream, îmi doream, îmi doream. Îmi doream să o fut pe femeia aia mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva în întreaga existenţă. Şi, într-un mod pervers, faptul că nu puteam să o fac, că ar fi fost greşit din toate punctele de vedere – moral, profesional, personal – făcea lucrurile şi mai incitante. Imaginea actului şi senzaţia imaginară s-au transformat într-un punct strălucitor de obsesie până când am început să mă frec de ea, sugând şi muşcând din pielea ei, de parcă aş fi putut să ard acea nevoie devorându-i fiecare centimetru de piele.

— O, Doamne, a şoptit. O să… *o, Doamne…*

Aş fi dat orice să fiu înăuntrul ei în acea secundă, să o simt încleştându-se în jurul membrului meu, să simt convulsiile cutremurătoare pe dinăuntru. Dar şi să fiu deasupra ei era aproape la fel de bine pentru că puteam să

simt fiecare respiraţie întreruptă, fiecare mişcare înnebunitoare a şoldurilor ei. Când i-am întâlnit privirea, ochii ei erau nestăpâniţi şi pătrunzători, dar şi surprinşi, de parcă i s-ar fi oferit un cadou neaşteptat şi nu era sigură dacă trebuia să fie recunoscătoare sau suspicioasă.

Înainte să-i pot cerceta acea privire mai amănunţit, şi-a arcuit spatele, dezechilibrându-mă şi împingându-mă astfel încât să ajung pe spate, iar ea deasupra mea.

Fără nicio urmă de ezitare, mi-a ridicat cămaşa ca să-mi vadă abdomenul şi nu mi-a scăpat din vedere cum maxilarul i s-a încleştat şi ochii i-au sclipit. M-a zgâriat pe piept, cu putere, de parcă era furioasă că era rigid şi musculos, de parcă era furioasă că o excita. (Şi aş minţi să spun că reacţia ei nu mă excita al naibii de tare.)

S-a aşezat pe mine, despicătura ei umedă lunecând pe penisul meu, apoi a început să se frece de mine de parcă m-ar fi masturbat cu labiile ei. M-am ridicat în coate ca să o pot privi, să văd cum pielea ei se presa de a mea, cum păsărica ei goală îmi permitea să-i văd clitorisul dornic care se furişa afară. Era atât de udă şi, cu toată acea presiune, cu întreaga ei greutate apăsându-se pe penis meu, eram destul de aproape de actul în sine, poate prea aproape dar, teoretic, tot nu făceam sex, m-am minţit. Poate că nu conta. Poate că nu păcătuiam.

Dar, chiar dacă o făceam, Doamne Sfinte, nu aveam de gând să mă opresc.

Era atât de *obscen* felul în care fusta încă era ridicată pe coapse ei, modul în care pantalonii mei erau coborâţi doar atât cât să-mi elibereze podoabele, modul în care covorul vechi îmi irita fundul şi spatele. Modul în care ea s-a aşezat fără ruşine astfel încât erecţia mea să o apese în toate locurile potrivite, modul în care doar excitarea noastră şi nimic altceva ne lubrifia şi Doamne, îmi doream să mă căsătoresc cu acea femeie, să îi pun o zgardă sau să o închid într-o cuşcă; îmi doream să o posed, să o ţin, *să o iau chiar acolo*; îmi doream să stăm pe acel covor vechi pentru totdeauna, cu părul ei desprinzându-se din coc, cu sfârcurile întărite şi sexul ei obraznic storcându-mi penisul

de tot ce putea.

— Dă-ţi drumul, mi-a spus cu glas răguşit. Trebuie să te văd ejaculând. Am nevoie să te văd.

Maxilarul îmi era prea încleştat ca să pot răspunde pentru că ceea ce simţeam fremătându-mi pe şira spinării şi făcându-şi drum între picioare era cel mai intens lucru pe care-l simţisem de câţiva ani.

— Nu te abţine, m-a implorat acum, presându-se asupra mea şi mai mult şi, la naiba, eram terminat. Dă totul pentru mine. Dă-mi fiecare picătură.

La naiba, femeia asta era obscenă. Şi perfectă. Şi numai purul instinct m-a făcut să o apuc de şolduri şi să o mişc mai repede şi mai puternic deasupra mea, iar mintea mea era plină cu imaginea ei cu picioarele desfăcute şi cu clitorisul ei roz, încă umflat şi dornic, şi cu amintirea gustului şi a mirosului ei pe buzele şi pe faţa mea. Apoi a ţâşnit din mine – nu, a ars şi a ras totul pe dinăuntrul meu – iar ea a lăsat să-i scape un suspin când a văzut sperma ţâşnind pe pieptul meu. Era atât de multă şi parcă aş fi petrecut câteva ore bune pulsând, suspendat în acea stare de deconectare totală, şi nu doar câteva secunde.

A

În acel moment – în punctul culminant al eliberării mele, în punctul culminant al triumfului ei lacom – privirile noastre s-au întâlnit şi am trecut dincolo de orice barieră – străin şi străin, preot şi penitent, Tyler şi Poppy. Eram simpli oameni, bărbat şi femeie, aşa cum ne-a făcut Dumnezeu, Adam şi Eva în forma cea mai elementară şi fundamentală. Eram biologie, eram creaţia întruchipată şi am văzut momentul în care şi ea a simţit la fel – că eram, cumva, contopiţi. Contopiţi irevocabil şi incontestabil în ceva particular şi întreg.

Orgasmul meu s-a potolit, dar abia mai puteam să respir, abia puteam să procesez ce naiba tocmai simţisem, apoi Poppy şi-a muşcat buza, trecându-şi un deget pe pieptul meu, scufundându-l în orgasmul meu, apoi l-a

ridicat spre buze. Penisul mi-a zvâcnit în timp ce am privit-o sugându-l de pe deget.

Mi-am sprijinit capul de podea, copleşit de gândul că probabil nu aveam să fiu niciodată capabil să o scot pe acea femeie afară din lumea mea. Era genul de femeie care putea să mă excite din nou şi din nou, genul de femeie cu care aş fi putut petrece o săptămână întreagă trăgându-i-o non-stop şi tot aş fi vrut mai mult, iar asta era o veste proastă pentru autocontrolul meu care acum revenea încetul cu încetul înapoi la viaţă, împreună cu conştiinţa mea înfrântă şi şubredă.

— O să te înnebunească, m-a întrebat după câteva clipe, să ştii că o să mă ating la doar câţiva centimetri de tine, de fiecare dată când vin să-mi mărturisesc păcatele?

Am gemut. Da, la naiba, avea să mă înnebunească.

— Poppy, am spus, dar apoi m-am oprit.

v

t

Ce aş fi putut spune în acel moment care să aibă 0 oarecare însemnătate? Care să descrie potopul învolburatele ruşine şi de vinovăţie, dar care să exprime în acelaşi timp cât de adânc mi se strecurase acea femeie pe sub piele?

— Ştiu, a şoptit. Şi mie îmi pare rău.

S-a retras şi şi-a rearanjat hainele, în timp ce eu m-am şters cu cămaşa, apoi m-am ridicat. Chiar trecuse doar un minut de când întregul Univers s-a rezumat doar la mine şi ta ea, la sunetele şi transpiraţia noastră, la actul nostru sexual care, de fapt, nu implica sex? Iar acum biserica părea colosală şi fără valoare, o peşteră în care doar aerul condiţionat pornit alunga tăcerea greoaie.

Biserica era pustie. Orăşenii nu erau adunaţi în nartex, gata să arunce cu pietre în mine sau să mă exileze. Nu fusesem prins.

Poppy şi cu mine nu ne-am luat la revedere. În schimb, ne-am privit unul pe celălalt, şifonaţi şi deprimaţi,

mirosind a sex, apoi ea a plecat fără să-mi adreseze vreun cuvânt.

M-am îndreptat încet spre casa parohială, simţindu-mă lipicios, excitat din nou şi urându-mă pe mine însumi necruţător.

Capitolul şapte

Uşa cu sită de la intrare s-a izbit şi am sărit din scaunul din bucătărie, aşteptându-mă ca Poppy sau o ceată furioasă de enoriaşi – sau poate însuşi episcopul – să fi venit să mă excomunice, dar era doar Millie, cu braţele încărcate cu caserole îngheţate.

A năvălit pe lângă mine în bucătărie, lumina târzie de după masă strălucind aspru prin peruca ei de un roşu cărămiziu, în timp ce a început să descarce marfa pe care mi-o adusese.

— Eşti prea ordonat, a spus în loc de salut, încruntându-se la hiaturile incredibil de curate. Băieţii de vârsta ta ar trebui să fie dezordonaţi.

— Nu prea mai sunt un băiat, Millie, am spus, ridicându-mă să o ajut să pună mâncarea în congelator.

— La vârsta mea, oricine are sub şaizeci de ani e un băiat, a răspuns indiferentă, alungându-mă din calea ei ca să poată pune una dintre caserole în cuptor.

Millie avea aproximativ o sută treizeci de ani, dar nu doar că era unul dintre cei mai activi enoriaşi ai mei, dar şi cel mai inteligent contabil pe care îl avea biserica. Ea era cea care insistase să trecem la iPad-uri şi casele de marcat Squares, să ne uşurăm vânzările de prăjituri şi de peşte prăjit din fiecare vineri, şi tot ea a fost cea care a preluat iniţiativa instalării internetului prin fibră optică atunci când nicăieri în oraş nu exista încă.

Când m-am mutat aici, m-a adoptat ca pe un fel de proiect – eram nou în oraş, neobişnuit că trăiesc într-un alt

loc decât un apartament în centrul oraşului, la câteva minute de un restaurant cu specific mexican. Şi-a dat cu părerea în privinţa vârstei şi a înfăţişării mele (porecla ei pentru mine era *Părintele Ce-Mai-Risipă*) şi a început să-mi aducă mâncare o dată pe săptămână (deşi am protestat de o sută de ori că sunt în stare să-mi gătesc şi singur, tăiţei la pungă în mare parte, dar, totuşi). Iar după ce a cunoscut-o pe mama şi au petrecut o oră discutând despre temperatura corectă a apei folosită la aluatul de plăcintă, aia a fost. Millie a adoptat-o şi pe mama, împreună cu fraţii mei care acum primeau pachet cu prăjituri în fiecare săptămână în birourile lor la modă din centrul Kansas-ului.

Doar că astăzi mă simţeam nedemn de micile ei atenţii obişnuite. Mă simţeam nedemn de totul – de acea casă, de acel serviciu, de acel oraş – şi nu-mi doream decât să stau la masa din bucătărie până când, în cele din urmă, aş fi murit.

Nu, asta era o minciună. Voiam să *fac* ceva – să alerg, să ridic greutăţi sau să frec gresia până când mâinile începeau să-mi sângereze – îmi doream penitenţă. Era ironic de cât de multe ori discutasem cu enoriaşii mei despre adevărata natură a penitenţei, despre valoarea reală a dragostei lui Dumnezeu şi a iertării Lui necondiţionate, iar prima mea reacţie după ce am păcătuit cu Poppy a fost să mă pedepsesc.

Sau, cel puţin, să mă epuizez atât de tare încât să nu mai fiu capabil de niciun gând coerent.

— Te supără ceva, a decis Millie, aşezându-se la masă şi împreunându-şi mâinile într-un mănunchi de piele subţire ca hârtia, plină de inele.

Cineva mi-a spus odată că era una dintre primele femei inginer din Missouri şi că a făcut inspecţii pe teren pentru guvern atunci când au construit autostrăzile între state în Vestul Mijlociu. Şi îmi venea mai uşor să cred că era adevărat acum, când îmi arunca acea privire care nu accepta nonsensuri, când îi priveam acei ochi iscoditori cercetându-mi faţa în căutarea celui mai mic detaliu care mi-ar fi putut scăpa.

Am încercat cât mai mult cu putinţă să zâmbesc. Am un zâmbet frumos, recunosc. E una dintre cele mai eficiente arme ale mele, deşi zilele alea îl foloseam mai mult ca să-i influenţez pe membrii congregaţiei decât pe colegi.

— E doar din cauza căldurii, Millie, am spus, ridicându-mă de la masă.

— Cum să nu. Mai încearcă o dată, a spus, făcându-mi semn să mă aşez la loc.

M-am aşezat din nou, foindu-mă ca un copil. (Millie are efectul ăsta asupra mea. După ce a cunoscut-o, episcopul nostru a glumit şi a spus că ar fi trebuit să fie Maică Stareţă la o mănăstire cam cu vreo sută de ani în urmă, iar singurul lucru pe care-l pot spune în legătură cu asta e că mi-ar părea rău pentru călugăriţele care ar trebui să fie în slujba ei.)

— Nu e nimic în neregulă, am spus, menţinând un ton natural. Pe cuvânt.

S-a întins peste masă, acoperindu-mi mâna mare cu mâna ei subţire, ridată.

— Atunci când eşti bătrân, ştii când oamenii mint. Ultima dată când am verificat, erai răspunzător de o întreagă parohie. Nu ţi-ai minţi unul dintre enoriaşi, nu-i aşa?

Dacă alternativa era mărturisirea faptului că aproape făcusem sex pe podeaua sanctuarului? Un val proaspăt de vinovăţie a început să curgă prin mine când am realizat că acum păcatele mele se înmulţeau. Minţeam (şi minţeam o persoană bună care nu făcuse nimic altceva decât să aibă grijă de mine). Dintr-odată, am vrut să-i povestesc lui Millie despre acea după-amiază, despre ultimele săptămâni, despre acea nouă tentaţie care era, în acelaşi timp, cea mai veche tentaţie de pe pământ.

În schimb, mi-am coborât privirea spre mâinile noastre, fără să răspund. Pentru că eram plin de mândrie, defensiv şi furios pe mine însumi. Iar asta nu era tot.

Voiam să o fac din nou. O voiam pe Poppy din nou. Iar dacă mi-aş fi mărturisit păcatele cuiva trebuia să răspund

pentru faptele mele. Aş fi fost obligat să dau ascultare jurămintelor, aş fi fost obligat să mă port cum trebuie.

Şi nimic în ceea ce o privea pe Poppy Danforth nu mă făcea să mă port cum trebuie.

Dar aş fi riscat totul dacă nu mă purtam aşa cum trebuie – serviciul, comunitatea, datoria pe care o aveam, amintirea surorii mele, poate chiar şi sufletul meu nemuritor.

Mi-am coborât capul, sprijinindu-l de mâna lui Millie, cu grijă să nu îmi odihnesc întreaga greutate pe oasele ei fragile, dar simţind o nevoie disperată de alinare.

— Nu pot să vorbesc despre asta, am spus cu privirea asupra mesei.

Nu aveam de gând să mint. (Doar că de câte ori le-am spus tinerilor despre minciunile prin omisiune? Mai exact, când oare am început să îmi schimb direcţia şi să mă transform într-un ipocrit?)

Millie m-a mângâiat pe creştet.

— Asta nu are nimic de-a face cu acea femeie drăguţă care a cumpărat vechea casă a familiei Anderson?

Mi-am ridicat privirea. Nu ştiu ce expresie aveam întipărită pe chip în acel moment, dar ea a râs.

— V-am văzut împreună la cafenea săptămâna trecută. Chiar şi de cealaltă parte a ferestrei, mi-am dat seama că aţi fi un cuplu perfect.

La naiba. Bănuia ceva? Şi dacă da, mă judeca pentru asta?

— Se uita pe bugetul alocat renovărilor. Are experienţă în finanţe şi o diplomă în administrarea afacerilor la Dartmouth.

Nu am menţionat că mai avea, de asemenea, şi experienţă în seducerea bărbaţilor bogaţi dansând pe o scenă. Sau că vaginul ei avea un gust mai dulce decât raiul.

— Poate că noi două ar trebui să ne întâlnim la o cafea cândva, a spus Millie. Din moment ce tu abia dacă poţi să aduni doi cu doi.

Decât dacă, desigur, a spus, privindu-mă în ochi, nu cumva ai prefera ca întâlnirile să fie doar între voi doi.

— *Rem acu teâigişti,* am spus, mutându-mi privirea în altă parte.

Ai pus degetul pe rană.

— O să presupun că asta înseamnă: ai dreptate, Millie, sunt deplorabil la matematică.

Nu sunt.

— Mereu am spus că eşti prea tânăr şi prea atrăgător ca să renunţi la viaţă. *O să apară probleme,* am spus. *Bagă bine de seamă ce îţi spun*. Dar nimeni nu a băgat de seamă cuvintele mele.

Nu am răspuns. Priveam din nou la mâinile noastre împreunate, gândindu-mă la tăcerea din biserică după ce am ejaculat, la senzaţia căldurii umede a lui Poppy apăsându-se deasupra mea. Făcusem două duşuri, îmi frecasem pielea până când m-a durut, dar nimic nu putea să şteargă senzaţia pielii ei pe a mea. Senzaţia de fierbinţeală împrăştiindu-se în tot corpul meu în timp ce ea privea cu ochi flămânzi, sălbatici.

— Dragul meu băiat, îţi dai seama că asta e perfect normal? Care a fost predica pe care ai ţinut-o în prima ta lună aici? Că parte din vindecare e celebrarea sexului normal, de comun acord, dumnezeiesc?

Chiar predicasem asta. Lăsând la o parte faptul că m-am bucurat de partea mea de sex în timpul facultăţii (de comun acord, dar băgaţi de seamă că nu întotdeauna normal), aveam o credinţă teologică fermă în ceea ce priveşte importanţa sexualităţii umane. Aproape fiecare ramură a Creştinătăţii se concentrează pe înăbuşirea sexului şi a plăcerii oferite, dar dorinţele înăbuşite nu dispar pur şi simplu. Ele supurează. Ele creează vinovăţie şi ruşine şi, în cel mai rău caz, deviaţii. Nu ne e ruşine să ne bucurăm de mâncare şi de alcool cu moderaţie – aşa că de ce ar trebui să ne fie teamă de sex?

Dar, evident, mesajul era destinat pentru congregaţie, nu pentru mine.

— De unde ai citat? m-a întrebat Millie. Din

Creştinismul redus la esenţe? *Păcatele cărnii sunt rele, dar ele sunt cele mai puţin grave dintre toate păcatele*. *Acesta este motivul pentru care un om mândru, rece, care se consideră pe sine drept şi care merge regulat la biserică poate să fie mult mai aproape de iad decât o prostituată.*

— Da, dar Lewis încheie acel paragraf spunând că *desigur, cel mai bine este să nu faci parte din niciuna dintre aceste două categorii!*

— Tu nu faci parte din niciuna dintre acele categorii. Chiar ai crezut că dacă vei purta acel guler în fiecare zi vei înceta să mai fi bărbat?

— Nu, am răspuns agitat. Dar am crezut că voi putea să-mi controlez dorinţele prin rugăciune şi autodisciplină. Asta e vocaţia mea. Am *ales* această viaţă, Millie. Şi acum o abandonez la prima tentaţie care-mi iese-n cale?

— Nu a spus nimeni nimic despre abandon. Tot ce vreau să spun, dragul meu băiat, e că ai putea să alegi să nu te flagelezi pentru lucrul ăsta. Am trăit suficient timp, iar un bărbat şi o femeie care se doresc reciproc constituie de departe unul dintre lucrurile cel mai puţin păcătoase pe care le-am văzut.

Am stabilit la începutul anului programa pentru studiul Bibliei în cadrul grupului de bărbaţi, aşa că nu era nimic altceva decât o coincidenţă groaznică faptul că în seara aia începeam discuţia despre sexualitatea masculină. În ciuda sfatului practic pe care mi l-a oferit Millie, mi-am petrecut restul după-amiezii şi începutul serii cultivând o formă zdravănă de ură de sine, am făcut flotări în sala mea de la subsol până când nu am mai putut să respir, să mă mişc sau să gândesc, până când în cele din urmă a sosit

timpul să merg în sala de clasă cu pereţi tapetaţi, din cealaltă parte a bisericii.

Ştiam că Millie încerca să mă facă să mă simt mai bine, dar nu meritam să mă simt mai bine. Nu ştia cât de departe am ajuns, cât de mult încălcasem din jurământul meu. Probabil pentru că nu ar fi presupus niciodată că preotul ei era atât de slab încât să se lase purtat de dorinţele sale.

Mi-am frecat faţa cu putere. *Trezeşte-te naibii, Tyler, şi rezolvă asta.* Trecuseră doar câteva săptămâni, iar eu eşuam lamentabil în a-mi păstra calmul. Ce urma să fac în următoarele două luni? în următorii doi ani? Ea avea de gând să rămână în oraş, la fel plănuiam şi eu, şi în niciun caz nu puteam să permit ca ceea ce se întâmplase în acea după-amiază să se repete. Vreau să spun, dacă Millie ne-a văzut împreună doar o singură dată (inocent şi în public) şi a început să intre la bănuieli, atunci ce s-ar fi întâmplat dacă am fi început să ne furişăm cu adevărat?

Mi-am ridicat privirea, întâmpinând bărbaţii pe măsură ce soseau. Dintre toate grupurile şi activităţile, de grupul ăsta eram cel mai mândru. De regulă, femeile erau forţa motrice din spatele prezenţei la biserică; majoritatea bărbaţilor veneau la Liturghie pentru că soţiile lor îşi doreau asta. Şi, mai ales, după infracţiunile predecesorului meu, ştiam că bărbaţii, în mod special – mulţi dintre ei având copii de aceeaşi vârstă cu victima – nutreau o furie intensă şi o lipsă de încredere care nu puteau fi înlăturate prin metode tipice.

Aşa că frecventam barurile locale şi mă uitam la meciuri. Mă desfătam cu o ţigară ocazională de la magazinul de tabac al oraşului. Am cumpărat o camionetă. Am organizat un club de vânătoare la biserică. Şi, în tot acest timp, am continuat să fiu deschis în privinţa trecutului familiei mele şi la metodele prin care biserica avea nevoie – şi urma – să se schimbe.

Treptat, acest grup s-a extins, crescând de la doi bărbaţi vârstnici care mergeau la biserică de atât de mult timp încât uitaseră cum să se oprească, la un grup de

patruzeci, variind de la proaspăt absolvenţi, la pensionari. De fapt, grupul devenise atât de mare, încât în următoarea lună am format un altul nou.

Dar dacă tocmai distrusesem trei ani de efort? Trei ani de muncă anevoioasă aruncaţi la gunoi pentru jumătate de oră petrecută cu Poppy?

Dacă păream distras, nu a observat nimeni şi nici nu a făcut vreun comentariu, şi am reuşit să nu mă înec cu propriile cuvinte în timp ce citeam pasajele din epistolele lui Timotei sau din *Cântarea Cântărilor.* Cel puţin, am reuşit să nu mă înec până când am ajuns la un vers din Epistola lui Pavel către Romani, apoi mi-am simţit plămânii cum se micşorează şi degetele cum încep să îmi tremure pe măsură ce citeam.

Căci nu înţeleg ceea ce fac, întrucât nu fac ceea ce
A

vreau, ci fac ceea ce urăsc! întrucât vreau să fac ceea ce este bine, dar nu pot! Ce om nenorocit sunt!

Ce om nenorocit sunt.

Ce om nenorocit sunt.

Am venit într-un oraş rămas cu răni deschise în urma acţiunilor detestabile ale unui prădător şi am promis că le voi vindeca. De ce? Pentru că noaptea, atunci când priveam stelele, îl puteam simţi pe Dumnezeu privind la rândul Lui în jos. Pentru că simţeam vântul de parcă era respiraţia Lui suflându-mi în ceafă. Pentru că mi-am dobândit credinţa cu o cantitate considerabilă de efort şi de durere, dar ştiam că tot credinţa mea era cea care îi oferea vieţii mele o formă şi un scop, şi nu îmi doream ca eşecurile Bisericii să lipsească întregul oraş de acel dar.

Şi ce am făcut în acea zi? Am trădat toate acele lucruri. I-am trădat pe toţi.

Dar nu asta îmi făcea ca mâinile să îmi tremure sau vocea să mi se frângă. Nu. Era înţelegerea faptului că l-am trădat pe Dumnezeu poate chiar mai mult decât i-am trădat pe oamenii din acea încăpere.

Dumnezeul meu, salvatorul meu. Destinatarul urii mele vehemente după moartea lui Lizzy, dar, în acelaşi

timp, prezenţa care a aşteptat răbdătoare întoarcerea mea, câţiva ani mai târziu. Vocea din visele mele care mă alina, mă lumina şi mă ghida. Vocea care mi-a spus ce trebuia să fac cu viaţa mea, unde trebuia să merg ca să-mi găsesc liniştea.

Şi, cel mai rău lucru, era că ştiam că El nu era nervos pe mine. M-a iertat încă dinainte să se întâmple, şi nu o meritam. Meritam să fiu pedepsit – cu grindină de foc venită din ceruri, cu apă amară, cu un control de la Fisc, cu ceva – cu *orice,* la naiba, pentru că eram un bărbat trist, dezgustător şi desfrânat care a profitat de o femeie vulnerabilă emoţional.

Ce om nenorocit sunt.

Am terminat studiul Bibliei, iar eu am strâns cafeaua şi chipsurile în mod mecanic, mintea mea fiind încă năucită de acel ultim val de ruşine. De acel sentiment că eram prea nesemnificativ, prea mizerabil pentru orice altceva în afară de iad.

A

În drum spre casa parohială, cu greu am reuşit să trec pe lângă crucifix.

Cred că am dormit vreo trei ore adunate în acea noapte. Am stat până târziu citind Biblia, examinând fiecare pasaj pe care îl cunoşteam, în care se vorbea despre păcat, până când ochii mei obosiţi au refuzat să se mai concentreze asupra cuvintelor, alunecând deasupra lor ca nişte magneţi cu aceeaşi sarcină de încărcare. În cele din urmă, m-am strecurat în pat cu rozariul, murmurând rugăciuni până când am alunecat într-un somn agitat.

Un soi ciudat de amorţeală a pus stăpânire pe mine în timp ce am rostit Liturghia în acea dimineaţă, apoi în timp ce-mi legam şireturile de la papucii de alergat. Poate că era din cauza lipsei somnului, poate că eram epuizat emoţional, poate că era pur şi simplu şocul zilei de ieri strecurându-se în ziua de azi. Dar nu-mi doream amorţeală – îmi doream pace. Îmi doream putere.

Luând-o pe drumul de ţară spre ieşirea din oraş ca să o evit pe Poppy, am alergat mai mult decât o făceam în

mod normal, forţându-mă mai mult şi mai repede, am alergat până când picioarele mi-au cedat, iar respiraţia mi s-a tăiat. Şi, în loc să mă îndrept spre duş, m-am împleticit spre biserică, cu mâinile împreunate deasupra capului şi cu dureri în piept. În interiorul bisericii era întuneric şi pustiu, iar eu nu ştiam ce căutam acolo, în loc să fiu în casa parohială. N-am ştiut până când nu m-am împleticit în altar, căzând în genunchi în faţa tabernaculului.

Capul îmi era plecat, bărbia îmi atingea pieptul şi eram tot transpirat, dar nu îmi păsa. Trecusem de mult de punctul în care îmi păsa şi nu pot identifica exact momentul în care respiraţia mea şuierătoare s-a transformat în plâns, dar oricum nu a durat mult de când căzusem în genunchi – şi lacrimile s-au amestecat cu transpiraţia până când nu am mai putut să fac diferenţa între cele două.

Razele soarelui se revărsau prin centrul sticlei pătate, şabloane de bijuterii strălucitoare curgând şi revărsându-se asupra rândurilor de bănci, a trupului meu şi a tabernaculului, iar uşile aurii scânteiau în nuanţe întunecate, sumbre şi sacre, ameninţătoare şi divine.

M-am aplecat până când fruntea mi s-a lipit de podea, până când mi-am simţit genele clipind peste covorul uzat. Sfântul Paul spune că nu e nevoie să rostim cuvinte în rugăciunile noastre, că Sfântul Duh interpretează în locul nostru, dar interpretarea nu era necesară de data asta. Nu, când eu şopteam *îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău* ca pe un psalm, ca pe o mantra, ca pe un imn fără muzică.

Mi-am dat seama imediat că nu mai eram singur. Mi s-a sculat părul de pe ceafa şi m-am ridicat, vigilent, roşu de ruşine că un enoriaş sau un angajat al bisericii m-a văzut plângând în halul ăla, dar nu era nimeni acolo. Altarul era gol.

Dar încă simţeam prezenţa cuiva ca o greutate apăsătoare, ca o electricitate statică pe pielea mea şi am cercetat fiecare colţ, convins că văzusem pe cineva stând acolo.

Aerul condiţionat a pornit cu o bufnitură şi cu un foşnet, iar uşile altarului s-au închis brusc. Am tresărit.

E doar aerul condiţionat, mi-am spus.

Dar când am ridicat privirea din nou spre tabernacul auriu şi pătat cu culori, dintr-odată nu am mai fost atât de sigur. Era ceva anticipat şi simţitor în acea linişte, şi pustiu. Dintr-odată, a fost de parcă Dumnezeu asculta cu mare atenţie ceea ce spuneam, asculta şi aştepta. Mi-am coborât privirea spre podea.

A

— Îmi pare rău, am şoptit pentru o ultimă dată, cuvintele plutind în aer aşa cum stelele plutesc pe cer – strălucitoare, preţioase, luminoase. Apoi s-au năruit, iar în acelaşi moment am simţit povara mâhnirii şi a ruşinii mele năruindu-se şi ea.

A fost o vibraţie a unei deplinătăţi perfecte, un moment în care m-am simţit de parcă aş fi putut atinge fiecare atom din aer, un moment în care magia, Dumnezeu şi încă ceva absolut încântător, dar dincolo de capacitatea de înţelegere, a fost real, real pe de-a întregul.

Apoi a dispărut, totul a dispărut şi a fost înlocuit de un sentiment profund de pace.

Am expirat şi, în acelaşi timp, clădirea a părut să expire şi ea, usturimea de pe pielea mea a dispărut, iar aerul a redevenit vid. Puteam să mă gândesc la o mie de explicaţii pentru ceea ce tocmai simţisem, dar eram conştient că nu credeam decât într-una singură.

Moise a avut un tufiş în flăcări, iar eu am avut aerul condiţionat, am gândit cu tristeţe în timp ce m-am ridicat la fel de încet şi de nesigur ca un copil mic. Dar nu mă plângeam. Fusesem iertat, renăscut, absolvit de vină. Asemenea Sfântului Petru, fusesem testat, nu mă dovedisem a fi la înălţimea aşteptărilor, dar fusesem iertat oricum.

Puteam să fac asta. La urma urmei, exista viaţă după eşec, chiar şi pentru cei care trăiau în abstinenţă.

Următoarele două zile au trecut fără evenimente. Ziua de miercuri mi-am petrecut-o pe canapea, uitându-mă

pe Netflix la câteva episoade din *The Walking Dead* şi mâncând tăiţei pe care i-am făcut punând în funcţiune Keurig-ul ca să fierb apa.

Sofisticat, ştiu.

Apoi a venit ziua de vineri. M-am trezit şi m-am pregătit pentru Liturghie aşa cum o făceam întotdeauna, fiind cu câteva minute în întârziere. Mi-am amintit pentru a mia oară să rearanjez sacristia, apoi m-am pregătit să intru în altar. Liturghiile din timpul săptămânii sunt scurte – fără muzică, fără recitiri, fără cazanie – un fel de împărtăşanie drive-thru pentru cei extrem de credincioşi. Ca Rowan, cele două bunici şi…

Dumnezeu să mă ajute.

Poppy Danforth.

Stătea în cel de-al doilea rând, într-o rochie modestă din mătase, de un albastru glacial, cu guler în stilul lui Peter Pan şi cu pantofi fără toc, şi cu părul prins într-un coc lejer. Părea formală, calmă, modestă, cu excepţia acelui ruj nenorocit care implora să fie mânjit, roşu ca un extinctor. Mi-am mutat privirea imediat ce am văzut-o, încercând să-mi regăsesc acel simţ divin al păcii care mi-a fost oferit în ziua de marţi, acel simţ cum că puteam să înving orice tentaţie, atâta timp cât Dumnezeu era de partea mea.

Avea nevoie de ceva din acel loc, de la mine – ceva cu mult mai important faţă de ceea ce făcusem noi luni. Trebuia să onorez lăcaşul meu şi să îi ofer ceea ce căuta. M-am concentrat asupra Liturghiei, asupra cuvintelor şi a rugăciunilor, încântat să observ că Poppy îşi dădea toată silinţa să mă urmărească – m-am rugat în special pentru ea în timp ce am oficiat ritualurile de demult.

Te rog ajut-o să găsească îndrumare şi pace.

Te rog ajut-o să se vindece de trecut.

Şi te rog „te rog, te rog, ajută-ne să ne comportăm aşa cum trebuie.

A

Când a venit vremea împărtăşaniei, s-a aşezat în urma celor două bătrâne şi a lui Rowan, părând uşor

nesigură.

— Ce trebuie să fac? a şoptit când a ajuns în faţa mea.

— încrucişează-ţi braţele la piept, i-am şoptit înapoi.

A făcut aşa cum i-am spus, cu privirea fixată pe mine şi cu degetele lungi odihnindu-i-se pe umeri. Şi-a coborât privirea şi părea atât de frumoasă şi fragilă, încât am vrut să o îmbrăţişez. Nici măcar într-un mod sexual, ci doar o *îmbrăţişare* obişnuită. Îmi doream să îmi pun braţele în jurul ei şi să o simt respirând la pieptul meu, îmi doream să îi îngrop faţa în scobitura gâtului meu în timp ce o ţin în siguranţă şi aş fi protejat-o de trecutul ei, dar şi de viitorul ambiguu. Voiam să îi spun şi să o fac să înţeleagă – să înţeleagă cu adevărat – că totul avea să fie bine, pentru că dragostea există şi, mai ales, pentru că cineva ca ea e menită să cutreiere lumea, să îşi împărtăşească dragostea, exact aşa cum o făcuse în Haiti. Şi că toată fericirea pe care o simţise acolo o putea simţi oriunde, atâta timp cât îşi deschidea sufletul.

Mi-am aşezat mâna pe capul ei, pregătit să rostesc o binecuvântare standard, dar apoi şi-a ridicat privirea şi totul s-a schimbat. Podeaua, tavanul şi brâul s-au strâns toate în jurul meu, încurajând gânduri pure, în timp ce degetele mele îi atingeau părul moale ca o pană – pielea mea pe a ei. O scânteie de electricitate m-a electrocutat parcă pe şira spinării şi fiecare amintire a ei – gustul, felul în care s-a simţit, sunetele ei – au năvălit asupra mea.

Buzele ei s-au întredeschis. O simţea şi ea.

Aveam gâtul atât de uscat încât abia am putut să rostesc binecuvântarea. Iar când ea s-a întors ca să meargă la locul ei, părea şocată, de parcă ar fi fost orbită.

După Liturghie, practic am alergat spre sacristie, fără

V t», să arunc vreo privire cuiva sau asupra a ceva. Nu m-am grăbit în timp ce m-am dezbrăcat de veşminte, agăţând în cuier sfita brodată şi din cale-afară de scumpă, apoi am împăturit stiharul într-un pătrat perfect şi neted.

Îmi tremurau mâinile. Gândurile mele erau fragmente incomplete. Lucrurile decurseseră atât de bine în acea săptămână. Decurseseră bine şi în timpul Liturghiei, chiar şi ea fiind atât de adorabilă, de evlavioasă şi atât de aproape, dar apoi am atins-o…

Am stat vreun minut doar în pantaloni şi în cămaşă, privind la crucea de procesiune (şi simţindu-mă puţin trădat, sincer să fiu). Dacă fusesem iertat, de ce Dumnezeu nu înlăturase tentaţia din calea mea? Sau, de ce nu îmi oferise mai multă tărie ca să pot îndura? Să pot să-i rezist? Ştiam că nu era corect să sper că Poppy avea să se mute din oraş, să se convertească la Baptism sau ceva de genul ăsta, dar de ce Dumnezeu nu a distrus atracţia mea faţă de ea? De ce nu mi-a înăbuşit simţurile, să nu simt atunci când am atins-o ca să îi ofer binecuvântarea… de ce nu mi-a întunecat privirea, să nu-i văd buzele alea roşii, ochii ăia de culoarea alunei?

Tată, dacă vrei, îndepărtează de la Mine paharul acesta.

Până şi Iisus a rostit acele cuvinte. Nu că lucrurile s-au sfârşit prea bine pentru El… de ce era Dumnezeu atât de înclinat să lase pahare dăunătoare peste tot?

Am părăsit sacristia simţindu-mă ciudat, încercând să invoc acea linişte eteră, vădit imaterială pe care o simţisem ceva mai devreme, dar apoi am cotit şi am văzut-o pe Poppy stând în culoarul central, fiind singurul enoriaş care mai era prezent.

Sincer, nu ştiam ce să fac. Suntem sfătuiţi să ne ferim din calea tentaţiei, dar dacă menirea mea era să o ajut pe ispititoare? Nu era oare mai greşit să mă furişez, să o las acolo fără o ajut, doar ca să evit dorinţa şi faptul că tânjeam după ea? Pentru că, evident, dorinţa era problema mea, nu a ei, aşa că nu exista nicio scuză să mă comport rece cu ea.

Dar, dacă mergeam la ea, ce altceva mai riscam?

Şi, mai important, riscam pentru că îmi doream să

A

risc? Îmi spuneam că îmi pasă de dezvoltarea ei

spirituală doar ca să pot fi în preajma ei?

Nu, am decis. Asta, cu siguranţă, nu era adevărat. Adevărul era mult mai grav. Îmi păsa de ea ca de o persoană, ca de un suflet, şi voiam să i-o trag, iar lucrurile astea combinate erau reţeta pentru ceva mult mai grav decât păcatul carnal.

Erau o reţetă pentru dragoste.

A

Aveam de gând să merg la ea. Însă aveam de gând să îi fac legătura cu cea care se ocupa de grupul de femei, să o direcţionez pe Poppy spre ea, să caute îndrumare de la ea în locul meu şi, cu puţin succes, interacţiunile noastre aveau să se limiteze la câteva Liturghii ocazionale.

Pe măsură ce mă apropiam, Poppy era cu privirea aţintită pe altar.

— Nu sunt oase înăuntru?

— Preferăm termenul de *moaşte*.

Vocea mea avea din nou acel timbru profund, deşi nu era intenţionat. Mi-am dres glasul.

— Pare puţin macabru.

Am gesticulat spre crucifixul care îl înfăţişa pe Iisus torturat, înfrânt, în cel mai sângeros moment al lui.

— Catolicismul e o religie macabră.

Poppy şi-a întors privirea spre mine, cu o expresie gânditoare.

— Cred că asta îmi place la ea. E hotărâtă. E reală. Nu poleieşte durerea, suferinţa sau vinovăţia, ci le scoate în evidenţă. În toată viaţa mea, oamenii nu s-au confruntat cu nimic. Puteau să ia pastile, să bea, să îşi reprime sentimentele până când nu ar fi rămas nimic altceva decât o carcasă bogată.

A A

Îmi place mai mult calea asta. Îmi place să mă confrunt cu lucrurile faţă în faţă.

— E o religie activă, am încuviinţat. E o religie a faptelor – ritualuri, rugăciuni, gesturi.

— Şi asta e ceea ce îţi place ţie.

— Că e activă? Da. Dar îmi plac şi ritualurile în sine, mi-am rotit privirea prin biserică. Îmi plac mirosul de tămâie, vinul şi psalmii. Îţi oferă senzaţia de antic şi divin. Şi e ceva în legătură cu ritualurile care mă aduce de fiecare dată mai aproape de Dumnezeu, indiferent cât de groaznică e starea mea, indiferent cât de grav am păcătuit. Odată ce încep, totul se estompează, de parcă nu e important. Şi chiar nu e. Pentru că, deşi Catolicismul e o religie macabră, e totodată o religie a bucuriei, a conexiunii. E despre a-ţi aminti că regretul şi păcatul nu pot să ţină cu ghearele de noi pentru prea mult timp.

Şi-a schimbat locul, lovindu-şi sandala de pantoful meu.

— Conexiune, a spus. Sigur.

De fapt, simţeam o conexiune chiar în acel moment, îmi plăcea să vorbesc despre religie cu ea; îmi plăcea că o înţelegea – o înţelegea într-un fel în care mulţi oameni care frecventau biserica de o viaţă întreagă nu reuşeau să o facă. Voiam să vorbesc cu ea toată ziua, să o ascult toată ziua, cuvintele ei şoptite să mă poarte spre somn noaptea…

Nuuu, Tyler. Greşit.

Mi-am dres glasul.

— Cu ce pot să te ajut, Poppy?

A ridicat ziarul bisericii.

— Am citit aici că mâine are loc un mic dejun cu clătite şi voiam să ajut.

— Sigur.

Micul dejun era unul dintre primele lucruri pe care am început să le fac după ce am ajuns la Sfânta Margareta, iar reacţiile primite au fost copleşitoare. Era suficient de multă sărăcie în zona rurală a oraşelor Platte şi Leavenworth încât să garanteze o cerere pentru locul de muncă, dar niciodată nu existau suficient de mulţi voluntari şi eram istoviţi în cele două dăţi pe lună când avea loc.

— Aş aprecia foarte mult.

— Bun, a zâmbit, în obraz apărându-i o gropiţă. Atunci ne vedem mâine.

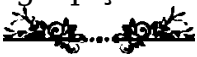

M-am rugat extra în acea noapte. M-am trezit la răsărit şi am alergat mai mult decât o făceam de obicei, apoi m-am prăbuşit în bucătărie, transpirat şi epuizat, făcând-o pe Millie – care scotea nişte caserole – să se zburlească la mine.

— Te antrenezi pentru maraton? m-a întrebat. Pentru că dacă răspunsul e da, nu cred că faci o treabă prea bună.

Gâfâiam atât de tare, încât nici măcar nu am reuşit să bolborosesc un răspuns. Am înşfăcat o sticlă cu apă şi am băut-o pe toată din câteva înghiţituri. Apoi m-am întins pe jos, cu obrazul lipit de gresia rece, încercând să-mi reglez temperatura corpului.

— Realizezi că e periculos să alergi prin căldură, chiar şi dimineaţa, nu-i aşa? Ar trebui să îţi cumperi o bandă de alergat.

— Mhm, am mormăit cu faţa în jos.

— Oricum, trebuie să faci duş înainte de micul dejun. M-am întâlnit aseară în oraş cu fata aia nouă şi încântătoare şi a spus că o să ne ajute astăzi. Şi cu siguranţă vrei să arăţi bine pentru fata nouă, nu-i aşa?

Mi-am ridicat capul şi i-am aruncat o privire sceptică.

Şi-a apăsat vârful pantofilor mov în coastele mele înainte să treacă peste mine.

— Merg la biserică acum să-i ajut să amestece compoziţia. O să o ajut pe domnişoara Danforth să se instaleze dacă o văd înainte să ajungi tu acolo.

Millie a plecat, iar eu m-am dezlipit de podea, luându-mi câteva minute ca să curăţ cu prosoape de hârtie şi cu spray urma pe care o lăsase corpul meu transpirat. Apoi am mers şi am făcut un duş.

S-a dovedit a fi surprinzător de uşor să mă concentrez pe micul dejun în sine. Era foarte aglomerat şi

am avut grijă să mă aşez la fiecare masă pe tot parcursul dimineţii, încercând să cunosc oamenii care treceau pe acolo. UOnii aveau copii pe care i-am putut trimite înapoi acasă cu ghiozdanele pline cu provizii pentru şcoală şi cu unt de arahide, iar alţii aveau părinţi în vârstă, pe care puteam să îi îndrum spre centrele locale care se ocupau cu îngrijirea vârstnicilor ori spre instituţii filantropice. Unii dintre ei erau pur şi simplu singuri şi voiau doar să vorbească cu o altă persoană – puteam face şi asta.

Dar, din când în când, o zăream pe Poppy cu colţul ochiului, zâmbind la un client sau aducând o mulţime de tăvi afară, şi era greu să nu observ că părea să se simtă ca acasă în acel mediu. Era cu adevărat prietenoasă, dar, în acelaşi timp, era eficientă, concentrată şi capabilă să servească omlete cu o asemenea viteză, încât până şi Millie a declarat-o *străne*poată *de onoare.* Părea atât de împăcată, atât de diferită de acea femeie neliniştită care îmi mărturisise păcatele.

Am încheiat dimineaţa fiind stropit cu aluat (era sarcina mea să car la aragaz bolurile uriaşe cu aluat) şi cu arsuri la degete (idem, în ceea ce privea gătitul baconului) şi fericit. Deşi probabil nu aveam să-i revăd pe niciunul dintre acei oameni la Liturghie, urma să îi văd din nou peste două săptămâni, iar ăsta era cel mai important lucru – scopul era să umplem burţi, nu să câştigăm suflete.

I-am spus lui Millie şi celorlalte două bunici să meargă acasă şi să se odihnească, iar eu am rămas să strâng. Nu o vedeam pe Poppy pe nicăieri şi am presupus că plecase deja. Am strâns mesele, am stivuit scaunele şi am adus găleata şi mopul ca să şterg podeaua – fredonând.

— Cu ce pot să te ajut?

Poppy se afla la baza scărilor, ascunzând o bucată de hârtie în geantă. Chiar şi în lumina slabă din subsol părea ireală, prea extraordinară şi prea fermecătoare ca s-o privesc mai mult de câteva secunde fără să simt junghi de durere.

— Credeam că ai plecat deja, am spus, mutându-mi privirea într-un loc sigur, pe mopul şi

găleata din faţa mea.

— Am mers sus cu o familie mai devreme. Am auzit-o pe mama menţionând că are câteva probleme cu ultimele taxe şi, dacă tot sunt contabilă, mi-am oferit ajutorul.

— E foarte generos din partea ta, am spus, simţind din nou acel sentiment frenetic şi înăbuşitor pe care îl simţisem cu o zi în urmă – acel sentiment de parcă îmi pierdeam minţile în preajma ei, şi începeam să flirtez cu ceva mult mai grav decât dorinţă pură.

De ce eşti surprins că am făcut un gest drăguţ? m-a întrebat, păşind spre mine.

Cuvintele ei erau glumeţe şi mă tachina, dar subînţelesul era clar. *Nu crezi că sunt o persoană bună?*

Am intrat imediat în defensivă. Mereu presupuneam ce e mai bine despre oameni – *mereu*. Dar probabil am fost puţin surprins de profunzimea seriozităţii din spatele dorinţei ei de a ajuta – fusesem puţin surprins şi atunci când îmi povestise despre Haiti.

— E din cauză că ai impresia că sunt vreun fel de femeie decăzută?

Am scăpat mopul în găleată şi mi-am ridicat privirea spre ea. Se afla mai aproape acum, suficient de aproape încât să observ o mică pată de făină pe umărul ei.

— Nu cred că eşti o femeie decăzută, am răspuns.

— Iar acum urmează să spui că suntem cu toţii nişte păcătoşi decăzuţi, într-o lume decăzută.

— *Nu,* am pronunţat cu atenţie. Voiam să spun că oamenii care sunt atât de inteligenţi şi de atractivi ca tine nu cultivă de obicei trăsături precum bunătatea, decât dacă vor să o facă. Da, mă surprinde puţin.

— Tu eşti inteligent şi atractiv, a subliniat.

I-am aruncat un rânjet.

— Termină, părinte. Vorbesc serios. Eşti sigur că nu simţi asta din cauză că sunt o femeie

inteligentă, atractivă şi favorizată?

Poftim? Nu! Aproape că aveam de gând să aplic la Studii Feministe în facultate.

— Eu…

A făcut încă un pas în faţă. Singurul lucru care se afla între noi era găleata, dar asta nu mă putea împiedica să observ curbura elegantă a claviculei ei pe sub rochia de vară, deasupra acelei vagi tentative de decolteu al corsetului.

— îmi doresc să fiu o persoană bună, dar, mai mult decât atât, îmi doresc să fiu o femeie bună. Nu există nicio modalitate să fiu în întregime femeie şi în întregime bună?

La naiba. Conversaţia escaladase de la impozite la cele mai întunecate colţuri ale teologiei Catolice.

— Desigur că există, Poppy. În măsura în care cineva poate să fie în întregime bun, am spus. Uită de povestea cu Eva şi mărul. Priveşte-te aşa cum te văd eu – o fiică a lui Dumnezeu, iubită fără ascunzişuri.

— Presupun că nu mă simt atât de iubită.

— Uită-te la mine.

A făcut ce i-am cerut.

— Eşti iubită, am spus ferm. Femeie inteligentă şi atractivă ce eşti – fiecare parte din tine, bună sau rea, este iubită. Şi, te rog, ignoră-mă dacă o dau naibii în bară şi te fac să te simţi altfel, bine?

A pufnit din cauza înjurăturii pe care am rostit-o, apoi mi-a oferit un zâmbet trist.

a

— îmi pare rău, a spus încet Nu am vrut să te încolţesc.

— Nu m-ai încolţit. Vorbesc serios. Eu ar trebui să îţi cer scuze.

A făcut un pas în spate, de parcă se distanţa fizic înainte să îmi spună ce era în mintea ei. În cele din urmă, a

spus:

— Sterling m-a sunat aseară. Cred… presupun că poate l-am lăsat să se joace cu mintea mea.

— Sterling te-a sunat? am întrebat, simţind o iritare care era cu mult dincolo de sfera relaţiei profesionale.

— Nu am răspuns, dar mi-a lăsat un mesaj vocal. Ar fi trebuit să îl şterg, dar nu am făcut-o, vocea i s-a frânt. A repetat toate lucrurile pe care mi le-a spus şi înainte – ce fel de femeie sunt, unde mi-e locul. A spus că vine din nou după mine.

— Vine după tine? A spus el asta?

A încuviinţat şi am văzut roşu în faţa ochilor.

Evident că Poppy şi-a dat seama de asta, pentru că a început să râdă şi şi-a aşezat degetele peste ale mele care strângeau coada mopului atât de tare, încât articulaţiile mi se albiseră.

Relaxează-te, părinte. El o să vină aici, o să încerce să mă vrăjească cu şi mai multe poveşti despre vacanţe şi vinuri rafinate, iar eu o să-l resping. Din nou.

Din nou… ca ultima dată? Când i-ai permis să-ţi ofere un orgasm înainte să-l faci să plece?

— Nu-mi place asta, am rostit, şi n-am spus-o în calitate de preot sau de prieten, ci ca un bărbat care a gustat-o puţin mai departe de aici, mai sus, pe scări. Nu vreau să te întâlneşti cu el.

Zâmbetul i-a rămas pe buze, dar culoarea ochilor săi s-a schimbat în nuanţe reci de verde şi maro. Dintr-odată, am început să apreciez ce armă ar fi fost într-o sală de consiliu sau la braţul unui senator.

— Sincer? Nu cred că e treaba ta dacă mă întâlnesc cu el sau nu.

— E periculos, Poppy.

— Nici măcar nu îl cunoşti, a spus, retrăgându-şi mâna de pe a mea.

— Dar ştiu cât de periculos poate fi un bărbat care îşi doreşte o femeie pe care nu o poate

avea.

— Aşa, ca tine? a întrebat, iar remarcă a fost direcţionată atât de perfect şi nemilos încât aproape m-am împleticit înapoi.

Greutatea armoniilor s-a prăbuşit peste noi precum un tavan şubred – Poppy şi Sterling, da, dar şi Poppy cu mine, preotul din copilăria mea şi Lizzy.

Bărbaţi care îşi doresc ceea ce nu ar trebui: povestea vieţii mele.

Fără să-mi mai adreseze vreun cuvânt, Poppy s-a întors şi a plecat, sandalele ei cu barete răsunând pe scări. M-am forţat să respir adânc de câteva ori şi să îmi dau seama ce naiba tocmai se întâmplase.

Capitolul nouă

Cioc.

Cioc.

Pauză.

Cioc cioc cioc.

— Opreşte-te, am bombănit, rostogolindu-mă din pat, somnul făcându-mă încet şi neîndemânatic.

Cioc cioc BUM.

Bubuitul asurzitor urmat de o străfulgerare de lumină nu mi-a atenuat cu nimic dezorientarea, şi m-am împiedicat de masă, colţul ei ascuţit săpând în şoldul meu. Am scăpat o înjurătură, căutând orbeşte un tricou (eram doar în pantaloni de trening largi) şi m-am îndreptat bâjbâind spre hol, în sufragerie, acolo unde era uşa de la intrare. Eram treaz doar suficient cât să încep să realizez că cineva se afla într-adevăr la uşa mea la ora trei dimineaţa şi era ori un ofiţer de poliţie care venise să-mi spună că Ryan intrase în cele din urmă cu maşina într-un copac în timp ce trimitea un mesaj, ori unul dintre enoriaşi care avea nevoie de un ultim rit. Oricare ar fi fost motivul pentru prezenţa acelei persoane la parohie, probabil că nu era ceva de bine şi, în timp ce am deschis uşa, m-am pregătit pentru orice tragedie avea să urmeze, încercând în acelaşi timp să-mi trag tricoul peste cap într-o poziţie nefirească.

Era Poppy, udă din cap până în picioare, cu o sticlă de scotch în mână.

Am clipit ca un idiot. În primul rând, după disputa noastră din acea dimineaţă, cu siguranţă ultimul lucru la care mă aşteptam era ca Poppy să apară la uşa mea în toiul nopţii aducând daruri. În al doilea rând, era îmbrăcată în ceva ce am presupus că erau pijamalele ei – pantaloni scurţi şi un tricou subţire cu *The Walking Dead* iar ploaia le udase complet pe amândouă. Nu purta sutien, iar ploaia făcuse ca tricoul ei subţire să fie acum aproape transparent, sfârcurile se vedeau întărite şi întunecate pe sub material, iar odată ce am observat lucrul ăsta, a devenit aproape imposibil să mă gândesc la altceva în afară de acei sâni uzi, la pielea, cel mai probabil, de găină şi la cum s-ar fi simţit trupul ei rece pe limba mea fierbinte.

Mi-am revenit în simţiri şi, pentru un moment incredibil de lung, în mine s-a purtat un război între două impulsuri – să închid uşa şi să o las în ploaie sau să o fac să îngenuncheze şi să îmi înghită mădularul.

Fugi de poftele tinereţii, citisem ceva mai devreme la studiul biblic. *Urmăreşte dreptatea*. Ar fi trebuit să închid uşa şi să mă întorc în pat. Dar apoi Poppy a început să tremure, şi a intervenit o viaţă întreagă în care am practicat respectul şi politeţea. M-am trezit că mă dau în spate, făcându-i semn să intre.

Urmăreşte dreptatea, a spus autorul lui Timotei. Dar dreptatea ţine în mână o sticlă de Macallan vechi de doisprezece ani? Pentru că Poppy asta ţinea.

— Nu puteam să dorm, a spus, păşind în sufragerie, apoi s-a întors ca să-mi înfrunte privirea. Am închis uşa.

— Mi-am dat seama.

Vocea mea era gravă, încărcată cu somn şi cu ceva mai puţin inocent. Previzibil, penisul a început să mi se întărească; în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat între noi, încă nu îi privisem sânii, iar acum erau mai tentanţi ca niciodată sub acel tricou ud.

La naiba. Nu am vrut să spun *încă.* Voiam să spun *niciodată.* Nu urma să-i mai văd sânii vreodată. *împacă-te cu ideea,* mi-am pedepsit în gând coapsele, care refuzau să mă slăbească, dar în schimb continuau să trimită spre creierul meu acele amintiri vii – cum s-a simţit atunci când am pipăit sânii lui Poppy în timp ce era aplecată peste pianul din biserică.

Privirea i-a alunecat spre şoldurile mele şi ştiam că pantalonii mei de trening nu prea reuşeau să-mi ascundă gândurile. Dregându-mi glasul, m-am întors cu spatele la ea şi am început să merg spre bucătărie.

— Nu ştiam că îţi place *The Walking Dead,* am subliniat încet, trecându-mi degetele peste întrerupător.

O lumină palidă s-a lăsat purtată din instalaţia de iluminat de după război, aruncând umbre înclinate în sufragerie.

— E serialul meu preferat, a răspuns Poppy. Dar nu înţeleg de ce pari surprins de faptul că nu ştiai. Nu ne cunoaştem de prea mult timp, iar majoritatea conversaţiilor noastre s-au desfăşurat cu mine dezvăluindu-ţi cele mai întunecate secrete ale mele, nu vorbind despre lista mea de pe Netflix.

S-a apropiat de mine şi mi-a întins sticla de scotch – pe care am luat-o, învârtindu-mă prin bucătărie după pahare, încercând să pun cap la cap un răspuns, orice răspuns, dar pur şi simplu nu mă puteam gândi la un singur lucru pe care i l-aş fi putut spune.

— E o ofertă de pace, a spus, arătând spre sticla de Macallan. Nu puteam să dorm, şi voiam să îţi cer scuze pentru cearta noastră de mai devreme, şi m-am gândit că poate whisky-ul…

A tras aer adânc şi, pentru prima dată, creierul meu încă înceţoşat din cauza somnului şi-a dat seama că era agitată.

Confesiunea unui preot – îmi pare rău că te-am trezit, a şoptit. Ar trebui să plec.

— Rămâi, am spus automat, luându-mă

gura pe dinainte, tară ca mintea mea să poată procesa şi să o ajungă din urmă.

O roşeaţă încântătoare i s-a răspândit în obraji şi ceva s-a declanşat în mintea mea, iar acum eram pe deplin treaz.

— Du-te în sufragerie, i-am poruncit – nu am rugat-o. Aprinde şemineul şi aşteaptă-mă.

S-a conformat fără alte întrebări, iar acel simplu act de supunere l-a stârnit pe vechiul eu, acea versiune a mea care era cunoscută în campus pentru un anumit tip de experienţă în dormitor. Nu mă puteam abţine. Era al naibii de bine să am o femeie supusă dorinţelor mele, să văd cum o femeie atât de inteligentă şi independentă cum e Poppy mă lasă să am grijă de ea, că are încredere în mine să o ghidez în direcţia potrivită. Apoi m-am simţit ca un idiot. Mi-am încleştat degetele pe blat, amintindu-mi de cursurile de studii feministe din facultate, de o anumită călugăriţă feministă care a evidenţiat fiecare exemplu dureros de misoginie din istoria Bisericii. Eram un porc, din mai multe motive. Trebuia să îmi recapăt controlul, să merg acolo şi să îi spun că trebuia să plece după un pahar. Aveam de gând să fiu sincer în privinţa luptei care se dădea în interiorul meu şi speram că urma să mă înţeleagă.

Chiar dacă avea să mă urască din cauza asta.

Pentru că meritam ura ei.

Dar, mai întâi, băuturile. Deşi îmi plăcea scotch-ul, de obicei îl beam singur sau împreună cu fraţii mei, aşa că nici măcar nu aveam paharele potrivite. De fapt, nu aveam niciun fel de pahare pentru băuturi. Aşa că am dus scotch-ul în două ceşti ciobite de cafea.

Fii bun, fii bun, fii bun, mi-am spus în timp ce mă apropiam de ea. *Nu sari pe ea. Nu îţi imagina cum îi fuţi sănii. Fii un preot bun.*

I-am oferit o cană cu scotch.

— îmi pare rău pentru căni.

A rânjit.

— Dar sunt atât de stilate.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am aşezat în scaunul

de lângă foc, ceea ce a fost o idee proastă, pentru că asta însemna practic că ea stătea la picioarele mele, iar lucrul ăsta doar îmi alimenta gândurile rele.

Acum sau niciodată, Tyler, mi-am spus. *Trebuie să faci asta*.

— Poppy, am început, dar am fost întrerupt.

— Nu, eu sunt cea care trebuie să ceară scuze, a spus. La urma urmei, pentru asta am venit aici.

Şi-a dat capul pe spate ca să-mi întâlnească privirea, iar focul strălucea prin părul ei, evidenţiind cum se usca în şuviţe haotice.

— Mă simt îngrozitor pentru ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta. Sunt dată peste cap după tot ce s-a întâmplat cu Sterling şi, din nu ştiu ce motiv, când ai devenit protector cu mine în după-amiaza asta, m-am panicat.

Nu numai tu.

— Şi o să fiu sinceră… din moment ce, la urma urmei, stau de vorbă cu un preot. Totul e complicat pentru că nu mă pot abţine să mă gândesc la tine tot timpul, iar asta mă omoară.

Totul în mine a fost cuprins de flăcări, pentru că alea erau primele şi ultimele cuvinte pe care îmi doream să le aud.

Am tresărit.

1 ÎS

Şi-a coborât privirea rănită şi m-am simţit de parcă cineva m-a înjunghiat în piept. Credea că respingeam atracţia pe care o simţea faţă de mine, că o respingeam *pe ea.* La naiba, nimic nu era mai departe de adevăr, dar nu era cu putinţă să îi explic lucrul ăsta fără să complic totul de o mie de ori mai mult.

— Oricum, a continuat cu o voce firavă, îmi pare rău că m-am dezlănţuit după-amiaza asta. Şi îmi pare rău şi pentru ce s-a întâmplat lunea trecută. Am profitat de tine. Am tot rahatul ăsta în

viaţa mea şi l-am aţintit asupra ta pentru că erai acolo şi erai amabil cu mine.

M-am aplecat, încercând să invoc tăria de care aveam nevoie ca să pot să-i spun ceea ce trebuia spus.

A

— îmi pare bine că ai venit aici şi că îţi pare rău – nu că ar trebui să îţi pară rău, pentru că vina pentru tot ce s-a întâmplat după ultima confesiune îmi aparţine în totalitate. Dar mă bucur, pentru că asta înseamnă că înţelegi de ce nu se poate întâmpla din nou. Am un jurământ pe care trebuie să îl respect, să îl onorez pe Dumnezeu prin a-i onora pe copiii Săi, pe mieluşeii Săi. Ai venit la mine pentru ajutor, iar eu, în schimb…

M-am oprit, incapabil să rostesc cuvintele. Dar fierbinţeala mi s-a răspândit oricum prin vintre, în timp ce cuvinte care aveau legătură cu secvenţa din acea după-amiază au ţintit prin mintea mea precum gloanţele prin gelul balistic. *Vagin. Clitoris. Penis. Juisare.* Nu trebuia să-mi cobor privirea ca să-mi dau seama că pantalonii mei de trening erau periculos de aproape de a dezvălui aceste gânduri.

— Am profitat de tine, mi-am încheiat gândul.

Şi-a unit buzele.

— *Nu* ai profitat de mine. Da, în viaţa mea se întâmplă nişte lucruri nasoale acum, dar sunt propria mea persoană, capabilă să iau propriile decizii. Nu sunt avariată, nu am crescut ducând lipsă de dragoste. Nu sunt o tablă goală pe care bărbaţii pot să-şi exercite influenţa. Am *ales* să mă culc cu Sterbng. Am *ales* să te las să mă satisfaci oral. Nu ai dreptul să-mi spui că nu am fost decât un spectator lipsit de dorinţă.

S-a ridicat, roşeaţa din obrajii ei fiind cauzată nu doar de căldura focului.

— Nu-ţi face griji. Nu te voi mai deranja cu trupul meu. Îţi voi respecta jurământul şi, odată

cu asta, şi cavalerismul demodat.

Asta a durut. A durut ca naiba, de fapt, pentru că nu am făcut nimic altceva decât să încerc să invoc toate gândurile mele postmoderniste şi feministe, încercând să strivesc acea parte din mine care avea fantezii cu ea târându-se goală pe podeaua mea, cu nimic altceva decât o ceaşcă de whisky balansându-se pe spatele ei.

Şi ăsta e motivul pentru care – cred că ăsta e motivul – am prins-o de mână şi am tras-o între picioarele mele. A scos un sunet uimit, dar nu s-a retras. Eram la înălţimea perfectă să mă ridic şi să îi sug sfârcul prin tricoul ud, ceea ce am şi făcut. Mâinile ei mi-au alunecat prin păr în timp ce gemea.

— Credeam că… tocmai ai spus că…

S-a zvârcolit în timp ce am muşcat-o uşor, apoi am reluat suptul.

— Ai dreptate, am spus, trăgându-mă înapoi. Nu ar trebui să fac asta.

Chipul i s-a posomorât uşor, dar a încuviinţat, trăgându-se înapoi. Am prins-o de coapse şi am tras-o în jos astfel încât să mă încalece, iar ea a început imediat să se frece de mine plină de dorinţă.

— Nu ar trebui să te aplec în poala mea şi să te plesnesc peste fund pentru că eşti o târfuliţă obraznică care a venit aici fără sutien, i-am mârâit la ureche. Nu ar trebui să răsucesc funii în jurul încheieturilor şi al gleznelor tale până când păsărica ta e expusă, iar apoi să ţi-o trag până nu mai poţi să mergi. Nu ar trebui să te întorc şi să ţi-o trag în fund până îţi lăcrimează ochii. Nu ar trebui să te duc la clubul de striptease şi să te fut în camera din spate până uiţi tot ce are legătură cu Sterling, şi singurul nume pe care să ţi-l aminteşti să fie al meu, i-am muşcat uşor sfârcul din nou. Sau al lui Dumnezeu.

Mi-am strecurat două degete pe sub pantalonii ei scurţi şi i-am tras în jos, elasticul întinzându-se şi oferindu-

mi ceea ce deja bănuiam – curbura netedă a pubisului, clitorisul ei vizibil ca un boboc de came mic şi delicat, un boboc care implora să fie atins.

— De ce ai venit aici în seara asta, Poppy? am întrebat în timp ce i-am cuprins sânul în palmă, gemând încet când i-am simţit toată greutatea în palma mea. Am lăsat cealaltă mână acolo unde era deja, uitându-mă la sexul ei gol. Chiar ai venit ca să îmi ceri scuze? Sau ai venit aici, în miezul nopţii, fără sutien ori lenjerie, ca să mă ispiteşti? Şi ăsta e un păcat, să ştii. Să îndrumi de bunăvoie altă persoană spre acţiuni sau gânduri greşite. Nu, nu te îndepărta.

A început să se răsucească şi ştiam că trimiteam semnale atât de mixte, încât erau mai mult decât derutante – erau amestecate, de neînţeles, dar apoi am şoptit:

— încă o dată. Dă-mi doar o singură dată…

O singură dată ce? M-am întrebat chiar în timp ce rosteam cuvintele. Un orgasm? Pentru ea? Pentru mine? încă o şansă? încă o privire, să mai gust o dată, încă un minut să mă prefac că nu stătea nimic în calea noastră şi că puteam fi împreună?

Apoi am pălit. Era o formulare prostească – *să fim împreună* de parcă atracţia mea faţă de Poppy Danforth însemna mai mult decât efectul celor trei ani de celibat puşi în faţa celei mai sexy femei pe care am întâlnit-o vreodată. De parcă exista o parte ascunsă în mine care îşi dorea mai mult decât să i-o tragă – voia să o scoată la cină, să îi pregătească micul dejun şi să adoarmă în braţele ei.

M-a privit în tot timpul ăsta în care gândurile mi-au zburdat prin minte, aţintindu-mă cu ochii ei de culoarea alunei, o gură flămândă şi acei sâni atât de obraznici şi moi sub tricou.

— în seara asta, i-am spus. Avem doar seara asta. Apoi nu se mai poate întâmpla.

A încuviinţat, apoi a înghiţit în sec de parcă gura îi era uscată. I-am privit mişcarea gâtului.

— Aşază-te în genunchi, i-am spus pe un ton răguşit.

S-a ridicat de pe mine ca să se supună şi a îngenuncheat între picioarele mele, privindu-mă printre acele gene lungi şi negre care îmi bântuiau gândurile.

— Dă-ţi tricoul jos.

Şi-a tras tricoul peste cap şi l-a aruncat pe podea şi a trebuit să-mi încleştez degetele în pumni în pantalonii de trening ca să nu sar pe ea şi să i-o trag chiar acolo, pentru că, Doamne Sfinte, acei sâni erau perfecţi. Albi cu sfârcuri roz închis, destul de mici încât să fie acoperite cu vârfurile degetelor, dar suficient de mari încât să le pot lua cu uşurinţă în gură. Voiam să-mi văd penisul alunecând între acele ţâţe, voiam să ejaculez peste ele, voiam să le simt strivite de pieptul meu în timp ce mă întindeam peste ea.

Dar nu aveau să ajungă la o finalizare lucrurile pe care voiam să i le fac acestui mieluşel, indiferent de cât de multe ori, sau în cât de multe moduri urma să o am. Ea crease în mine acel gol de nestăpânit, o prăpastie abruptă de dorinţă şi, chiar şi cu mintea în ceaţă, tot puteam să-mi dau seama cât de distructivă se putea dovedi dacă nu îi încercam să îi pun capăt.

Şi aveam de gând să îi pun capăt în curând… doar că nu chiar *acum.*

Mi-am tras pantalonii jos suficient încât să mi-o eliberez, lăsându-mi tricoul pe mine. Îmi plăcea să fiu îmbrăcat în timp ce făceam sex; mereu mi-a plăcut – nu există nimic mai excitant decât să ai o femeie complet dezbrăcată alunecând deasupra ta sau torcând la picioarele tale sau scâncind în poala ta, toate în timp ce tu eşti complet îmbrăcat. (Şi da, recunosc că asta e misoginism în termenii feminismului şi toate alea. Îmi pare rău.)

Poppy se zvârcolea acum, mâna ei alunecând spre materialul subţire dintre picioare în timp ce se mângâia.

— Ai lăsat o pată umedă pe piciorul meu, mieluşelule, am spus, coborându-mi privirea pe picior, acolo unde excitaţia ei se îmbibase prin materialul pantalonilor ei

scurţi pe cel al pantalonilor mei. Vrei ceva?

— Vreau să am orgasm, a şoptit.

— Dar poţi avea orgasm oricând vrei. Ai venit aici în seara asta pentru că vrei altceva. Ce vrei?

A ezitat, apoi a răspuns:

— Vreau să mă faci să am orgasm.

— Dar ştii că e greşit să-mi ceri asta.

— Ştiam că e greşit să cer asta… sau să-mi doresc asta.

Am expirat încet. Era greşit. Totul era atât de greşit. Şi, Dumnezeu să mă ajute, din nu ştiu ce motiv, asta făcea ca totul să fie mult mai excitant.

— Linge-o, am spus, indicându-i erecţia mea.

Mâinile mele încă se odihneau pe coapse; nu m-am deranjat să mi-o ţin pentru ea. În schimb, m-am lăsat pe spate şi am urmărit cum şi-a trecut vârful limbii de la bază până la vârf într-o mişcare dureros de lungă.

Degetele mi s-au încleştat în scaun şi am şuierat în timp ce a făcut-o din nou. Uitasem cât de bine se simţea, cât de netedă, alunecoasă şi moale poate fi limba unei femei, cât de perfect se simţea când trasa linii de-a lungul acelei părţi sensibile de la baza penisului, trasând cercuri delicate în jurul vârfului.

Ca un mieluşel supus ce era, nu a făcut nimic mai mult decât să lingă, ţinându-ţi mâna între picioare şi privirea fixată în a mea în lumina slabă.

— Acum suge-o, i-am spus.

Mi-a oferit un zâmbet fugar – un zâmbet care striga şcoli de elită, analiză financiară şi un gust pentru şampanie scumpă apoi capul ei n-a mai fost nimic altceva decât o greutate plutitoare de valuri negre între picioarele mele.

De data asta chiar am gemut. Exista vreo privelişte care-mi lipsise mai mult decât asta? Decât un cap mişcându-se cu înfocare între picioarele mele? Dar apoi m-am gândit la acea zi de luni în biserică, la ea aplecată peste pian, păsărica ei fiind singurul lucru din faţa ochilor

mei. Ea stând deasupra mea, frecându-şi clitorisul de erecţia mea.

Erau multe privelişti care îmi lipsiseră.

Şoldurile şi picioarele îmi zvâcneau de dorinţa de a mă împinge în gura ei şi m-am lăsat pradă tentaţiei doar puţin, strecurându-mi mâinile în părul ei şi apăsând-o peste penisul meu, mişcându-mi coapsele până când i-am atins cerul gurii, tremurând în timp ce m-am retras, buze, dinţi, limbă şi cerul gurii ei – toate mângâindu-mă, împingându-mă mai adânc în flăcări. Niciodată în viaţa mea nu fusesem mai excitat, de asta eram sigur, iar când i-am îndepărtat buzele, am putut să observ fiecare venă, să simt fiecare zvâcnire dureroasă care izbucnea şi se liniştea apoi în vârful penisului.

Ăla a fost momentul în care am ştiut că trebuia să îi simt păsărică. Dacă avea să existe o ultimă dată, şi dacă atunci avea să fie ultima dată, atunci trebuia să o fac. Adică, deja comiteam un păcat capital doar prin faptul că o lăsam să mi-o sugă. Ar fi fost mult mai rău dacă îi simţeam Iabiile frecându-se de mine din nou?

Sau dacă aş fi alunecat doar parţial înăuntrul ei? Tot nu ar fi fost cu adevărat sex, nu realmente, *realmente*, şi aveam de gând să o scot imediat înapoi. Voiam să o simt o dată. Doar o singură dată.

La naiba, începeam să gândesc ca un adolescent. Dar nu îmi păsa în acel moment, în care aveam cea mai mare erecţie din lume şi cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem în toată viaţa mea încă în genunchi în faţa mea, cu buzele întredeschise şi sexul pulsând de dorinţă evidentă.

— Scoate-ţi pantalonii şi urcă-te pe blat, i-am ordonat.

S-a ridicat, şi-a dat pantalonii jos şi s-a îndreptat spre bucătărie (unde, din fericire, toate jaluzelele erau coborâte), apoi s-a urcat pe blat.

M-am apropiat de ea încet, sângele fierbându-mi încet şi periculos pentru că ştiam că mă aflam atât de aproape de a păşi pe margine, de acel punct fără

întoarcere, dar *voiam* să o fac, voiam să mă arunc în necunoscut, dacă necunoscutul era Poppy. Era greu să mai dau doi bani pe orice altceva.

Am adulmecat-o în timp ce m-am apropiat de ea, un mix de excitare, săpun şi doar o urmă de lavandă. I-am depărtat picioarele atât cât permitea blatul, am tras-o spre margine, astfel încât penisul să-mi fie la intrarea ei.

Şi-a lins buzele roşii când mi-a întâlnit privirea. Şi-a lins buzele de parcă era o prădătoare pe cale să mă devoreze, dar nu aşa funcţionau lucrurile, chiar deloc şi, dintr-odată, am devenit obsedat de a-i întinde rujul ăla roşu, încă perfect chiar şi la trei dimineaţa, de parcă l-ar fi aplicat din nou chiar înainte de a veni. Da, când aveam să termin cu ea, acea culoare aplicată cu grijă avea să fie peste tot, iar ea avea să se simtă marcată, luată.

M-am aplecat şi am sărutat-o pentru prima dată.

Buzele ei erau la fel de moi pe cât m-am aşteptat, chiar mai moi, dar erau hotărâte într-un mod la care nu m-am aşteptat, fără să mi se supună imediat. Dacă nu aş fi trăit viaţa pe care o trăisem înainte de a îmbrăca veşmintele, nu i-aş fi înţeles împotrivirea. Dar o făcusem, şi o înţelegeam.

— Vrei să lupt pentru asta, mieluşele? am murmurat cu buzele lipite de ale ei.

A încuviinţat fără suflare.

— Vrei să o fur?

Încă o încuviinţare.

— Să o iau cu forţa?

A expirat şuierător. A urmat încă o încuviinţare. Micul meu mieluşel o voia dur şi, ca să vezi, îmi doream să îi dau ceea ce voia.

Buzele mele s-au transformat într-o forţă neînduplecată, un act natural – un act de la Dumnezeu – şi am prins-o de ceafă cât de tare am îndrăznit, apăsându-i faţa peste a mea. Mi-am lipit coapsele de ea, frecându-mă de ea, iar cu cealaltă mână i-am cuprins violent un sân, suficient cât s-o doară. Încet, o, atât de încet, gura ei s-a deschis în faţa mea, şi prima dată când limbile noastre au

alunecat împreună într-un amestec de mătase şi promisiuni, aproape că m-am pierdut cu firea chiar acolo.

Gura ei era lacomă, dar a mea era şi mai lacomă, şi ne-am luptat unul cu celălalt – care avea să-l devoreze pe celălalt mai repede, care reuşea să obţină primul ceea ce îşi dorea, care putea să ia cel mai mult, şi nu a durat mult până când ea s-a transformat într-o zvârcolire de muşchi netezi şi forme moi, coapsele ei vibrând lipite de ale mele, iar mâinile încleştate în părul meu şi zgâriindu-mi spatele.

Când în cele din urmă am întrerupt sărutul, am fost satisfăcut să observ că rujul era, într-adevăr, întins. Se potrivea cu rimelul şi cu părul ei sălbatic, se potrivea cu mâinile ei care îmi atingeau fundul ca tăciunii aprinşi.

— Vreau să fiu în tine, am spus. Doar puţin. Doar cât să te simt.

— O, Doamne, a respirat adânc. Te rog. Numai la asta m-am gândit încă de când ne-am întâlnit.

— Trebuie să stai foarte, foarte nemişcată, am avertizat-o. O să te comporţi frumos?

Şi-a muşcat buza şi a încuviinţat, apoi mi-am luat-o în mână. Nu-mi venea să cred că făceam asta chiar în bucătăria propriei case parohiale – nu că ar fi fost cu mult mai grav decât pe podeaua bisericii. Dar cu picioarele ei desfăcute chiar în faţa mea şi ea practic scâncind în urma sărutului, nu m-aş fi putut opri nici dacă aş fi încercat. Şi, cu siguranţă, nici măcar nu-mi doream să încerc.

Mi-am apăsat vârful penisului de clitorisul ei, alunecând spre intrarea fundului ei. A tremurat într-un mod care mi-a dat de înţeles că nu avea nimic împotrivă dacă aş fi încercat şi trebuia să adaug asta pe lista lucrurilor pe care să le regret amarnic că nu puteam să le am niciodată.

M-am dus mai sus, alunecând din nou peste deschiderea ei, până la clitoris. M-a privit excitată şi am vrut să o sărut chiar atunci, sau să-mi dau drumul pe ea, oricare dintre ele. După mai multe mişcări, nu mai puteam aştepta şi trebuia să o fac, sau muream chiar acolo.

Mi-am lipit fruntea de a ei, amândoi privind în jos cum vârful meu o apasă, apoi intră uşor. M-am oprit în secunda în care vârful penisului meu era în ea, iar apoi am îngheţat, toţi muşchii tremurându-mi.

Amândoi am continuat să privim la acea scenă imposibilă: eu înăuntrul ei, un preot gustând fructul interzis şi abia reuşind să se abţină să nu îl mănânce în întregime.

— Cum se simte? a şoptit.

— Se simte, vocea mea cu greu era altceva decât un gâfâit în acel moment. Se simte ca raiul.

Era atât de strâmtă, vaginul ei îmi strângea vârful şi nu aveam cuvinte să descriu ce îmi făcea acea piele umedă, alunecoasă, pentru că îmi rescria mintea şi sufletul, viitorul şi întreaga mea viaţă. Era o senzaţie atât de fundamentală şi de primară, atât de delicioasă, încât aş fi ucis ca să o simt, aş fi ucis pe cineva chiar în acel moment, dacă asta ar fi însemnat că puteam să intru din nou în acea femeie.

Patru centimetri de damnare şi nu mă puteam gândi la nimic altceva decât să mă scufund şi mai adânc în iad.

S-a împins în faţă incredibil de puţin, incapabilă să se abţină – un miel lacom – şi am prins-o de gât, pentru că picioarele au început să-mi tremure şi abia m-am abţinut să nu-mi dau drumul pe loc.

— Stai naibii nemişcată sau o să ejaculez înainte să vreau şi, dacă se întâmplă asta, o să te aşez pe genunchii mei şi o să te plesnesc peste fund până când o să înveţi să asculţi, i-am spus cu asprime.

Comanda mea i-a făcut pielea de găină pe mâini. Respiraţia ei suna zgomotos şi aspră în bucătăria mică.

— La dracu'\ a şoptit. La dracu' Ăsta e cel mai incitant lucru pe care l-am făcut vreodată.

Probabil era cel mai incitant lucru pe care îl făcusem şi eu vreodată, şi făcusem lucruri incitante cu multe femei atrăgătoare cât să-mi ajungă pentru o viaţă întreagă – dar niciuna dintre ele nu a fost ca Poppy.

Cu buze roşii şi sânge albastru. Şi, la naiba, era cea mai excitată femeie pe care o întâlnisem vreodată.

— Vreau să te simt cum îţi dai drumul, i-am spus cu fruntea încă lipită de a ei, ochii noştri alunecând înapoi spre locul în care eram uniţi.

9

Ştiam că nu o să uit niciodată acest lucru cât timp voi trăi, şi voiam ca nici ea să-l uite.

— Nu o să dureze mult, a răspuns, izbucnind într-un râs răguşit care a făcut-o să se încleşteze în jurul meu.

Am gemut, apucând blatul ca să nu mă pierd cu firea.

— Scuze, a şoptit, iar drept răspuns mi-am lăsat mâna să alunece peste piciorul ei până la clitoris, apoi am început să-l frec.

— Nu te mişca, i-am amintit în timp ce priveam cum mâna mea mare, bronzată şi aspră după toate sarcinile ciudate pe care le-am făcut în jurul bisericii îi apasă carnea ei roz şi moale, în timp ce priveam cum începuse să tremure.

— încerc, a murmurat şi îmi dădeam seama că încerca, şi că îşi dorea să se privească în timp ce îşi dădea drumul, la fel de mult pe cât îmi doream eu.

Mi-am înteţit presiunea şi ritmul degetelor.

— Fată perversă, am şoptit. Atât de perversă pentru că m-ai lăsat să o strecor înăuntrul tău. Îţi place asta, să fii cu picioarele larg desfăcute şi folosită în felul ăsta? Pariez că-ţi place şi să ţi se vorbească urât.

— T-te rog, a gemut.

— Ce mă rogi, mieluşelule?

Abia mai putea să vorbească acum, cu capul dat pe spate, lipit de dulapuri, cu sânii împinşi în faţă, mai aproape de mine.

A

— Vulgar, a reuşit să rostească. Îmi place… să mi se vorbească vulgar.

La naiba. Chiar avea să îmi aducă moartea. Moarte prin excitare. Moarte prin erecţie permanentă.

— Eşti o târfă, Poppy? mi-am aplecat capul şi i-am supt sfârcul, iubind senzaţia lui pe limba mea, întărindu-se în timp ce sugeam. Cu siguranţă te comporţi ca o târfă, dacă mă faci să mă comport aşa. Mă faci să încalc tot felul de reguli şi urăsc să încalc regulile. M-am mutat spre gâtul ei, sărutând şi muşcând. O iei oriunde ţi se oferă, nu-i aşa?

— Eu…

A tras aer, incapabilă să-şi ducă gândul la bun sfârşit, dar nici nu era nevoie, pentru că îşi dădea drumul acum, aici, corpul ei unduindu-se de parcă urmărea valurile de plăcere care se rostogoleau prin ea. Din nou şi din nou, păsărica ei devenea mai nerăbdătoare în jurul capului meu, strângând şi pulsând, şi doar gândul că o puteam face să îşi dea drumul cu cele mai superficiale penetrări aproape că m-a făcut să-mi pierd minţile.

Mi-a căzut în braţe după ce a coborât de pe blat, odihnindu-şi capul pe umărul meu.

— Rândul tău, mi-a şoptit pe piele.

Am început să mă retrag, dar m-a prins de şolduri, oprindu-mă.

a

— Nu, a spus. În mine.

— Poppy, am început.

— Iau pastile, şi maxilarul i s-a încleştat când şi-a ridicat privirea spre mine. Vreau să o văd revărsându-se în jurul meu. O vreau acolo unde îi e locul – în mine. Te rog, Tyler. Dacă aceasta e ultima dată, oferă-mi lucrul ăsta.

Tyler. Niciodată nu mi-a mai spus aşa. Şi gândul era acolo, într-un colţ al minţii mele, alimentată de cuvintele ei vulgare – ce fel de femeie imploră pentru un lucru ca ăsta? Ce femeie era excitată de lucrul ăsta?

Dar, sincer, aş fi fost de acord cu orice, indiferent cât de periculos, aşa că am încuviinţat, iar maxilarul mi s-a

încleştat.

S-a lipit cu spatele de dulapuri, ridicându-şi călcâiele pe blat. Schimbarea poziţiei nu m-a făcut să alunec înăuntrul ei mai mult, dar a făcut-o mai flexibilă şi mai încleştată în jurul meu, iar orgasmul meu era aproape. Şi-a strecurat mâinile sub sâni, trecându-şi degetele peste sfârcurile încă întărite, apropiindu-şi sânii şi depărtându-i, subliniind cât de al naibii de delicioşi erau, şi aproape am orbit în acelaşi timp din cauza dorinţei.

Dumnezeule, trebuia să mă golesc.

Trebuia să mă împing.

Trebuia să o fut.

Apoi degetele i s-au mutat pe clitoris şi a început să se masturbeze din nou, în timp ce celelalte degete îi alunecau înăuntru şi afară din gură, şi eram al naibii de fascinat – acele buze, acea gură păcătoasă, acea gură care, mai devreme, lângă şemineu, mi-a adus penisul de la al naibii de excitat la excitat mai ceva decât naiba. Iar apoi – fată rea – şi-a mişcat şoldurile uşor, aducându-le suficient de aproape încât să mă împingă şi să mă scoată din ea puţin câte puţin – atât de umedă, atât de strâmtă – şi asta a fost. Am simţit o străfulgerare din coaie până în vârful erecţiei şi am privit amândoi cum se întâmpla. Pe măsură ce şoldurile mele erau cuprinse de spasme, muşchii mi s-au încordat şi am ejaculat. Picioarele abia mai puteau să îmi susţină greutatea şi abia mai puteam respira în timp ce mă despica pe dinăuntru primul meu orgasm cu o femeie, în ani de zile, dar m-am forţat să rămân nemişcat pentru că am vrut să memorez acel moment pentru totdeauna – sperma picurând, vaginul ei umed şi picioarele ei desfăcute într-un bun venit sfânt. În cele din urmă, zvâcnirile s-au oprit, ea şi-a pus capul pe pieptul meu, scăpând un oftat mic, fericit şi încântat, iar inima mi s-a răsucit în piept, cerând tot ceea ce îşi dorea, acum, că putea să se facă auzită peste pofta mea nestăpânită.

— Rahat, am mormăit, aplecându-mă şi îngropându-mi faţa în părul ei care mirosea atât de dulce. Ce îmi faci tu mie?

Am rămas aşa pentru încă un moment lung, niciunul dintre noi nedorindu-şi să se termine, dar apoi aerul condiţionat a pornit, aruncând aer rece peste noi, iar Poppy s-a cutremurat, încă goală. A stat pe blat în timp ce am luat un prosop şi am curăţat-o cu apă caldă, apoi am ajutat-o să-şi găsească hainele şi am condus-o la uşă.

— Deci te voi vedea la Liturghie mâine? m-a întrebat.

— Poppy…

— Ştiu, ştiu, a spus cu un zâmbet trist. Mâine o luăm de la capăt. Un început cast. Curat.

— Bine, dar nu asta am vrut să spun. Sprâncenele i s-au unit.

— Ce aveai de gând să spui?

M-am aplecat şi mi-am lipit buzele scurt de ale ei. Ultima dată. Ultimul sărut.

— Voiam să îţi mulţumesc. Pentru scotch şi pentru… ce tocmai s-a întâmplat.

A clipit la mine şi apoi ochii i s-au închis în timp ce am adâncit sărutul nostru, degustând fiecare centimetru din gura ei, lingând-o la fel de delicat şi de iubitor, pe cât de sălbatic o făcusem mai devreme. Nu îmi doream să mă mut vreodată din

A

acel loc. Îmi doream doar să o gust şi să respir aerul pe care îl împărţeam şi să îi simt corpul cald lipit de mine – şi să pretind că nu aşteptam un tsunami de vinovăţie şi o viaţă întreagă de penitenţă.

— Noapte bună, a spus cu buzele lipite de ale mele.

— Noapte bună, mieluşelule, am spus.

Când m-am îndepărtat s-a simţit de parcă aş fi călcat pe cioburi de sticlă şi nu am putut să mă abţin, nu doar că avea ochii larg deschişi, dar era atât de deschisă iubirii mele, şi doar instinctul a fost cel care m-a făcut să îi trasez o cruce mică pe frunte.

O binecuvântare.

Şi să sperăm că o promisiune de a ne descurca mai

bine.

Capitolul zece

Telefonul a vibrat violent pe tejghea.

Era ziua de luni, două zile după nu chiar-sex şi mă gândeam cum urma să mă întâlnesc cu Poppy în doar câteva minute, pentru prânz. Curăţăm blatul şi îmi aminteam care fusese priveliştea din exact acea locaţie cu doar două nopţi în urmă.

Nici măcar nu am încercat să înţeleg ce spunea mesajul. Era de la episcopul Bove, iar şeful meu nu numai că era teribil la a trimite mesaje, dar şi foarte nesigur când venea vorba să trimită mesaje, aşa că ştiam că va suna imediat după ce a trimis mesajul ca să se asigure că l-am primit (şi apoi îl traducea pentru mine).

Bineînţeles, telefonul mi-a sunat un moment mai târziu, melodia din *The Walking Dead* răsunând în bucătărie, în mod normal aş fi fredonat câteva note; în mod normal, aş fi fost mult mai bucuros să vorbesc cu acel om înţelept, cu principii, care reforma dioceza şi lupta pentru reformă alături de mine, însă mă simţeam agitat, ca şi cum ar fi ştiut cumva ce făcusem noaptea trecută. Ca şi cum ar fi ghicit în secunda în care avea să îmi audă vocea.

— Da?

— Vrei să mergi la Convenţia Cierurilor din America Centrală anul viitor? a întrebat episcopul Bove, trecând direct la subiect. Vreau să alcătuiesc o comisie. Şi te vreau în ea.

— Nu m-am hotărât încă, am spus şi mi-am dat seama că palmele începeau să-mi transpire, de parcă fusesem chemat în biroul directorului sau tras pe dreapta pentru ceva.

Rahat. Dacă eram atât de agitat doar când vorbeam la telefon cu el, ce urma să fac când aveam să-l văd faţă în faţă?

— Cred că acesta este, în sfârşit, anul în care vom obţine comisia pe care o dorim acolo, a

spus episcopul. Şi doar ştii cât de mult am insistat.

Comisia pe care ne-o dorim… comisia care avea să se ocupe de abuzuri. Episcopul Bove a prezentat continuu propuneri organizaţiei de educare a clericilor în ultimii patru ani şi fusese respins de fiecare dată. Dar conducerea din cadrul organizaţiei s-a schimbat, organizatori mai tineri erau acum responsabili şi ştiam că lui Bove i se spusese în particular că îşi va primi în cele din urmă comisia mult controversată.

Dar cum puteam să stau într-o sală de bal a unui hotel, într-o mare de preoţi, şi să îndrăznesc să le ţin prelegeri cu privire la pericolele sexualităţii preoţilor rătăcitori? Am aruncat o privire spre blat, acolo unde am alunecat în interiorul lui Poppy. Nu până la capăt. Nu până la capăt, dar suficient cât să ejaculez. Suficient cât să o fac pe ea să-şi dea drumul. Mi-am frecat ochii, încercând să blochez acele imagini.

Ar putea un jurământ să nu fie cu totul încălcat? Ar putea un păcat să nu fie comis în totalitate?

Desigur că nu. Şi chiar dacă nimeni nu avea să afle vreodată, mi-am dat seama că mi-am distrus legitimitatea cu mine însumi şi poate că asta era chiar mai rău decât dacă legitimitatea mea publică ar fi fost distrusă.

Cum am putut să mă bag într-una ca asta? Puteam să mai fiu vreodată capabil să vorbesc despre – să predic despre – lucrurile de care îmi pasă cel mai mult?

— Tyler?

— Dacă vei obţine comisia, voi fi acolo, am mormăit, încă frecându-mi ochii.

Vedeam scântei.

Mai bine, decât să-mi văd păcatele.

— Ştiam că vei fi de acord. Cum este Sf. Margareta? Cum e Millie? L-a trecut pe contabil săptămâna trecută prin chinurile iadului pentru că a pierdut rapoartele tale trimestriale. Am auzit că l-a adus pe bietul om în pragul lacrimilor.

— Totul e bine aici, totul merge foarte bine, am minţit. Doar mă pregătesc pentru toate

activităţile din toamnă cu tinerii.

Şi, ştii tu, aproape că le-o trag convertiţilor plini de speranţă.

— Bine. Sunt mândru de tine, Tyler. Nu o spun destul de des, dar munca pe care ai făcut-o în oraşul ăsta a fost un adevărat un miracol.

Opreşte-te, l-am implorat în tăcere. *Te rog, opreşte-te.*

— Faci lucrarea lui Hristos, Tyler. Eşti un exemplu demn de urmat.

Opreşte-te, te rog opreşte-te.

— Ei bine, atunci te las. Cât despre comisie – îţi scriu în momentul în care aud ceva.

— Eşti sigur?

— Bine, o să te sun. La revedere, Tyler.

Am închis şi m-am uitat la telefon pentru un minut. M-am trezit spunându-mi că ieri am început o nouă zi. Ziua în care am început să fiu cast. Şi că astăzi avea să îmi fie mai uşor. Aşa că de ce mă simţeam de parcă păcatele mele mă bântuiau? încă urmărindu-mă la fiecare pas?

Pentru că nu le-ai mărturisit, Tyler.

Eram un idiot. Ar fi trebuit să fac asta încă de la început. Mă aflam de o parte a confesionalului în fiecare săptămână – de ce nu mi-a trecut prin minte să caut cealaltă parte? Să caut iertarea păcatelor şi acceptarea responsabilităţii de care fiecare persoană are nevoie?

Săptămâna viitoare. Aveam să merg în Kansas joia viitoare şi să-l vizitez pe confesorul meu, un preot cu care fusesem împreună la seminarul teologic, apoi urma să cinez cu mama şi cu tata, şi totul avea să fie mult mai bine.

Am simţit un val de uşurare gândindu-mă la acest plan. Totul avea să fie bine.

Poppy venise la Liturghie cu o zi în urmă şi m-a căutat după, pentru a aranja planurile noastre de prânz pentru ziua de azi. Aş fi vrut să iau prânzul cu ea chiar atunci, sau să o servesc pe ea la prânz, nu eram sigur, dar

a dispărut în momentul în care planurile noastre au fost puse la punct şi apoi am fost înghiţit de mulţimea obişnuită care rămânea după slujbă. Încerca să păstreze distanţa? Şi dacă da, era pentru că îşi dorea asta? Sau o vedea ca pe o favoare pentru mine?

Gândul că aşa aveam să ne comportăm unul cu celălalt de acum încolo – abrupt şi discutând doar afaceri – m-a făcut să mă simt extrem de mizerabil.

Ceea ce era stupid, pentru că era ceea ce îmi doream, nu, ceea ce ar fi trebuit să îmi doresc, dar nu o făceam. Îmi doream ambele vieţi – viaţa în care eram preot şi enoriaş, şi viaţa în care eram bărbat şi femeie – şi, cu fiecare clipă care trecea fără ca gura mea să fie lipită de pielea lui Poppy, tot mai mult şi mai mult din voinţa mea sângera, până când am rămas cu ideea că voi suporta orice vinovăţie sau pedeapsă, doar ca să o pot atinge din nou.

A

În acea zi, acele gânduri mi-au întunecat mintea în timp ce mi-am adunat lucrurile şi am parcurs cele două străzi până la cea mai apropiată fabrică de vin. Mă aşteptam să o văd pe Poppy singură, dar am fost plăcut surprins s-o văd cum vorbea animată cu Millie în grădina cu vie, având pe masă o sticlă cu un conţinut alb şi rece.

Poppy mi-a făcut semn cu mâna.

— Am invitat-o pe Millie. Sper că e în regulă?

— Bineînţeles că e în regulă, a intervenit Millie înainte să răspund. Băiatul ăsta abia poate spune cât e ora, să nu mai vorbim să-şi facă singur bugetul pentru un proiect major.

M-am încruntat în bătaie de joc.

— Vreau să ştiţi că am o grămadă foarte bine organizată de bileţele şi şerveţele de bar în geanta asta.

Millie a pufnit, de parcă i-aş fi confirmat una dintre cele mai întunecate temeri. Am aruncat o privire spre Poppy, o parte imatură din mine voia să se asigure că am făcut-o să râdă, apoi mi-am dorit să nu o fi făcut, odată ce am realizat cât de minunat arăta. Purta blugi turcoaz

subţiri şi un tricou departe de a fi suficient de larg, dintr-un bumbac moale şi subţire care îmi aminte de cel pe care îl purtase sâmbătă seara… de tricoul prin care i-am supt sfârcurile. Părul îi era împletit într-o coadă dezordonată, aruncat peste umăr, ochii ei erau mai mult verzi decât maro în lumina soarelui care strălucea prin viile care acopereau pergola, iar buzele ei se întorseseră la semnătură roşie şi de ce naiba trebuia să fie atât de sexy tot timpul?

— Ia un loc, băiatul meu, înainte ca Reieslingul să se încălzească, mi-a spus Millie. Acum, Poppy, spune-i părintelui Bell ce mi-ai spus mie deja.

Am tras un scaun din fier forjat şi m-am aşezat, deja transpirând din cauza căldurii de septembrie. Millie a turnat vin rece într-un al treilea pahar şi l-am acceptat, recunoscător că aveam ceva la care m-aş fi putut uita, altceva decât Poppy.

— Ei bine, a început Poppy, pentru început, nu sunt familiarizată cu ceea ce faceţi voi ca să obţineţi fonduri sau ce aţi făcut în trecut, aşa că nu vreau să vă calc pe bătături sau ceva de genul ăsta.

— Nu o vei face, am promis.

— Dar să-mi spui dacă o fac. La urma urmei, ăsta e proiectul tău.

— E proiectul bisericii, am spus. Şi, din moment ce ai venit la Sf. Margareta, aş zice că ăsta e şi proiectul tău acum.

S-a îmbujorat fericită, ca şi cum acest lucru ar fi mulţumit-o, şi a început să traseze cercuri în jurul marginii de la iPad în timp ce vorbea.

Mi-am amintit gândurile mele despre ea din timpul întâlnirii noastre, că era menită să facă voluntariat, că era o persoană căreia îi plăcea să ajute. Am văzut-o în ochii ei în timp ce vorbea – emoţia şi scopul.

— Am observat că Weston are un număr mare de festivaluri de sezon, ceea ce nu este neobişnuit pentru un oraş cu multe pensiuni, a spus.

Şi am observat pe site-ul bisericii că faceţi publicitate că vă ţineţi uşile deschise pentru vizitatori în timpul acestor festivaluri – aţi încercat vreodată să faceţi mai mult de atât?

— Nu chiar, a spus Millie.

— Şi câţi vizitatori aveţi de obicei?

Am încercat să-mi aduc aminte.

— Trei? Patru?

Poppy a dat din cap de parcă tocmai i-aş fi confirmat punctul de vedere.

— Cred că un festival e o oportunitate perfectă de a aduce mai mulţi donatori, dacă profităm aşa cum trebuie. Această clădire are mai bine de o sută cincizeci de ani şi oamenii vin tocmai pentru acest farmec vechi. Asta, plus băutura. Aşa că vă instalaţi pe trotuar, oferiţi vin local şi whisky din distilerie, dar vă ţineţi departe de târgul obişnuit pe care îl oferă biserica. Oamenii nu vin să cumpere cărţi cu reţete sau rozarii – vin doar să viziteze. Şi le oferiţi băutura gratuit, aşa că se vor simţi în mod inconştient obligaţi faţă de voi.

O puteam vedea chiar acum pe Poppy femeia de afaceri în timp ce îşi exprima punctul de vedere în mod eficient şi cu uşurinţă, rotindu-şi stiloul printre degete în timp ce vorbea. O vedeam pe fata bogată trimisă la internat, diploma de Dartmouth, pe femeia proiectată pentru săli de consiliu imense şi victorii corporative.

— Deci, oricum, transformaţi biserica în destinaţie pentru oamenii care se plimbă pe aici. Ăsta e primul pas. Dar, mai important, trebuie să ajungeţi la ziarele locale şi la posturile de televiziune din Kansas. Transformaţi Sf. Margareta într-o poveste de interes local, genul care devine virală pe Twitter şi pe Facebook. Biserica are rolul de a păstra tradiţia din Vestul Mijlociu – accentuezi lucrurile pe care Millie spune că intenţionezi să le faci – să păstrezi ferestrele originale, să restaurezi podelele originale din lemn şi să repari construcţia. Oamenii iubesc lucrurile de genul ăsta. Şi apoi, pasul trei, care în realitate este pasul zero, pentru că ar trebui să faceţi această parte

înainte de a face orice altceva. Să faceţi un strângere de fonduri Online pentru renovare, astfel încât, atunci când povestea devine publică şi postările vor fi distribuite, să existe un link pe care oamenii să poată să îl acceseze. Veţi creşte suprafaţa de la Weston până la zona centrală din Kansas şi, eventual, chiar mai departe de atât.

Femeia asta era al naibii de inteligentă.

— De ce să nu facem doar strângerea de fonduri şi ştirile?

— Pentru că trebuie să aduci o mulţime de oameni în biserică, să îi faci să vadă cu propriii lor ochi, să le povesteşti despre istorie şi despre potenţială restaurare, a spus Poppy, înclinându-se în faţă. Aveţi nevoie ca ei să se întoarcă acolo de oriunde au venit şi să plantaţi acel imbold. Acei oameni sunt, cel mai probabil, cei care vor începe să distribuie postările pe Facebook şi pe Twitter, ei sunt aceia care vă vor ajuta să depăşiţi acel blocaj din inerţie pentru că acum sunt implicaţi, au petrecut timp şi au consumat energie la Sf. Margareta. Ei sunt discipolii voştri. Învăţaţi-i, şi apoi spuneţi-le *du-teşifaşi tu la fel!*

— Văd că ţi-ai studiat Biblia, am spus aprobator.

Ea a zâmbit.

— Doar puţin. Millie m-a invitat la întâlnirea de *Vino şi vezi* de săptămâna viitoare. Versetul ăsta se află pe spatele broşurii.

Întâlnirile *Vino şi vezi* erau pentru oamenii interesaţi să se alăture Bisericii, iar acum era rândul meu să-mi ascund reacţia fericită. În ciuda a tot ce se întâmplase greşit între noi, încă era sincer interesată să exploreze credinţa.

— Cred că ideea ta sună fantastic, am spus. Am cam epuizat toate mijloacele obişnuite şi cred că propria noastră parohie este secată de fonduri. Faci ca totul să sune atât de simplu, dar totuşi, cât de scump va fi să oferim vin gratuit? Şi

cum pot să intru în contact cu oamenii de la ştiri?

Poppy a scos cu dinţii capacul de la stylus-ul ei şi a început să facă notiţe pe iPad.

— Voi avea eu grijă de asta. Iar răspunsul e simplu: vinăriile de aici vor dona vinul. Iar posturile de ştiri mereu caută lucruri de genul ăsta, va fi puţin mai complicat decât trimiterea unui email, lucru pe care îl voi face săptămâna asta.

Şi voi aranja strângerea de fonduri. Vei vedea – nu e chiar atât de mult de muncă.

— Se simte de parcă e mult de muncă, am recunoscut. Adică, cred că ai dreptate şi vreau să fac asta, dar pare mult de muncă.

— Bine. pare mult, dar serios, îţi promit că nu va fi. Mai ales când eu voi aranja lucrurile şi tot ce trebuie să faci este să fii fermecător şi să zâmbeşti la camere.

Millie m-a bătut apreciativ pe braţ.

— E bun la asta. E arma noastră secretă.

Ochii lui Poppy i-au întâlnit pe ai mei.

— Da, chiar este.

Am petrecut restul orei planificând, stabilind ce fel de festival ar fi avut cel mai mult sens pentru strângerea noastră de fonduri (Festivalul Irlandez) şi cine urma să facă ce (Poppy urma să facă mai mult decât oricine, dar Millie şi cu mine am fost de acord să ajutăm oriunde ar fi fost nevoie, oferindu-i lui Poppy adresele noastre de email şi numerele noastre de telefon). Apoi Millie a urcat în sedanul ei Buick auriu şi a străbătut cele două străzi distanţă până la casa ei, în timp ce eu şi Poppy ne-am îndreptat înapoi spre biserică.

— Nu voi putea să vin astăzi la confesiune, a spus ea din senin. Am o conferinţă telefonică. Sper că e în regulă.

— Majoritatea catolicilor merg la confesiune doar o dată pe an. Nu eşti în urmă.

Dar eu eram puţin dezamăgit. (Şi, bineînţeles, din toate motivele greşite.)

— Mă întrebam…

— Da? am întrebat cu speranţă.

— Asta o să sune stupid. Nu contează.

Traversam strada principală acum, trecând de pe un trotuar umbros pe altul şi mai umbros, iar în jurul nostru era zgomotul frunzelor, sunetul păsărilor şi cel vag al maşinilor de departe. Voiam să îi spun că în acea clipă i-aş fi dat orice, i-aş fi oferit totul, atâta timp cât puteam să rămânem în acea bulă paşnică de început de toamnă, doar noi doi, frunzele şi căldura verde care făcea o nimica toată să te simţi iubit de către Dumnezeu.

a

Dar nu puteam să îi spun asta. În schimb, am spus:

— Nu cred că sunteţi capabilă să puneţi o întrebare stupidă, domnişoară Danforth.

— Ar trebui să reţineţi judecata până după ce o să întreb, părinte, a spus cu o voce care pe jumătate râdea şi pe jumătate suspina.

— Sunt catolic. Treaba mea e să judec.

Remarca asta mi-a adus un râs real. Pe măsură ce ne apropiam, şi-a ridicat privirea spre clădirea de cărămizi a bisericii şi apoi a ridicat din umeri de parcă s-ar fi hotărât să dea glas gândurilor.

— Uite ce e… Vreau să fac asta… chestia asta cu Dumnezeu. Cred că s-ar putea să fie prima alegere care s-a simţit potrivită de când am părăsit scena de la Dartmouth. Dar nu am niciun prag de legătură ca măcar să mă gândesc să duc o viaţă religioasă. Ştiu că ar trebui să apar la Liturghie şi că trebuie să citesc Biblia şi că totul pare destul de simplu. Dar rugându-mă… mă simt prost. Mă simt neîndemânatică. N-am mai făcut asta niciodată şi nu sunt sigură că o fac bine, s-a rotit spre mine. Aşa că bănuiesc că voiam să ştiu dacă mă poţi ajuta cu asta. Cu rugăciunea.

Voiam să îi spun că rugăciunea nu era un test, că Dumnezeu nu o nota pentru cât de bine sau cât de elocvent se roagă, că până şi rugăciunile nerostite contează. Că noi,

catolicii, am impus rugăciunile tocmai pentru a eluda exact acest tip de criză. Dar, apoi, briza a suflat un fir de păr pe faţa ei şi. fără să mă gândesc, m-am întins şi i l-am aşezat în spatele urechii, iar ochii ei s-au închis la atingerea mea şi rahat, rahat, rahat, ce voiam să spun?

— În seara asta, am spus. După întâlnirea bărbaţilor Caută-mă şi vom lucra la ea.

După grupul bărbaţilor, m-am oprit la biroul meu pentru a lua un rozariu mic şi o mică broşură care conţinea nişte rugăciuni de bază şi am intrat în sanctuar, ştiind că Poppy avea să ajungă probabil mai devreme.

Ceea ce nu ştiam era că o s-o găsesc stând fix în faţa altarului, uitându-se la cruce, lumina târzie a amurgului revărsându-se prin ferestre şi colorând-o în nuanţe de bijuterii întunecate, safir, rubin şi smarald. Nu ştiam că umerii ei aveau să tremure uşor, ca şi cum ar fi plâns, şi nu ştiam că toate uşile şi ferestrele urmau să fie închise, blocând înăuntru aerul încărcat cu mirosul ameţitor de tămâie.

M-am oprit, salutul de pe buzele mele rămânând blocat de liniştea care domnea, de greutatea apăsătoare a tăcerii.

Dumnezeu era acolo.

Dumnezeu era acolo şi vorbea cu Poppy.

Pe măsură ce mă apropiam de ea, simţeam fiecare sărut al aerului pe pielea mea, îi auzeam fiecare expirare, iar când am ajuns la ea, am văzut cum pielea i se făcuse de găină pe braţe, cum lacrimile îi curgeau în tăcere pe obraji.

Erau cel puţin o mie de lucruri pe care ar fi trebuit să le spun, dar nu am putut să întrerup acel moment, orice ar fi însemnat el. Cu excepţia faptului că nu îl întrerupeam cu adevărat pentru că mă simţeam invitat să particip, ca şi cum trebuia să fac parte din el, aşa că am făcut ce simţeam că trebuia să fac: mi-am înfăşurat braţele în jurul ei.

S-a sprijinit de mine, cu ochii încă fixaţi asupra crucii, şi am ţinut-o pe măsură ce amândoi am lăsat acel moment să se reverse peste noi, să ne scalde în lumina muribundă şi în tăcere. Umbrele s-au strecurat de-a lungul podelei şi s-au adunat în jurul picioarelor noastre, iar secundele s-au transformat în minute şi, încet, încet, ne-am apropiat treptat, până când fiecare centimetru din spatele ei era lipit de mine, până când nasul meu era în părul ei, iar degetele ei, strecurate printre ale mele.

Apropierea ei şi apropierea divinului în acelaşi timp însemnau euforie, fericire şi aproape că m-am simţit ameţit, simţindu-le pe amândouă deodată – eram intoxicat de ea şi intoxicat de Dumnezeul meu.

Iar în faţa aceste întâlniri sublime nu era loc pentru vinovăţie, nu era loc pentru autoanaliză critică şi pentru incriminări. Era doar loc pentru a fi prezent, pentru a fi acolo, iar apoi ea s-a întors cu faţa la mine.

— Simţi şi tu asta? m-a întrebat.

— Da.

A

— întotdeauna e aşa pentru tine?

Am clătinat din cap.

— O dată pe săptămână, poate. Uneori de două ori. Ştiu oameni, cum e duhovnicul meu, care o simt în fiecare moment şi oameni ca episcopul meu, care nu a simţit-o niciodată.

— E frumos.

Era întuneric cu totul acum şi nu eram altceva decât umbre diferite, dar chiar şi în umbră, urmele de lacrimi de pe faţa ei străluceau.

— Tu eşti frumoasă, am şoptit.

Vorbeam în şoaptă, aerul fiind încă încărcat cu sfinţenie şi prezenţă. Şi ar fi trebuit să mă simt rău pentru că o ţineam de mână pe Poppy în faţa lui Dumnezeu, dar cutia noastră arzătoare reprezentată de camera silenţioasă a făcut cumva ca totul să pară corect, de parcă să o ţin în braţe şi să-i privesc chipul era cel mai potrivit lucru pe care îl puteam face.

Mi-am strecurat degetele sub bărbia ei, ţinându-i faţa ridicată spre a mea şi m-am aplecat suficient încât nasurile noastre să se atingă. Puteam să o sărut chiar atunci. Poate că ar fi trebuit să o sărut chiar atunci. Poate că planul lui Dumnezeu pentru noi era să ajungem acolo, singuri în acel sanctuar şi forţaţi să înfruntăm adevărul – că asta era mai mult decât o prietenie, era mai mult decât poftă carnală. Era ceva brut, real şi incontestabil şi nu avea de gând să dispară.

Tremura lipită de mine, cu buzele despărţite şi aşteptând, şi mi-am permis să reduc distanţa, coborându-mi buzele până la un centimetru de ale ei, apoi am înconjurat-o cu braţul. Eram atât de aproape, încât respiram acelaşi aer, iar inimile noastre băteau în acelaşi ritm ameţit.

În ciuda a tot ce se întâmplase între noi, acest moment era mai intim, mai vulnerabil decât orice altceva am împărţit până atunci. Restul s-a petrecut în timp ce eu pretindeam că Dumnezeu nu se uită – dar acum nu mă mai puteam preface. Sacru şi profan se amestecau împreună şi se estompau, fuzionându-se şi sudându-se în ceva nou, întreg şi unic şi dacă aceasta era dragostea, atunci nu ştiam cum cineva ar putea suporta greutatea ei.

— Nu mă pot opri, îmi pare rău, am spus în acelaşi timp în care ea a spus:

— Am încercat să stau departe de tine.

Apoi am sărutat-o.

Mi-am apăsat buzele de ale ei doar o singură dată, doar ca să-i simt moliciunea pielii atingându-se de a mea, apoi mi-am apăsat arzător gura de a ei, degustând-o cât mai încet şi cât mai adânc posibil, până i s-au înmuiat genunchii şi a început să scoată zgomote înfundate în spatele gâtului.

Am sărutat-o până când am văzut stele în faţa ochilor, până când nu-mi mai puteam aminti că a existat o vreme când nu ne-am sărutat, până când nu am mai putut simţi

unde se termină gura mea şi unde începe a ei. Am sărutat-o până când am simţit că am făcut schimb de ceva – de o promisiune sau poate un legământ sau poate de o bucată din sufletele noastre. Şi, când în cele din urmă m-am retras, a fost ca şi cum am renăscut şi eram un alt om. Un botez prin sărut mai degrabă decât un botez prin apă.

— Mai mult, m-a implorat. Mai mult.

Am sărutat-o din nou, de data asta cu foame, cu nevoie şi puteam să-mi dau seama din felul în care îmi suspina în gură, din felul în care degetele ei se răsuceau în cămaşa mea, că şi ea era la fel de îndrăgostită de mine pe cât eram eu de ea, şi nu îmi doream să mă mai opresc niciodată. Nu-mi doream ca acel moment să se încheie vreodată.

Dar trebuia.

Când ne-am despărţit, a făcut un pas în spate şi şi-a înfăşurat braţele în jurul ei, tremurând puţin din cauza exploziei aerului condiţionat. Norii de afară s-au împrăştiat, trimiţând o rază de argint prin ferestre, şi ne aflam într-un iaz de basm creat de lumina lunii strălucitoare. Sentimentul dumnezeiesc încă era acolo, dar se simţea mai degrabă ca nişte scântei din interior decât o greutate din exterior, ca şi cum divinul intrase în sângele meu. Mă simţeam ameţit şi îmbătat cu el.

— Sunt obosită, a spus Poppy, deşi părea mai mult năucită decât obosită. Cred că ar trebui să merg acasă.

— Te conduc, m-am oferit.

A încuviinţat şi, împreună, am lăsat tot acel mister în urmă, de parcă dacă ne îndreptam spre uşile sanctuarului ne îndepărtam de ceea ce tocmai se întâmplase.

— A fost incredibil, a murmurat ea.

— Mi s-a mai spus că sărut bine.

M-a lovit în umăr.

— Ştii ce vreau să spun.

Ne aflam în pronaos acum, dar nu puteam să-mi şterg din memorie imaginea ei stând în picioare în faţa crucii, atât de deschisă şi de receptivă la o experienţă pe care majoritatea oamenilor ar respinge-o.

— Poppy, trebuie să întreb. S-a întâmplat ceva care te-a atras la biserică? Ai mers atunci când erai copil, iar acum vrei să te întorci?

— De ce?

— Mi se pare că…

Am căutat fraza potrivită, dorind să exprim cât de mult credeam că interesul ei era un lucru bun.

— Cred că este minunat că te arunci cu capul înainte. Doar că nu mulţi oameni fac asta.

— Din partea mea se simte mult mai treptat, mi-a spus în timp ce ieşeam.

Am menţinut un spaţiu precaut între noi pe măsură ce am parcurs scările de piatră în josul dealului pe care era amplasată biserica.

— **Familia mea nu este religioasă – de fapt, nimeni nu cred că este religios. Cred că erau mereu suspicioşi în acest** caz, crezând că orice ar putea inspira o asemenea fervoare în oameni este, în cel mai bun caz, o prostie. Periculos, în cel mai rău caz. Cred că mereu am fost mai deschisă la

*

asta. În colegiu, mă duceam cu o prietenă aproape în fiecare săptămână la templul ei budist, iar în Haiti lucram alături de misionari. Dar abia în ziua în care am venit pentru confesiune am căutat ceva pe cont propriu.

— Ce te-a făcut să te întorci după aia?

A făcut o pauză.

— Tu.

Am procesat acea informaţie în timp ce am ajuns la baza scărilor şi am intrat în parcul împădurit dintre biserică şi casa ei. Era lumină datorită felinarelor apropiate şi a lunii. Mi-am dres glasul, întrebându-mă dacă întrebarea mea avea să facă vreo diferenţă, dar am decis să întreb oricum:

— A fost din cauza mea, ca preot? Sau din cauza mea, ca bărbat?

— Ambele. Cred că de asta e totul atât de derutant.

Mergeam în tăcere acum, împreună, dar nu chiar

împreună, minţile noastre gândindu-se la frumuseţea acelui moment din sanctuar, la felul în care s-a simţit să ne sărutăm când sufletele noastre erau în flăcări.

La dracu' Totul era atât de confuz şi pentru mine, cu excepţia faptului că anumite părţi ale confuziei au început să dispară, ceea ce ar fi trebuit să clarifice lucrurile, dar îmi făceam griji că, de fapt, se întâmpla exact contrariul, că uitam lucruri pe care trebuia să mi le amintesc.

Precum promisiunea mea de a fi mai bun.

— Vreau să te ţin de mână chiar acum, am spus din senin. Vreau să-mi înfăşor braţul în jurul taliei tale şi să te trag mai aproape.

— Dar nu poţi, a răspuns încet.

— Cineva ar putea privi.

Acum ne aflam la grădina din spatele casei ei.

— Nu ştiu ce să fac în continuare, am răspuns sincer.

Eu doar…

Efectiv nu mai aveam nimic de spus. Nu ştiam ce puteam să fac pentru a-i explica ce simţeam pentru ea, dar şi în legătură cu vocaţia şi cu responsabilităţile mele, şi cum eram pe cale să le abandonez pe toate pentru că că îmi doream să o sărut din nou. Voiam naibii să o ţin de mână în parc noaptea.

Şi-a ridicat privirea spre stele.

— Şi eu îmi doresc să mă ţii de mână.

A tremurat din nou şi puteam să văd cum sfârcurile i s-au întărit de la frigul uşor de seară, muguri mici şi tari cerşind să fie supţi.

Sentimentele dulci din urmă cu câteva minute au început să fuzioneze cu alte sentimente primordiale care îşi făceau simţită prezenţa în pelvisul meu. Mi-a trebuit fiecare gram de autocontrol să nu o lipsesc de gard şi să o sărut din nou, să nu-i scot pantalonii şi să o fut chiar acolo, afară, acolo unde putea să vadă oricine.

— Vreau să te văd din nou, am spus cu o voce şoptită.

Semnificaţia cuvintelor mele nu putea fi interpretată

greşit, iar ea s-a mutat de pe un picior pe celălalt, frecându-şi coapsele împreună.

— Asta e… adică, ar trebui…

— Nu cred că-mi mai pasă, am spus.

— Nici mie, a şoptit.

— Mâine.

A clătinat din cap.

— Trebuie să merg în Kansas să rezolv unele lucruri pentru club – trecem la un nou software contabil. Dar mă voi întoarce joi noaptea.

Voiam să strig cu voce tare, dar am reuşit să mă controlez.

— Asta e în trei zile, am spus eu.

Şi-a pus degetele pe zăvorul de la poarta din spate.

— Hai înăuntru, mi-a spus. Hai să petrecem timpul împreună în seara asta.

— E târziu, am spus. Şi vreau mult timp pentru ceea ce am eu în minte.

A expirat încet, iar buzele ei roşii s-au despărţit, arătându-mi cei doi dinţi din faţă şi o mică bucată de limbă.

M-am uitat în jur ca să mă asigur că eram cu adevărat singuri, apoi am prins-o de mana, am deschis zăvorul şi am tras-o în grădină. Am tras-o sub bolta de plante agăţătoare crescute peste măsură, apoi am întors-o astfel încât fundul ei să fie lipit de mine – lipit de erecţia mea. I-am pus o mână pe gură, iar cu cealaltă i-am desfăcut blugii.

— Trei zile sunt mult timp de acum încolo, i-am spus în ureche. Vreau doar să mă asigur că eşti satisfăcută.

Apoi degetele mi-au alunecat pe pieptul ei, strecurându-se pe sub lenjeria ei de mătase. A gemut cu gura lipită de mâna mea.

— Şşş, i-am spus. Fii o fată bună şi o să îţi dau ce vrei.

Drept răspuns, a scâncit.

Dumnezeule, îi iubeam păsărică. N-am simţit

niciodată ceva mai moale ca pielea dintre picioarele ei – şi, la naiba, era udă. Atât de udă, încât aş fi putut să-i trag acei blugi jos şi să iau ce îmi doream, chiar acolo, chiar atunci. Dar nu. Merita mai mult decât atât.

Nu că nu îmi imaginam asta în timp ce o satisfăceam.

Am început să-i mângâi clitorisul, să trasez cercuri apăsate şi repezi, iubind modul în care se împingea în mâna mea. Ştiam că făceam prea repede şi prea apăsat, dar, de asemenea, ştiam că îi plăcea asta, să savureze acea mică, mică înţepătură de durere odată cu plăcerea.

— Aş putea face asta toată ziua, mieluşelule, i-am spus. Îmi place să-mi strecor mâna în blugii tăi, să mă joc cu

A

tine, să te aduc la orgasm. Îţi place?

A încuviinţat, respiraţia ei fiind acum îngreunată în palma mea. Era din ce în ce mai aproape.

— Joi noapte, am spus şi, ascultându-mă rostind aceste cuvinte, aproape m-am simţit de parcă aveam o experienţă în afara corpului.

Dar încetase de mult să îmi mai pese sau, mai exact, eram dincolo de locul în care regulile de care îmi păsa mai aveau vreo importanţă.

— Vreau să fiu cu tine. Vreau să te fut. Dar numai dacă asta e ceea ce vrei.

Ea a încuviinţat din nou, cu nerăbdare, cu disperare.

— Abia aştept, vocea îmi era răguşită acum. Abia aştept să fiu înăuntrul tău. Să mă simţi. Simte-mă. Simte cât de excitat sunt doar gândindu-mă la asta.

Mi-am împins erecţia în fundul ei, iar ea s-a cutremurat lângă mine, cuvintele şi penisul meu împingând-o peste margine. A scos un strigăt mic care a fost înfundat de mâna mea, s-a zguduit sub atingerea mea pentru un minut îndelungat, apoi s-a prăbuşit pe mine.

Mi-am ţinut mâna în chiloţii ei pentru încă un minut sau două, iubind felul în care arăta, iubind felul în care se simţea, apoi m-am retras fără tragere de inimă, trăgându-i

fermoarul şi încheindu-i nasturele. Mi-am supt degetele în timp ce s-a întors cu faţa spre mine, cu ochi strălucitori şi obraji vizibil îmbujoraţi chiar şi în întuneric.

— Du-te la culcare, Poppy, am spus când mi-am dat seama că urma să protesteze că plec. Ne vedem joi noapte.

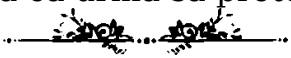

M-a lovit ca o tonă de cărămizi evidente, în timp ce recitam Liturghia a doua zi dimineaţa: mă îndrăgosteam de Poppy Danforth.

Nu eram disperat să i-o trag. Nu eram bucuros doar să o ajut să-şi găsească credinţa. Eram cu adevărat pe drumul de a mă îndrăgosti de ea.

După o lună.

Stupid, stupid, stupid.

Şi acum, că nu era nicăieri, nicăieri în preajma mea, mi-am dat seama că obsesia mea scăpa de sub control, ca o dependenţă de droguri care cerea să fie alimentată.

După ce Rowan şi bunicile au plecat după Liturghia de dimineaţă, mi-am imaginat vocea ei umplând sanctuarul.

A

În timp ce xeroxam copii la foile de lucru pentru următorul grup al bărbaţilor, mi-am imaginat faţa ei şi coada împletită haotic. M-am trezit căutând pe Google imagini cu Dartmouth şi Newport, în loc să verific forumurile de la *The Walking*

Dead şi chiar i-am căutat familia (înfricoşător, ştiu), uitându-mă la pozele unor oameni dichisiţi la evenimente de caritate rafinate, găsind în cele din urmă o poză veche cu ea la ceva ce părea a fi un fel de strângere de fonduri pentru un politician. Ea şi un grup de oameni atrăgători care erau, în mod evident, părinţii şi fraţii ei – tatăl ei, cu părul argintiu şi lat în umeri, şi mama ei, zveltă şi elegantă. Un frate şi o soră cu acelaşi haine scumpe, pometi înalţi şi înfăţişări scumpe de întreţinut.

Am dat clic pe imagine pentru a o vedea separat, pentru a vedea o versiune mai mare cu chipul lui Poppy.

Era mai tânără, deşi nu prea tânără, poate în jur de douăzeci de ani, şi era în mod clar nefericită. În timp ce toţi ceilalţi îşi fluturau bogăţiile, zâmbind fericiţi la aparatele de fotografiat, Poppy reuşise doar să-şi unească buzele într-o linie, privirea ei îndreptându-se undeva în spatele fotografului, ca şi cum ar fi absorbit ceva ce doar ea putea vedea.

Un val de gelozie şi de suspiciune nedorită mi-a crescut în piept. Se uita la Sterling? Din puţinul pe care îl ştiam, acela părea genul de eveniment la care el ar fi fost prezent. Sau poate că privea doar la spectrul propriei ei nefericiri, la propriul ei viitor plictisitor, prevăzut cu aranjamente la masă şi meniuri?

M-am gândit la acea imagine pentru tot restul serii, în timp ce pregăteam totul pentru grupul de tineri. M-am gândit, de asemenea, la ea şi la faptul că urma să o văd joi şi m-am trezit zâmbind, zâmbind fără niciun motiv, cu excepţia faptului că urma să o văd pe Poppy din nou.

A

În acea seară am vorbit cu grupul de tineri despre cum a fost Iisus ispitit în deşert şi m-am simţit complet detaşat de versete – o schimbare dramatică faţă de săptămâna trecută. De data asta nu mă aflam în deşert… mă aflam într-un loc cu frunze verzi şi cu apă curgătoare clară.

A

Ce s-a schimbat? m-am întrebat. *Între săptămâna trecută şi săptămâna aceasta, între ieri şi astăzi?*

Era vorba de noaptea trecută. Era vorba despre rugăciune, despre magie şi despre mirosul părului ei. Sărutul care a sigilat ceva, care a depăşit fizicul şi spiritul. Nu mai erau separate şi împărţite, ci una… şi, odată cu schimbarea asta, experienţa cu ea trecuse de la a fi derutantă ca naiba, la a fi minunată. Extraordinară. Nu extraordinară în sensul că eram nepăsător, ci extraordinară în sensul că mă umplea cu un sentiment amestecat de teamă şi uimire.

Ea mă umplea cu uimire. Mă făcuse să văd lumea cu

un nou sentiment de mirare – fiecare arbore era mai verde, fiecare unghi mai ascuţit, fiecare chip părea mai plăcut şi dispus să ajute.

Cu toate acestea, nu era ca şi cum vina dispăruse. Oscilam între fantezie şi vină, pedepsindu-mă cu mai multe runde de alergat, cu mai multe treburi în jurul bisericii, petrecând ore întregi rugându-mă, căutând un răspuns.

De ce ar fi adus-o Dumnezeu pe Poppy acolo, dacă nu ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de ea?

Era chiar atât de îngrozitor pentru un om al Domnului să facă sex? Protestanţii o făceau de jumătate de mileniu şi nu păreau mai aproape de iad decât catolicii, din cauza asta.

Şi era atât de greşit să mi le doresc pe amândouă? Voiam să conduc acea biserică, îmi doream să-i ajut pe oameni să-l găsească pe Dumnezeu. Dar, la naiba, o voiam şi pe Poppy, şi nu credeam că era corect că trebuia să aleg între cele două.

Dumnezeu nu a răspuns. Orice magie care rămăsese în sanctuar în ultimele săptămâni se ascundea acum de mine şi, într-un fel, lucrul ăsta era un răspuns în sine.

Trebuia să găsesc singur un răspuns.

Joi am fost la fel de neliniştit ca un animal în cuşcă.

Am încercat să mă uit pe Netflix; am încercat să citesc. Casa mea era deja perfect curată, iar gazonul era tuns. Singurul lucru asupra căruia puteam să mă concentrez era Poppy. La faptul că urma să o văd în seara asta.

A

În cele din urmă, am renunţat şi am mers în camera mea. M-am aşezat pe scaunul de lângă pat şi mi-am descheiat blugii. Fusesem într-o stare semierectă toată ziua şi doar gândul de a mă masturba – un lucru pe care mi-l refuzasem de mai bine de trei ani – era suficient pentru a mă aduce la final. M-am frecat de câteva ori, până când penisul meu a fost erect, amintindu-mi cum s-a simţit păsărică umedă a lui Poppy frecându-se de mine. M-am lăsat pe spate, cu maxilarul încleştat şi, în cele din urmă,

m-am întins după telefon.

A răspuns când începea să sune a doua oară.

— Da?

Vocea aia. Era şi mai răguşită la telefon. Mi-am pus mâna în jurul erecţiei şi m-am mângâiat încet.

— Unde eşti?

— Sunt la club. Am auzit-o mişcându-se, ca şi cum ar fi mers într-un loc mai ferit ca să poată vorbi. Aproape terminasem. Ce se întâmpla?

Am ezitat. Dumnezeule, era o idee al naibii de tâmpită, dar îmi doream să îi aud vocea în ureche în timp ce făceam asta.

— Sunt excitat, Poppy. Sunt atât de al naibii de excitat, încât nici măcar nu mai pot să gândesc limpede.

— O, a spus, apoi vocea ei a devenit plină de înţelegere: o, Tyler, tu te…

— Da.

— Cum? a întrebat şi am auzit-o mutându-se din nou, apoi am auzit o uşă închizându-se. Unde?

— Sunt în camera mea, cu blugii jos.

— Ai picioarele desfăcute? Stai pe spate sau în picioare?

Întrebările îi erau încărcate cu dorinţă, cu poftă. M-au făcut să întăresc strânsoarea.

— Sunt pe spate, cu picioarele desfăcute. Mă face să mă gândesc la tine atunci când ai îngenuncheat şi mi-ai supt-o.

— Vreau să o fac din nou, a tors şi, într-un fel, ştiam că se atingea şi ea. Vreau să te ling până la vârf. Vreau să te sug adânc.

— Şi eu vreau asta.

— O faci cu toată mâna sau doar cu degetele?

— Toată mâna, am răspuns şi am început să mă frec serios, dorindu-mi atât de rău ca ea să fie

aici.

— Stai aşa, a zis, apoi au urmat câteva secunde de pauză, iar telefonul meu a vibrat. Ai un mesaj, a spus cu o voce moale ca mătasea.

Mi-am îndepărtat telefonul de ureche şi aproape am leşinat. Îmi trimisese o poză cu degetele înfipte în vaginul ei.

— Eşti atât de perversă, am spus.

Apoi am primit altă poză, înclinată astfel încât să-i văd tocul negru, înalt fixat de marginea unui birou.

Sinte Sisoe!

— Te pot auzi acum, a spus. Pot să aud cum ţi se mişcă mâna. Doamne, îmi doresc să pot vedea.

— Şi eu îmi doresc să poţi, am spus, apoi am reuşit să deschid camera de pe telefonul meu şi să apăs pe video – totul cu o singură mână, pentru că în niciun caz nu puteam să o las mai moale acum.

— Sunt atât de udă, a mărturisit. Fac mizerie. Sunt în biroul şefului meu chiar acum – mmm – totul este atât de alunecos şi îmi doresc să fie penisul tău în loc de degetele mele, îmi doresc asta atât de mult. Mi-am luat tocurile astea azi ştiind că le voi apăsa în spatele tău mai târziu.

Am păstrat în mintea mea imaginea acelor tocuri şi a acelui vagin perfect, aşa cum am lăsat şi cuvintele ei să-şi facă efectul. Orgasmul s-a răspândit prin mine şi m-am împins în mână, gemând puternic când sperma a ţâşnit, trăgând o înjurătură mormăită pe măsură ce valurile orgasmului se retrăgeau încet.

A

— îmi place să te aud, i-am auzit vocea în cască. Sunetele pe care le scoţi. M-am gândit la ele noaptea trecută în camera de hotel, în timp ce mă atingeam.

— Fată obraznică ce eşti, am spus şi i-am trimis videoclipul. Acum e rândul tău să îţi verifici mesajele.

A urmat o pauză, apoi am auzit sunetul inconfundabil care ieşise din mine când m-am masturbat, auzeam gemetele mele răsunând în biroul şefului ei.

— O, Doamne, a şoptit şi era clar că mă pusese pe difuzor. La naiba, Tyler. Asta e atât de… dacă aş fi acolo, aş linge şi ultima picătură de pe tine.

— Dacă ai fi aici, totul ar fi ajuns în păsărica ta strâmtă, am mârâit.

— Iisuse, a gemut, apoi a scos o încuviinţare, urmată de un gâfâit scurt care mi-a făcut penisul să revină la viaţă.

Şi, în cele din urmă, linişte – punctată de un oftat puternic şi scaunul scârţâind în timp ce s-a ridicat.

Am auzit un clic în timp ce m-a scos de pe difuzor.

— Tyler?

— Da?

Zâmbetul era evident în vocea ei.

— Mă poţi suna oricând vrei.

Cumva, am reuşit să trec de restul zilei, alergând până când n-am mai putut să gândesc, punând cap la cap, cu jumătate de inimă, ideile pentru propunerea de comisie a episcopului Bove, în timp ce mă uitam cu nerăbdare la ceas (şi mi-am înăbuşit vinovăţia în timp ce adunam notiţe despre păcatul sexual).

Pe la şapte seara, telefonul meu a sunat.

Sunt acasă. Vrei să vin la parohie?

Am răspuns imediat.

Ne vedem la biserică.

Joi seara era singura seară din săptămână fără nicio activitate, fără grupuri sau studii biblice, aşa că biserica era goală. Era încă suficient de devreme pentru a fi lumină afară şi, în cazul în care cineva ar fi văzut-o mergând la biserică, voiam să poată folosi scuza plauzibilă că ne întâlneam pentru consiliere sau chestii bugetare. Ar fi fost mai greu de explicat de ce venea noaptea la parohie, de

una singură.

M-am strecurat prin uşa din spate şi practic am alergat pe hol, până la pronaos, unde uşile din faţă erau încuiate. Am răsucit zăvorul şi am deschis uşa dincolo de care se afla Poppy într-o rochie roşie scurtă, tocuri negre înalte şi buze roşii pregătite pentru mine.

Am vrut să fiu blând la început, să împărtăşim mai multe din acele sărutări adânci şi dulci care ne lăsau ameţiţi şi uimiţi, dar rochia aia… şi tocurile alea…

La naiba cu blândeţea.

Am prins-o de încheietură şi am tras-o înăuntru, abia apucând să încui uşa înainte să o lipesc de ea şi să îmi lipesc gura de a ei. Mi-am strecurat mâinile sub fundul ei şi am ridicat-o, încolăcindu-i picioarele în jurul meu şi sprijinind-o de uşă în timp ce ne sărutam.

Şi atunci am descoperit să nu purta lenjerie.

— Poppy, am spus, întrerupând sărutul ca să-mi mut o mână între trupurile noastre. Ce-i asta?

— Ţi-am spus, a răspuns, încercând să-şi recapete respiraţia. Am făcut mizerie astăzi din cauza ta. A trebuit să-i dau jos.

— Deci ţi-ai petrecut restul după-amiezii goală?

A încuviinţat, muşcându-şi buza.

M-am îndepărtat de perete, încă ţinând-o, şi am purtat-o în sanctuar, folosindu-mi spatele ca să împing uşa. Şi-a înfăşurat picioarele în jurul meu şi mai strâns – se simţea atât de natural să o ţin în braţe, atât de bine, încât nu voiam s-o mai las jos niciodată.

— Am necazuri? a întrebat, puţin reticentă.

— Da, am mârâit, muşcându-i gâtul. Dar, mai întâi, am de gând să te aplec şi să văd exact cât de rea ai fost.

Planul era să o duc în biroul meu, dar nu puteam să aştept cele cinci minute care ar fi durat până să ajungem acolo; abia reuşeam să mă abţin să-mi deschei blugii şi s-o penetrez chiar atunci şi acolo. Aş fi putut să o aplec peste o bancă, dar îmi doream ca ea să se poată sprijini şi să îşi

ţină echilibrul. Pianul era în cealaltă parte a sanctuarului, dar altarul… masa sacră de piatră a bisericii era la doar câţiva paşi distanţă.

Iartă-mă, m-am gândit şi apoi am purtat-o pe Poppy pe trepte. Am pus-o jos şi am întors-o spre altar, fericit să văd că era la înălţimea perfectă pentru ea în acele tocuri.

— Altarul, a murmurat. Sunt jertfa ta în seara asta?

— Te oferi?

Drept răspuns, şi-a aşezat mâinile pe faţa de masă a altarului, o mişcare ce i-a curbat spatele şi a subliniat conturul rotund al fundului ei.

— O, foarte bine, mieluşelule, dar nu suficient de bine.

Mi-am apăsat o mână pe spatele ei şi am împins-o uşor, urmărind cum rochia i se ridica încet pe coapse în timp ce se apleca. Am împins-o până când obrazul ei s-a lipit de altar, apoi i-am căutat mâinile şi i le-am întins deasupra capului.

— Nu te mişca deloc, i-am şoptit încet în ureche, apoi m-am dus la sacristie, unde am găsit un cingul.

Când am revenit în absidă, ea era încă aşa cum o lăsasem, ceea ce m-a mulţumit profund. Urma să o recompensez mai târziu.

I-am legat cu repeziciune frânghia în jurul încheieturilor şi al mâinilor, gândindu-mă la rugăciunile pe care preoţii trebuiau să le spună în timp ce îşi puneau cingulul. *Încinge-mă, Doamne, cu cingulul curăţiei, şi usucă în trupul meu limfa des frâu lui…*

Înfăşurat în jurul încheieturilor ei, legând această femeie de dorinţele mele, brâul servea unui scop exact contrar, fără să usuce nimic. Întregul meu trup ardea pentru ca flăcările deja împrăştiate pe fiecare centimetru de piele, şi singura modalitate de a-l potoli era să-mi îngrop erecţia adânc în vaginul ei dulce. Ar fi trebuit să mă simt rău în legătură cu asta.

Ar fi trebuit.

Am făcut un pas în spate ca să-mi admir munca: felul

în care arătau braţele ei întinse şi legate împreună, ca un captiv în rugăciune; felul în care tocurile ei negre săpau în covor; felul în care fundul ei era la dispoziţia mea.

M-am întors la ea, ridicându-i tivul rochiei cu un singur deget.

— Această rochie dezvăluie foarte mult, mieluşelule. Ai idee cât de mult?

Se uita la mine peste curba umărului ei.

— Da, a spus. Pot să simt aerul pe pielea mea…

Am îngenuncheat în spatele ei, aşa cum am făcut-o atunci după confesiune, dar, de data asta, doar pentru a examina. Rochia într-adevăr acoperea doar ceea ce era nevoie, şi până şi cea mai mică mişcare ar fi arătat acea despicătură roz a sexului său.

— De ce porţi rochia astăzi, Poppy?

— Voiam… voiam să mă fuţi în timp ce o port.

— Asta e obraznic. Dar nu mai obraznic ca tu, în public, la serviciu, cu păsărică goală expusă.

M-am ridicat şi mi-am trecut mâinile peste coapsele ei, prinzând ţesătura moale între degete şi ridicând-o peste şolduri.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă vântul ţi-ar fi ridicat rochia? I-am mângâiat fundul în timp ce vorbeam. Ce s-ar fi întâmplat dacă ţi-ai fi despărţit picioarele şi cineva ar fi privit chiar din unghiul potrivit?

Vocea îi era înfundată de braţul ei.

— Obişnuiam să mă dezbrac pentru bani. Nu-mi fac griji în privinţa asta.

O lovitură zdravănă.

A inspirat adânc şi am privit cum o amprentă roşie înflorise pe fundul ei, clară chiar şi în lumina slabă a serii târzii.

— Eu îmi fac griji în privinţa asta, am spus. Ştii cât sunt de gelos pe bărbaţii care au avut ocazia să te vadă aşa? Cât de gelos sunt pe Sterling?

— Nu ar trebui să…

A

Încă o lovitură zdravănă.

S-a cutremurat, apoi şi-a schimbat poziţia, ca să-şi împingă şi să ajungă cu fundul cât mai aproape de mâna mea.

— Ştiu că nu ar trebui să fiu, am spus, dar nu asta e ideea. Nu întorc împotriva ta trecutul. Dar asta – mi-am lăsat mâna să alunece şi să-i cuprindă păsărică, care era caldă, umflată şi umedă – o iau în seara asta. O fac a mea. Ceea ce te face o fată foarte obraznică, pentru că ai fost atât de nechibzuită cu ea astăzi.

Am lovit-o din nou, iar ea a gemut cu buzele lipite de braţul ei.

— Nu ştiu ce se întâmplă când vine vorba de tine, i-am spus, apropiindu-mă de urechea ei, dar scoţi la iveală omul cavernelor din mine. Uită-te la mine, Poppy.

S-a uitat, privindu-mă cu ochii frumoşi de culoarea alunei de după braţele legate. I-am strâns labiile şi erau atât de alunecoase în palma mea, încât m-am străduit din răsputeri să nu-i arăt cât de sălbatic mă făcea lucrul ăla – faptul că putea să se excite atât de tare din cauza loviturilor şi a supunerii. Dar trebuia să bifez această căsuţă, să soluţionez acea întrebare finală, pentru că nu îmi doream să ajung în iadul grupărilor feministelor, pe lângă toate celelalte iaduri pentru care eram destinat.

Am apăsat-o din nou şi s-a străduit să-şi ţină privirea aţintită asupra mea.

— Poppy, eu… eu vreau să fiu aşa cu tine. Dur. Posesiv. Dar trebuie să-mi spui că e în regulă. Mi-am odihnit capul pe spatele ei, apropiindu-mi faţa de gâtul ei. Spune-mi că e în regulă, Poppy. Rosteşte cuvintele.

Dumnezeule, mirosul de lavandă şi atingerea mătăsoasă a părului ei pe obrazul meu şi senzaţia sexului umed pulsându-mi în mână.

— Doar… la dracu’

— Da, a spus, iar vocea îi era urgentă, clară şi puternică. Da, te rog.

— Ce mă rogi?

Trebuia să fiu sigur.

Pentru că lucrurile pe care îmi doream să i le fac acestei femei – Leviticul nu reuşea să acopere nici măcar o parte dintre toate modurile prin care-mi doream să o pângăresc.

Puteam să aud zâmbetul din vocea ei, împreună cu nevoia.

Tyler, eşti exact ceea ce îmi doresc. Foloseşte-mă.

Fii dur. Lasă-mi urme, a făcut o pauză. Te rog.

Asta a fost tot ce aveam nevoie.

Am sărutat-o pe gât, apoi m-am îndreptat ca s-o lovesc din nou peste fund, frecându-i locul imediat ca să calmez arsura.

— Ridică-te şi întoarce-te, i-am ordonat, iar ea s-a conformat pe loc.

Privirea ei, pe măsură ce se întorcea, era suficientă ca să mă facă să-mi dau drumul – arăta de parcă ar fi făcut orice, orice doar ca să fie futută chiar atunci, şi aveam în minte o mulţime de lucruri pe care ar fi putut să le facă.

Dar mai întâi…

I-am dezlegat încheieturile, am sărutat urmele slabe lăsate de brâu, apoi am dus mâna la spatele ei şi i-am descheiat rochia. A căzut la picioarele ei, lăsând-o complet goală, cu excepţia tocurilor. Mi-am luat un minut să o privesc, la forma matură a sânilor suficient de mari pentru a fi cuprinşi în palme, dar suficient de mici pentru a se susţine singuri. Abdomenul suplu, subţire, moale şi uşor rotunjit, şoldurile în care puteai să îţi înfigi degetele. Forma dezgolită de V a sexului, lin şi delicat, şi curbura irezistibilă a fundului ei.

— Tocmai mi-am dat seama că nu porţi…

A arătat spre gâtul ei.

— Zi liberă, am răspuns, vocea mea fiind mai răguşită decât mă aşteptam. Am dus mâna

după gât şi am apucat tricoul, trăgându-l încet peste cap, savurând felul în care buzele i s-au despărţit şi mâna i-a acoperit gura în timp ce se uita la mine.

Mi-am desfăcut cureaua, am scos-o prin găicile de la blugi şi am lăsat-o să cadă pe podea. Mi-am dat jos pantofii şi mi-am scos blugii.

În mod normal, îmi plăcea să rămân îmbrăcat cel puţin parţial în timpul sexului, dar voiam să îi ofer în dar acest lucru – goliciunea mea. Şi, egoist, voiam să simt fiecare centimetru din pielea ei lipită de mine. Era prima mea partidă în trei ani şi refuzam să ratez vreun singur lucru.

— Vino aici, am spus. Şi îngenunchează.

A făcut ce i-am cerut, respiraţia ei mai adâncă acum – a îngenuncheat în faţa mea, încrucişându-şi gleznele în spate, tachinându-mă cu acele tocuri.

— Dă-i jos, i-am spus, arătând spre boxerii mei negri.

Nerăbdătoare, a făcut-o, trăgându-i de pe şolduri şi am gemut în secunda în care, în cele din urmă, erecţia mea a fost eliberată.

Şi-a apăsat buzele moi, roşii, pe pielea mătăsoasă a penisului meu.

— Lasă-mă să te sug, a suflat pe pielea mea. Lasă-mă să te fac să te simţi bine.

I-am atins buzele cu degetul mare, trecându-l peste buză de jos şi trăgând-o în jos pentru a-i deschide gura şi mai mult.

— Nu te mişca, i-am spus, apoi mi-am ghidat erecţia în gura ei care aştepta.

La naiba.

La naiba, se simţea atât de bine.

Trecuseră doar câteva zile de sâmbătă şi, totuşi, uitasem că gura acestei femeie era ca o bucată de rai, caldă şi umedă şi cu acea limbă agilă şi vibrantă care dansa pe partea inferioară a mădularului meu.

Mi-am trecut mâinile prin părul ei – distrugând

coafura adorabilă în care-l purta apoi le-am retras încet, savurând fiecare secundă pe măsură ce buzele şi limba ei îmi sărutau pielea. Apoi le-am strecurat din nou, mai puţin blând de data asta, ochii plimbându-mi-se de la buzele ei până la tocuri, oprindu-se pe degetele ei care îi încercuiau clitorisul în timp ce îi futeam încet gura.

Şi-a menţinut ochii fixaţi asupra mea, privindu-mă printre acele gene întunecate şi lungi, şi m-am gândit la toate momentele în care m-au distras ca naiba şi la toate momentele în care am vrut să o fut până când şi-ar fi pierdut minţile (ca mai apoi să-i mângâi fundul dulce pentru că mă făcea atât de nebun după ea).

Am strâns-o mai tare de păr. Voiam să mă dezlănţui, voiam să-i tac ochii să lăcrimeze, voiam să mă împing până ajungeam în acel punct în care abia mă mai puteam abţine să nu ejaculez în gura ei.

— Eşti gata? am şoptit atent, dorindu-mi consimţământul ei.

J

Apoi a gemut de frustrare, de parcă era enervată că o întrebam din nou.

— Mieluşel rău, am spus, împingându-mă puternic în gura ei.

O auzeam înecându-se în timp ce îi loveam cerul gurii, dar i-am oferit doar un minut înainte să mă împing din nou, şi din nou. Ştiam că eram mai lung şi mai mare decât majoritatea bărbaţilor, ştiam că eram mai greu de luat, dar nu aveam de gând să o las mai moale, decât dacă mi-ar fi cerut-o. Nu, după acel truc pe care-l făcuse.

— Îţi place să fii rea? Îţi place să mă faci să te pedepsesc?

A reuşit să încuviinţeze, ochii ei umezi clipind în sus spre mine şi ştiam că era adevărat.

Am înjurat.

— O să mă înnebuneşti.

A zâmbit în jurul penisului meu şi, la naiba, trebuia să fiu absolvit de toate aceste păcate pentru că nici măcar însuşi Sfântul Petru nu ar fi fost în stare să mă priveze de

această femeie.

Am mai intrat în gura ei de câteva ori, până când am simţit acea încleştare familiară în stomac, apoi m-am retras, respiraţia mea zguduită de efortul să nu ejaculez pe acea faţă superbă.

În schimb, mi-am folosit degetul mare ca să şterg ochii lui Poppy, care acum erau îmbibaţi în machiaj scurs şi lacrimi. Am lăsat aşa cum era rujul uşor întins. De fapt, era prea tentant să nu o sărut, să nu o ling şi să nu mă înfrupt din ea, aşa că am ridicat-o ca să fac toate acele lucruri în timp ce o conduceam spre altar. Buzele îi erau umflate de la asaltul meu, dar, totuşi, atât de supuse sărutului, atât de delicios de moi. Am gemut în gura ei când mi-a lins dinţii şi mi-a gustat limba şi mi-am mişcat gura şi mai sălbatic peste a ei. Mai aprig şi mai puternic, abia mai puteam să respir săruntând-o.

Am aşezat-o pe altar, dar nu am întrerupt sărutul, mângâind-o pe sâni şi pe şolduri. Era aproape al naibii de imposibil să mă opresc, dar ajungeam în acel punct în care puţin mai conta altceva în afară de a intra în ea, aşa că m-am oprit.

— Lasă-te pe spate, am spus în timp ce am întrerupt sărutul, ţinându-i capul ca să nu se rănească accidental.

Era un altar lung, iar ea nu era o femeie înaltă, aşa că a putut să se aranjeze confortabil şi să mai rămână şi spaţiu. Mi-am plimbat o mână de-a lungul abdomenului, peste pieptul ei în timp ce m-am dus în spate, îndreptându-mă cu faţa spre sanctuar de parcă aş fi început ritualul comuniunii. Cu excepţia faptului că, în locul trupului şi sângelui lui Hristos răspândite în faţa mea, o aveam pe Poppy Danforth.

Mi-am trecut vârful nasului pe maxilarul ei, coborând încet şi de-a lungul corpului ei, iubind felul în care ea se arcuia şi se înclina la atingerea mea, atât de lacomă. Era un ospăţ pentru mine – cute, scorburi şi curbe suple – şi având-o aşa era ca prima gură de oxigen luată după ce te scufunzi în apă, puternică şi instinctuală, şi nu îmi păsa de toate păcatele pe care le comiteam, aveam de gând să mă

bucur în fiecare minut.

I-am muşcat interiorul coapselor. I-am încercuit fiecare centimetru de păsărică cu limba. I-am frământat sânii cu mâini dure până când a scrâşnit, am muşcat din buricul ei şi i-am supt fiecare sfârc până când a început să se zvârcolească pe altar. Mai degrabă am furat sărutări de la ea, decât să le împărtăşesc cu ea. Mi-am strecurat degetele în vaginul ei nu ca s-o fac să se simtă bine, ci ca să savurez senzaţia de umezeală pe degetele mele.

Ştiam că toate astea îi oferă plăcere şi îmi doream ca ea să-şi dea drumul atunci când era cu mine, des şi puternic. Dar în acest moment? în care o mângâiam, o frământam, în care îi inhalam mirosul şi mă hrăneam cu suspinele ei? Asta era pentru mine.

Şi după ce am terminat de luat ceea ce voiam, când eram atât de excitat încât nici nu mai puteam să gândesc coerent, m-am urcat pe altar cu ea, îngenunchind între picioarele ei desfăcute.

Am aşteptat, o rătăcire de o secundă, aşteptam ca vocea lui Dumnezeu să tune în jos, aşteptam o intervenţie cerească ca atunci când Avram şi-a legat singurul copil şi era pregătit pentru sacrificiu. Dar era doar Poppy şi pieptul ei umflat în timp ce murmura:

— Te rog, te rog, te rog…

1! 70

Nu ştiam cum cineva ar fi putut să o vadă pe Poppy ca pe o femeie care o voia mereu, ca pe o curvă prinsă în trupul unei domnişoare. Pentru că acum, cu ochii atât de întunecaţi şi cu pielea atât de îmbujorată, era cel mai sfânt lucru pe care îl văzusem vreodată. Un miracol făcut din came, aşteptând carnea mea să i se alăture.

— Eşti cu adevărat frumoasă, am spus, trasându-i conturul bărbiei cu un deget. Apoi m-am întins spre mâna ei, strecurându-mi degetele printre ale ei. Orice s-ar întâmpla după asta, vreau doar să ştii că a meritat. Tu ai meritat. Ai meritat totul.

Şi-a deschis gura şi apoi a închis-o din nou, de parcă nu putea să găsească cuvintele potrivite. O singură lacrimă s-a vărsat din colţul ochiul ei şi m-am aplecat să o sărut.

— Tyler, a început, dar am redus-o la tăcere cu un sărut.

— Doar ascultă, am spus, coborându-mă între picioarele ei. S-a cutremurat când vârful penisului meu a apăsat la intrarea ei.

— Ăsta, am spus şi am intrat parţial în ea, abia reuşind să respir – atât de strâmtă era în jurul meu. Ăsta e corpul tău, mi-am aplecat capul şi i-am prins cu dinţii pielea delicată a gâtului.

— Ăsta e sângele tău, i-am şoptit în ureche. M-am împins până la capăt, iar ea a scos un ţipăt în timp ce spatele i s-a arcuit pe altar.

— Asta eşti tu, i-am spus în sanctuarul gol. Asta eşti tu, renunţând la tot pentru mine.

Am rămas nemişcaţi, absorbind acest sentiment nou, unul de celălalt, senzaţia şoldurilor mele apăsate pe moliciunea ei, senzaţia vaginului ei strâmt în jurul meu. Eram îngrijorat că aveam să-mi dau drumul doar aşa, doar fiind înăuntru.

Dar apoi am observat că ea îşi muşca buza, că respira întrerupt şi mi-am dat seama că se adapta la dimensiunea mea. Abia reuşeam să încap şi, ceea ce e mai rău, asta făcea să se simtă atât de bine.

Doamne, eram un dobitoc. Nu o pregătisem suficient, iar o parte din mine găsea asta excitant, atât de excitant încât abia reuşeam să am grijă de ea aşa cum ar fi făcut un om bun. A trebuit să mă aplec şi să-i muşc gâtul şi umerii în mod repetat, ca să mă forţez să rămân nemişcat în continuare – tot ce voiam era să mă afund în ea de parcă ar fi fost o păpuşă gonflabilă, să pompez în ea ca şi cum nimic nu ar fi existat, cu excepţia vaginului ei.

Dar nu, nu aşa ar fi trebuit să fie prima noastră dată. I-am spus că voiam să fiu dur, dar sexul dur pe care voiam să i-l ofer era prea mult pentru ea, şi nu aş fi putut suporta să-mi abuzez mielul aşa.

A

În cele din urmă, reuşind să mă stăpânesc puţin, m-am retras pe jumătate, coborând pentru a-i freca clitorisul, gândindu-mă că o voi satisface, apoi că voi termina într-un mod care nu-i va face rău. Mi-a prins mâna.

— Nu, a spus. Nu fi băiatul bun. Ţi-am spus ce vreau. Acum, dă-mi ce ţi-am cerut.

— Dar vreau să te bucuri şi tu.

— O să mă bucur, mi-a spus, cu ochii larg deschişi şi înflăcăraţi. Dă-mi ce vreau, Tyler. Vreau asta. Te rog.

Am gemut la cuvintele ei, penisul mi-a pulsat şi m-am afundat încet înapoi în ea. Coapsele şi braţele îmi tremurau de la nevoia suprimată, dar nu puteam fi tipul ăla, nu voiam să fiu tipul ăla, tipul care folosea o femeie doar pentru el şi nu îi oferea nimic. Ea a spus că e ceea ce îşi doreşte, iar eu îi cerusem şi îi obţinusem permisiunea, dar, totuşi, ea nu ştia cât de dur puteam fi, cât de departe puteam să merg.

Şi-a strecurat braţele în jurul gâtului meu şi s-a ridicat pentru a-mi vorbi în ureche:

Cum te pol împinge peste margini? Ilmrn/ S-a 7 vârcolil sub mine şi am inspirat adânc, mişcarea bruscă după atât de multă imobilitate fiind aproape prea mult de îndurat. Cum te pot convinge să mă distrugi?

Ei bine, la naiba.

— Pot să-mi dau seama că asta îţi doreşti, a continuat, torcându-mi în ureche. Te simt tremurând. Fă-o. Doar scoate-o şi împinge-te înapoi. Nu se simte bine?

La naiba, da, se simţea. Se simţea atât de bine, încât am făcut-o din nou, şi din nou, închizând ochii şi expirând scurt şi sacadat. De fiecare când mă împingeam în ea, mă împământam în clitorisul ei, retrăgându-mă încet ca să-i ating punctul G, o voce spunându-mi să mă asigur că are orgasm, în timp ce totul în mine se lupta cu vocea care mă implora să i-o trag până când avea să-şi piardă minţile.

— Unde e bărbatul care m-a pălmuit? a

întrebat. Unde e bărbatul care mi-a tras-o în gât până mi-au lăcrimat ochii?

Ochii îmi erau încă închişi, dar i-am deschis acum ca să **11** întâlnesc privirea.

— Nu vreau să te rănesc, i-am spus, vocea mea fiind zdruncinată de efortul de a mă abţine. Îmi pasă prea mult de tine.

— Tyler, m-a implorat. Ai mai făcut asta cu mine.

— Nu aşa.

— Uită-te, mi-a cerut. Uită-te la noi.

Am făcut-o, retrăgându-mă până la vârf, şi a fost o greşeală, pentru că priveliştea locului în care eram uniţi era atât de excitantă, atât de primară, şi şi-a croit drum pe şira spinării şi nici măcar nu mai ştiam ce reprezenta – poftă, dragoste, biologie sau destin –, dar încercarea mea de a fi gentleman s-a frânt, iar fiara din mine a ieşit la iveală.

— Iartă-mă, am mormăit.

Ea a suspinat surprinsă, apoi mi-am aşezat corpul deasupra ei, sprijinindu-mă în braţe acum, în timp ce piepturile noastre se presau, iar coapsele mele săpau în interiorul coapselor ei. Prinzând-o aşa, am intrat în ea din nou şi din nou, îngropându-mă în mod repetat în acel vagin catifelat.

— Mai mult, a gemut, iar eu i-am oferit.

I-am auzit tocurile rostogolindu-se şi căzând pe podea, iar pânza de pe altar aluneca în timp ce mă împingeam în ea atât de puternic, dar nu-mi păsa, eram pierdut în mine însumi, pierdut în ea şi pierdut de lume şi de orice altceva, cu excepţia ţipetelor din urechea mea şi a sexului umed de sub mine.

Era perfect, iar eu i-o trăgeam perfecţiunii, şi nu dădeam doi bani pe altceva în afară de asta şi de penisul meu umplând-o pe această femeie cu sperma mea, şi de ce dracu' damnarea se simţea atât de bine?

Nici măcar nu ştiu ce am spus în timp ce am intrat în ea, *Iisuse, te rog* şi *îmi pare rău* şi *eşti atât de strâmtă* şi

trebuie să trebuie să trebuie să.

Iar ea rostea cuvinte înapoi, cuvinte care se revărsau în gâfâieli, mormăieli şi gemete, chiar acolo, mai repede, şi eram aproape, atât de aproape.

Mai adânc, trebuia să intru mai adânc, chiar dacă ştiam că nu exista un mod real şi fizic de a pătrunde mai adânc. I-am acaparat gura, sărutând-o cu violenţă, furie şi adorare. Amândoi abia respiram, dar refuzam să ne oprim, şi i-am tras-o în tot acest timp, simţind-o cum se strânge, cum se zvârcoleşte şi, în cele din urmă, cum cedează sub mine. S-a dezbinat, ţipând cu gura lipită de a mea, unghiile ei trasând linii roşii, dureroase pe spatele meu, şi ne-am îndreptat spre orgasm împreună, pentru că ea era o fiinţă sălbatică, o femeie posedată, şi era de parcă aveam o tigroaică sub mine, dar am continuat să o călăresc, şi apoi eram acolo, eram acolo, eram acolo şi încă eram cu gura lipită de a ei când m-am cutremurat pentru o ultimă dată şi mi-am dat drumul.

Sfâşietor, mi-am dat drumul.

Fiecare pulsaţie a penisului meu era ca un puls al sufletului meu, iar fiecare muşchi care se strângea şi se contracta era ca un pumn în stomac, şi eram atât de gol cu această femeie, în toate privinţele. Nervii mi-au cedat, inima mi s-a deschis şi, odată cu ea, şi sufletul meu nemuritor. Eram vânăt pe picioare, iar erecţia încă îmi pulsa şi sperma se revărsa acum peste tot, scurgându-se pe pânza de pe altar şi da, de aceea Biserica vrea ca mariajul şi sexul să meargă mână în mână, pentru că mă simţeam pe atât de căsătorit, cât se poate simţi un bărbat împreună cu o femeie.

M-am mai împins de câteva ori, scurgând până la ultima picătură din mine, apoi m-am ridicat în mâini să mă uit la ea.

Avea un zâmbet leneş şi satisfăcut pe buze, apoi a spus:

— Amin.

Am mers în sacristie şi am ieşit de acolo cu un mic dreptunghi de pânză albă, un purificator. În mod normal,

era folosit pentru ştergerea potirului de comuniune după fiecare înghiţitură de vin luată.

a

În seara asta, îl foloseam să o curăţ pe Poppy.

Ai crede că să fac sex pe altarul meu, folosind lucruri sacre care, în mod obişnuit, erau destinate ritualurilor de cel mai înalt rang, însemna că nu îmi luam credinţa în serios, că trecusem de la a păcătui, direct la sacrilegiu, dar nu era adevărat. Sau, cel puţin, nu era întregul adevăr. Nu puteam să explic, dar era ca şi cum totul era sfânt – altarul, relicva dinăuntru şi noi deasupra lui. Ştiam că, după acel moment, urma să apară vinovăţia. Urmau să apară consecinţele. Urma să-mi amintesc de Lizzy şi de toate lucrurile pentru care am vrut să lupt.

Dar acum, cu mirosul lui Poppy îmbibat în pielea mea, cu gustul ei pe buzele mele, simţeam doar conexiunea, dragostea şi promisiunea a ceva intens şi colorat.

După ce am terminat-o de curăţat, am înfăşurat-o în pânza de pe altar şi am dus-o la marginea scărilor şi m-am aşezat. Am legănat-o pe braţe, atingându-i părul şi pleoapele cu buzele, murmurând cuvintele pe care credeam că ar trebui să le audă: cât de frumoasă e, cât de uimitoare şi cât de perfectă.

Voiam să-i spun că îmi părea rău, deşi mintea şi sufletul meu erau încă răsucite de acea minune uimitoare, aşa că nu eram sigur dacă îmi părea rău din cauză că mi-am pierdut controlul şi am devenit atât de dur cu ea, sau dacă îmi părea rău pentru că am făcut sex.

Doar că nu îmi părea. Pentru că, dincolo de sexul transformator de care tocmai avusesem parte, a meritat să păcătuiesc pentru acel moment. Acel moment în care ea era cuibărită în braţele mele, cu capul pe pieptul meu, respirând mulţumită lângă mine. Pentru acel moment în care pânza altarului o acoperea ca o perdea lungă, dar în care mici porţiuni de piele palidă încă erau la vedere.

Şi-a lăsat degetele să-i alunece pe pieptul meu, odihnindu-le pe umeri, şi am strâns-o mai aproape, de

parcă aş fi putut să o trec prin pielea mea, direct în suflet.

— Ţi-ai încălcat jurământul, a spus în cele din urmă.

Am aruncat o privire în jos spre ea; era somnoroasă şi tristă în acelaşi timp. Mi-am lipit buzele de fruntea ei.

— Ştiu, am răspuns. Ştiu.

— Ce se întâmplă acum?

— Ce vrei să se întâmple?

A clipit la mine.

— Vreau să o facem din nou.

Am râs.

— Acum?

— Da, acum.

S-a răsucit în braţele mele până când m-a înconjurat cu picioarele şi a fost nevoie doar de unul dintre săruturile ei profunde ca să mă întăresc din nou. Am ridicat-o şi m-am ghidat înăuntrul ei, gemând înfundat în gâtul ei când a alunecat deasupra mea. Cioburi de senzaţii s-au dezlănţuit în mine. Căldură şi umezeală. Sânii ei atât de aproape de gura mea.

— Tu ce vrei să se întâmple mai departe, Tyler? m-a întrebat şi nu-mi venea să cred că mă întreba asta acum, în timp ce mă călărea, dar, când am încercat să răspund, mi-am dat seama de ce. Nu voia să fie protejată, voia să fiu onest şi brutal şi nici nu puteam să fiu altfel în acel moment.

— Nu vreau să ne oprim, am recunoscut.

Şi-a mişcat şoldurile înainte şi înapoi deasupra mea, iar în acel moment chiar mi-am îngropat faţa în pieptul ei, simţind cum orgasmul se clădea prea repede, mult prea repede.

— Simt că…

Dar nu puteam spune asta. Nici măcar acum, când mă avea complet la mila ei. Era pur şi simplu prea devreme – ca să nu menţionez că era ridicol.

Preoţilor nu le era permis să se îndrăgostească.

Nu îmi era permis să mă îndrăgostesc.

Degetele i s-au încleştat în părul meu şi mi-a tras

capul pe spate ca să mă poată privi.

— O spun eu dacă n-o poţi spune tu, a spus.

— Poppy…

— Vreau să ştiu totul despre tine. Vreau să-mi spui ce crezi despre politică, vreau să-mi citeşti Scripturile şi vreau să purtăm conversaţii în latină. Vreau să ţi-o trag în fiecare zi. Îmi imaginez constant cum ne mutăm împreună, cum trăim fiecare moment împreună. Ce e asta, Tyler, dacă nu este…

I-am acoperit gura cu mâna şi, într-o clipă, era rostogolită pe spate, cu mine împingându-mă în ea.

— Nu spune asta, i-am zis. Nu încă.

— De ce? a şoptit, cu ochii mari şi puţin răniţi.

17 ft

— Pentru că, odată ce o spui, odată ce o spun, atunci totul trebuie să se schimbe.

— Nu s-a întâmplat asta deja?

Avea dreptate. Totul s-a schimbat în momentul în care am sărutat-o în prezenţa lui Dumnezeu. Totul s-a schimbat în clipa în care am aplecat-o peste pian. Poate că totul se schimbase chiar în secunda în care a intrat în confesionalul meu.

Dar dacă o iubeam… dacă ea mă iubea pe mine… ce însemna asta pentru toată munca mea de acolo? Nu puteam să am o aventură secretă şi, în acelaşi timp, să port o cruciadă împotriva imoralităţii sexuale în corpul clericilor, iar dacă mă îndepărtam de vocaţia mea, atunci îmi pierdeam abilitatea de a lua parte la campanie. L-aş fi pierdut pe omul care eram.

Cealaltă opţiune era să o pierd pe Poppy şi nu eram încă pregătit să mă gândesc la asta. Aşa că, în loc să-i răspund la întrebare, m-am retras din ea şi am întors-o, intrând în ea de la spate în timp ce mi-am strecurat o mână

pe lângă şoldul ei şi i-am găsit clitorisul. Doar trei sau patru atingeri au fost suficiente, aşa cum ştiam că vor fi; cu cât eram mai agresiv, cu atât mai repede îşi dădea drumul.

Am urmat-o peste prăpastie, cântându-i numele ca o rugăciune şi pompând în tot timpul ăsta, de parcă aş fi putut să dau dracului viitorul şi alegerile lui groaznice.

O, Doamne, ce n-aş da să fie adevărat.

— Tot nu pot să cred cât de curată este casa ta, a spus

Poppy.

După ce am curăţat sanctuarul şi ne-am furişat în casa parohială, ne-am mutat în patul meu. Îmi treceam degetele prin părul ei cu o fascinaţie care se învecina cu respectul, venerând cu degetele şi cu buzele acele bucle brunete.

Purtam o conversaţie în intimitatea patului, trecând de la speculaţiile despre *The Walking Dead* şi textele latine preferate, până la relatări sumbre despre felul în care am suferit în ultima lună, dorindu-ne unul pe celălalt.

Eram pe punctul de a o săruta din nou când a spus asta, aşa că m-am mulţumit în schimb să-mi strecor o mână pe sub aşternut şi să-i găsesc sânii.

A

— îmi place ca lucrurile să fie curate.

— Cred că este admirabil. Pur şi simplu nu vezi asta prea des la bărbaţii ca tine.

— Bărbaţii ca mine? Preoţi?

— Nu, s-a rotit spre mine, zâmbind. Tineri. Fermecători. Atrăgători. Să ştii că ai fi fost un om de afaceri fantastic.

— Fraţii mei sunt oameni de afaceri, am spus. Dar nu am fost niciodată interesat de lucrurile astea; niciodată nu mi-am dorit bani, succes sau putere. Mi-au plăcut lucrurile vechi – limbile şi ritualurile vechi. Zeii vechi.

— Cred că mi te pot imagina adolescent, a spus meditativ. Pun pariu că scoteai fetele din

minţi – sexy, atletic şi studios. Şi, de asemenea, foarte curat.

— Nu, n-am fost mereu curat, m-am gândit pentru o secundă dacă să-i explic sau nu, dar tocmai împărţisem ceva atât de intim, aşa că de ce să ascund lucrul ăsta de ea?

Doar pentru că era deprimant?

Dintr-odată, am vrut să îi împărtăşesc. Voiam ca ea să ştie toate lucrurile întunecate pe care le căram cu mine, voiam să îi arăt toate poverile pe care le purtam şi să-i permit să le ridice de pe umerii mei cu mintea ei inteligentă şi compasiunea ei elegantă.

Mi-am mutat mâna de pe pieptul ei şi mi-am lăsat degetele să alunece sub coaste, trăgând-o mai aproape de mine.

— Ziua în care am găsit-o pe sora mea, am spus, era o sâmbătă în luna mai. Era o furtună puternică şi, deşi încă era lumină afară, totul era întunecat, ca în timpul nopţii. Lizzy luase maşina lui Sean ca să vină acasă de la colegiu – ambii erau la Universitatea statului Kansas aşa că era acasă în weekend. Părinţii mei îi scoseseră pe Aiden şi pe Ryan la masă şi am crezut că o luaseră şi pe Lizzy. Dormisem până târziu şi mă trezisem într-o casă pustie.

Poppy nu a spus nimic, dar s-a tras mai aproape, dându-mi curaj.

— A urmat o lumină strălucitoare şi un zgomot asurzitor, de parcă un transformator explodase, apoi s-a luat curentul. M-am dus să iau lanterna, dar bateriile alea stupide erau moarte, aşa că a trebuit să merg în garaj să iau altele. Locuiam în Brookside, într-o casă mai veche, aşa că garajul era separat de casă. A trebuit să merg prin ploaie, apoi, când am ajuns acolo, la început era atât de întuneric încât nu am văzut-o…

Mi-a găsit mâna şi a strâns-o.

— Am luat bateriile şi am avut noroc că

a străfulgerat chiar când eram pe cale să mă întorc, altfel nu aş fi văzut-o. Era suspendată acolo, de parcă era îngheţată în timp. În filme, se leagănă întotdeauna şi mereu există un scârţâit, dar ea era

A

nemişcată. Pur şi simplu. Nemişcată. Îmi amintesc că am alergat spre ea şi m-am împiedicat de o ladă umplută cu funii, apoi un turn de cutii de vopsea s-a rostogolit peste tot şi m-am ridicat de jos. Era o scară pe care o folosise…

Nu puteam să rostesc cuvintele, nu puteam să spun că era scara pe care o folosise ca să se spânzure.

Am înghiţit în sec şi am continuat:

— Am pus-o înapoi în poziţie verticală şi m-am urcat pe ea. Abia după ce am reuşit să o dau jos şi o ţineam în braţe mi-am dat seama că mâinile mele erau murdare de când mă împiedicasem. Erau ude din cauza ploii, apoi s-au frecat de murdărie, ulei şi am lăsat pete pe toată faţa ei…

Am inspirat adânc, retrăind panica, apelul de urgenţă, conversaţia sufocantă cu părinţii mei. S-au grăbit acasă şi au intrat împreună cu Aiden în garaj cu doar câteva minute înaintea poliţiei şi nimeni nu se gândise să îl ţină pe Ryan afară. Avea doar opt sau nouă ani când şi-a văzut sora moartă pe podeaua garajului. Şi apoi luminile roşii şi albastre, paramedicii şi confirmarea a ceea ce deja ne spuseseră pielea rece şi ochii deschişi.

Lizzy Bell – voluntară la adăpostul de animale, iubitoare de Britney Spears şi toate celelalte mii de lucruri care însemnau o fată de nouăsprezece ani – era moartă.

Pentru câteva momente, nu s-a auzit decât sunetul respiraţiilor noastre, foşnetul încet al aşternuturilor când Poppy şi-a frecat piciorul de mine, apoi amintirile s-au întors încetişor în adâncul minţii mele.

— Mama a tot încercat să şteargă petele de pe faţa ei, am spus în cele din urmă. În timp ce aşteptam oamenii legistului să vină să ia corpul. În tot timpul ăla. Dar nu poţi să ştergi cu uşurinţă uleiul, aşa că Lizzy a rămas cu murdăria aia până

când a trebuit să ne luăm la revedere. Am urât asta. Am urât-o atât de mult. Am transformat asta în misiunea mea – să frec garajul ăla nenorocit din cap până în picioare – şi am făcut-o. Şi, de atunci, am păstrat totul curat în viaţa mea.

— De ce? a întrebat Poppy, poziţionându-se astfel încât să se poată sprijini într-un cot. Te face să te simţi mai bine? Eşti îngrijorat de faptul că s-ar mai putea întâmpla ceva asemănător?

— Nu, nu e asta. Nu ştiu de ce mai continui să fac asta. E un impuls, bănuiesc.

— Sună a penitenţă.

Nu am răspuns la asta, analizând ideea în mintea mea. Când a formulat-o aşa, a făcut să pară că încă nu renunţasem la Lizzy, că încă mă mai luptam cu moartea ei, că încă mă luptam cu vinovăţia pentru că dormisem în acea zi şi că nu am fost treaz ca să o pot opri. Dar trecuseră zece ani şi nu mă agăţam prea tare de asta, nu-i aşa?

— Cum era? a întrebat Poppy. Atunci când era în viaţă.

*

M-am gândit un minut.

— Era sora mea mai mare. Deci, uneori avea sentimente materne, câteodată era răutăcioasă. Dar, când eram mic şi îmi era frică de întuneric, mă lăsa mereu să dorm în camera ei, şi mă acoperea tot timpul când am crescut şi încălcăm ora de stingere.

Am urmărit cu privirea liniile de lumină care pătrundeau din spatele jaluzelelor şi se reflectau pe cuvertură.

— Ea chiar iubea la nebunie muzica pop. Obişnuia să îşi lase muzica în CD-playerul din maşina lui Sean atunci când i-o împrumuta, iar el era teribil de iritat când prietenii lui urcau în maşină şi începea să cânte vreo trupă de băieţi sau Britney Spears atunci când o pornea.

Poppy şi-a ridicat capul.

— Lizzy e motivul pentru care asculţi Britney Spears, a ghicit.

— A

— Da, am recunoscut. Îmi aminteşte de ea. Obişnuia să cânte atât de tare în camera ei, încât o auzeai de oriunde din casă.

— Cred că mi-ar fi plăcut de ea.

Am zâmbit.

— Cred că da, am răspuns, dar apoi zâmbetul mi-a dispărut de pe buze. În weekendul înmormântării, eu şi Sean am decis să scăpăm pentru câteva minute de rudele din casă şi să mergem la Taco Bell. Eu am vrut să luăm maşina, dar nu am crezut că – nu ne-am amintit că ea fusese ultima persoană care condusese maşina. Muzica ei a răsunat atunci şi Sean a fost… a fost supărat.

Supărat nu era chiar cuvântul potrivit pentru a descrie reacţia fratelui meu mai mare. Tocmai împlinise douăzeci şi unu de ani, aşa că ţinea doliu după Lizzy pe calea irlandeză, cu prea mult whisky şi cu prea puţin somn.

Am răsucit cheia în contact, iar primele note de la *Oops, I Did It Again* au răsunat insuportabil de tare, pentru că Lizzy dăduse volumul la maxim, şi amândoi am îngheţat, privind la radio de parcă tocmai ar fi ieşit un demon din slotul CD-ului, apoi Sean a început să strige şi să înjure, lovind bordul atât de tare, încât plasticul vechi s-a crăpat, întreaga maşină zguduindu-se la furia şi la durerea lui brută. Ei erau cei mai apropiaţi ca vârstă – Lizzy şi Sean – aşa că erau cei mai buni prieteni şi cei mai aprigi duşmani. Au împărţit maşini, prieteni şi profesori şi, în cele din urmă, acelaşi colegiu, fiind la un sigur an distanţă şi, dintre toţi fraţii Bell, moartea ei a adus cel mai mare gol în viaţa lui de zi cu zi.

Aşa că a făcut o gaură în maşină în acea zi, apoi am mers la Taco Bell şi nu am mai vorbit niciodată despre asta. Nici până în ziua de azi.

— N-am mai spus nimănui această poveste înainte,

am spus. E mai uşor să vorbesc despre Lizzy aşa.

— Aşa cum?

— Aşa dezbrăcaţi şi îmbrăţişaţi. Doar… cu tine. Totul e mai uşor cu tine.

Şi-a odihnit capul pe umărul meu. Am stat aşa o vreme şi, tocmai când credeam că a adormit, ea a spus în întuneric:

— Lizzy este motivul pentru care ţi-e teamă să renunţi la mine?

— Nu, am spus uimit. De ce ar fi ea motivul?

— Se pare că ea e motivaţia din spatele multor lucruri pe care le faci. Şi a fost rănită, sexual. Mă întreb dacă asta nu cumva te face să-ţi fie teamă să faci asta – să faci altei persoane ceea ce i s-a întâmplat ei.

— Eu… Cred că nu mi-am pus niciodată problema aşa.

I-am găsit părul şi am început să mă joc din nou în el.

— S-ar putea să fie din cauza asta, nu ştiu. Eram în colegiu când am descoperit cum îmi place s-o fac, dar a fost dificil. Dacă găseam o fată care era încrezătoare, inteligentă şi plină de respect faţă de sine, atunci nu voia ca sexul să fie dur. Atunci când găseam o fată căreia îi plăcea sexul dur, era din cauza unei probleme emoţionale şi da, ori de câte ori am întâlnit o asemenea fată, m-am gândit la Lizzy. Câte semne ne-au scăpat din vedere. Şi dacă aş fi aflat vreodată că un tip a profitat de ea atunci când era vulnerabilă…

— Se pare că ai mult ghinion cu femeile.

— Nu neapărat. Am avut câteva iubite minunate în colegiu. Dar era mai uşor să încui acea parte din mine, să am acele iubite stabile, încrezătoare şi să mă rezum la sexul normal. Era mai. sigur.

04»

— Apoi ai devenit preot.

— Iar asta a fost cea mai sigură soluţie.

S-a ridicat şi s-a uitat la mine, linii de umbră şi lumină stradală străbătându-i chipul.

— Ei bine, pe mine nu mă răneşti. Vorbesc serios. Uită-te la mine, Tyler.

Am făcut-o.

— Nu îmi place dur pentru că am probleme emoţionale. Am fost tratată ca o prinţesă întreaga mea viaţă, răsfăţată, ridicată în slăvi şi protejată de orice lucru care mi-ar fi putut face rău. Steriing a fost prima persoană care nu m-a tratat aşa.

Sterling.

Mi-am încleştat maxilarul. Nu mi-a plăcut că el era primul în toate (ceea ce, ştiu, era complet iraţional, dar totuşi; poate că nu-mi plăcea că îşi amintea atât de intens multe dintre primele sale dăţi).

A

— îmi place aşa probabil pentru că este tabu şi, prin urmare, vulgar, aşa că mă excită. Dar, în mare parte, e din cauză că mă face să mă simt indestructibilă. Puternică. De parcă bărbatul cu care sunt mă respectă suficient ca să vadă asta. Şi sunt suficient de puternică, încât să am o experienţă în dormitor şi, de asemenea, o viaţă perfect sănătoasă în afara lui.

— Atunci e păcat că lucrurile nu au funcţionat cu Sterling.

O, Tyler. Lovitură sub centură. Dar eram agitat, gelos şi mă simţeam de parcă eram tras la răspundere pentru ceva care nu era din vina mea.

Ea s-a încordat.

— Lucrurile nu au funcţionat cu Sterling pentru că el nu poate face diferenţa între cele două – între dormitor şi viaţa reală. El crede că dacă mi-a plăcut modul în care mă trata în timpul sexului, aşa voiam să fiu tratată tot timpul. Că voiam doar să fiu o târfă, când, de fapt, am vrut să fiu târfă pentru el, numai atunci când eram singuri. De asta m-am

distanţat de el şi am plecat de la club.

Nu înainte să-l laşi să te fută.

Şi-a îngustat ochii de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile.

— Eşti gelos pe el?

— Nu, am minţit.

— Tu nici măcar nu ar trebui să stai aici cu mine, a spus. Nu ne putem ţine de mână în public, nu putem face nimic împreună fără să păcătuim. Ai putea să-ţi pierzi slujba şi să fii exilat de la singurul lucru care îi oferă vieţii tale un înţeles, iar tu îţi faci griji în privinţa fostului meu iubit?

— Bine, da. Da. Da, sunt gelos pe el. Sunt gelos pentru că se poate întoarce aici pentru tine şi sunt gelos pentru că poate face asta. El te poate urma. Eu nu pot.

Cuvintele mele au atârnat în aer pentru o clipă lungă. Ea şi-a lăsat capul în jos.

— Tyler… ce am făcut? Ce facem?

Ajungea din nou la acel subiect. La acel subiect la care nu voiam să mă gândesc. M-am întins spre ea şi am tras-o peste mine, astfel încât ea să fie îngenuncheată peste faţa mea.

— Ar trebui să vorbim despre asta, a spus, dar apoi mi-am trecut limba în sus şi în jos pe clitorisul ei, iar ea a gemut şi am ştiut că am reuşit să îngheţ din nou acel moment, să amân pe altă dată conversaţia şi toate deciziile pe care le implica.

Capitolul paisprezece

Iisus a spus că ceea ce se petrece în întuneric va fi scos la lumină. Şi când m-am trezit singur în patul meu în acea dimineaţă, am ştiut exact ce a vrut să spună. Pentru că toate gândurile pe care am reuşit să le alung seara trecută s-au ivit înapoi, în faţa celorlalte şi nu doar că trebuia să mă confrunt cu ele, dar trebuia să mă confrunt singur cu ele.

Unde era ea? Nu era nicio notiţă, niciun text, nicio cană de cafea în chiuvetă. A plecat fără să-şi ia rămas bun, iar gândul ăsta s-a răsucit adânc şi a lăsat aşchii în pieptul meu.

E o laică, mi-am amintit. Asta făceau laicii – se întâlneau cu cineva, şi-o trăgeau şi treceau mai departe.

Nu se îndrăgosteau aşa, cât ai bate din palme.

A

Însă noaptea trecută a fost pe cale de a o spune. A fost gata să-mi mărturisească… sau mi-am imaginat? Poate că mi-am imaginat că acea scânteie dintre noi era ceva reciproc, ceva ce amândoi împărţeam. Poate că am fost o simplă curiozitate pentru ea – preotul atrăgător – şi acum, că îşi satisfăcuse curiozitatea, era gata să treacă mai departe.

Mi-am încălcat jurământul pentru o femeie căreia nici măcar nu îi păsa suficient încât să rămână la micul dejun. Mi-am târâit picioarele până în baie şi, când am aruncat o privire în oglindă, am văzut două zile de barbă nerasă şi păr care fusese ciufulit şi urma inconfundabilă a unei muşcături pe gâtul mea.

L-am urât pe bărbatul din acea imagine şi aproape că am dat un pumn în ogindă, dorindu-mi să o aud spărgându-se.

dorindu-mi să simt durerea ascuţită a o mie de tăieturi adânci. Apoi m-am aşezat pe marginea căzii şi am cedat plânslui.

Eram un om bun. Am muncit din greu să fiu un om bun, m-am dedicat să-mi trăiesc viaţa aşa cum voia Dumnezeu. Ofeream sfaturi, confort, petreceam ore întregi contemplând în rugăciune şi meditaţie.

Eram un om bun.

De ce făcusem asta?

Poppy nu a venit dimineaţă la Liturghie şi nu mi-a dat niciun semn toată ziua, chiar dacă m-am uitat pe fereastră mult mai des decât era necesar ca să verific dacă Fiatul ei

albastru deschis încă era parcat în faţa casei.

Era.

Verificam telefonul cam o dată la trei minute să văd dacă primisem vreun mesaj, scrisesem câteva mesaje pe care le abandonasem şi apoi m-am mustrat pentru că am făcut asta. Pur şi simplu am plâns – ca un copil – în baie în acea dimineaţă. Un plânset cu sughiţuri stupide şi răsunătoare. Era cel mai bine să fim unul la distanţă de celălalt. Nu mă puteam concentra când eram în preajma ei. Nu mă puteam controla. Mă simţeam de parcă merita orice păcat şi orice pedeapsă, doar ca să aud unul dintre râsurile ei subtile şi răguşite, iar ceea ce trebuia să fac acum era să triez acea mizerie în care se transformase viaţa mea şi să îmi dau seama ce aveam să fac în continuare.

Acceptarea acelei distanţe reprezenta prudenţă, continenţă sexuală şi prima fărâmă de înţelepciune de care dădeam dovadă de când o cunoscusem.

Mândria mea rănită de faptul că ea plecase fără să-şi ia la revedere nu avea nimic de-a face cu asta.

A

În acea noapte a fost petrecerea de întoarcere la şcoală pentru grupuri de tineri, aşa că am petrecut-o mâncând pizza, jucându-mă pe Xbox şi împiedicându-i pe băieţi să se facă de râs când încercau să le impresioneze pe fete. După ce ultimul adolescent a părăsit biserica, am curăţat subsolul şi m-am dus acasă, m-am dezbrăcat şi am tras pe mine nişte pantaloni de trening. M-am uitat pe fereastra dormitorului meu la aleea lui Poppy, pierdut în gânduri.

Conform Bisericii, totul între mine şi ea era greşit. Era poftă şi preacurvie. Minţire. Era trădare.

Dar Biserica vorbea şi despre acel tip de iubire care depăşea orice limită, iar Biblia era plină de poveşti despre oameni care au făcut voia lui Dumnezeu, dar care aveau dorinţe foarte umane. La urma urmei, care era păcatul? Cine era rănit de faptul că Poppy şi cu mine ne iubeam unul pe celălalt?

Este o problemă de încredere, mi-am amintit. Pentru că, în timp ce mă luptam cu natura epistemologică a păcatului, ca teolog instruit ce eram, în acelaşi timp eram un pastor, iar pastorii trebuiau să fie practici. Problema era că venisem în acel oraş pentru a reconstrui încrederea în Biserică, pentru a anula răul făcut de alt om.

Şi, indiferent cât de consensuală şi, de altfel, neimportantă ar fi fost relaţia mea cu Poppy, ar fi distrus acel lucru. Munca mea, obiectivele mele, memorialul meu de la moartea lui Lizzy.

Lizzy.

Era atât de bine să vorbesc despre ea. Nu prea vorbeam despre ea în familia mea. De fapt, nu vorbeam deloc, decât dacă eram singur cu mama. Şi vorbind despre asta nu înlăturase neapărat durerea, dar o făcuse diferită. Mai uşor de suportat. M-am mutat de la fereastră şi m-am dus la noptieră pentru a lua rozariul pe care îmi plăcea să-l folosesc, un şir de mărgele de argint şi jad.

Fusese al lui Lizzy.

Nu m-am rugat, dar am trecut mărgele printre degete în timp ce m-am aşezat, gândindu-mă şi frământându-mă şi, în cele din urmă, mi-am lăsat mintea să se prăbuşească în minele uzate de îngrijorare şi de vinovăţie.

a

În noua durere înţepătoare provocată de absenţa ei şi de toate temerile pe care le inspira. Mă luptam cu toate lucrurile astea, dar ceea ce mă bântuia cel mai tare în timp ce încercam să adorm era posibilitatea ca Poppy să fi terminat cu mine.

A doua zi a fost micul dejun cu clătite, iar Poppy a venit pentru asta, deşi m-a evitat, vorbind doar cu Millie şi plecând de îndată ce ultimul oaspete a coborât pe scări.

— A venit la întâlnirea *Vino şi vezi* ieri după-amiază, a spus Millie. Pare destul de interesată să ni se alăture. I-am explicat cum ar funcţiona catehismul şi cred că poate fi călăuzită, deşi m-a întrebat dacă ar putea să o facă la altă

biserică, mi-a aruncat Millie cu o privire pătrunzătoare. Voi doi nu v-aţi certat, nu-i aşa?

— Nu, am mormăit. Totul e bine.

— De aia amândoi arătaţi în dimineaţa asta de parcă vă doare ceva?

Am tresărit. Millie era mai ageră decât majoritatea oamenilor, dar nu voiam ca cineva să observe dinamica dintre mine şi Poppy, indiferent dacă era tensionată sau prietenoasă. Făcusem sex o singură dată, şi deja se scurgea prin orice fisură posibilă din baraj.

Sfânta Margareta are nevoie de ea, părinte Bell. Sper că nu ai de gând să o dai dracului în bară.

— Millie!

— Ce-i? m-a întrebat, ridicându-şi geanta îndesată până la refuz. O femeie în vârstă nu poate înjura? Ţine pasul cu vremurile, părinte.

Apoi a plecat.

Avea dreptate. Sfânta Margareta avea nevoie de Poppy. Şi eu aveam nevoie de Poppy. Şi Sfânta Margareta avea nevoie de mine, iar Poppy avea nevoie de mine. Prea mulţi oameni aveau nevoie de prea mulţi oameni şi nu puteam să ţin pe toată lumea suspendată. Aş fi scăpat pe cineva şi apoi ar fi urmat consecinţe catastrofale.

Abia duminica seara îngrijorarea mea a învins şi i-am trimis un mesaj.

Mă gândesc la tine.

Pieptul şi gâtul mi se păreau că sunt cusute împreună şi aproape am sărit în picioare când am văzut cele trei puncte rotative de pe ecran, ceea ce însemna că scria un răspuns. Apoi au dispărut.

Am expirat lung. A încetat să mai tasteze. Nu avea de gând să răspundă.

Nici măcar nu voiam să mă gândesc la ce însemna asta. În schimb, m-am răsfăţat cu una dintre caserolele lui Millie, cu trei episoade din *House of Cards* şi cu o cantitate zdravănă de scotch.

Am adormit cu rozariul lui Lizzy lipit între degetele mele, cumva simţindu-mă mai îndepărtat de viaţa mea

decât oricând.

Nu am văzut-o pe Poppy la Liturghie în acea dimineaţă, aşa că ultimul lucru la care mă aşteptam după confesiunea lui Rowan era ca ea să se strecoare de cealaltă parte a confesionalului.

De vină se poate să fi fost modul ezitant în care se deschisese uşa sau foşnetul inconfundabil al unei rochii atingându-se de coapse moi sau electricitatea care mi s-a răspândit imediat prin piele, dar am ştiut că e ea, chiar fără să rostească vreun cuvânt.

Uşa de pe partea ei s-a închis şi am stat în tăcere pentru o vreme. Respiraţia ei era liniştită, iar eu îmi apăsam degetul mare în palmă, urându-mă pentru că mi se întărise pe jumătate doar stând lângă ea.

A

În cele din urmă, am întrebat:

— Unde ai fost?

Ea a tras aer adânc în piept.

— Aici. Am fost chiar aici.

— Nu am simţit asta.

Mă simţeam jenat de cât de amar şi rănit păream, dar, de asemenea, nici nu îmi păsa. La douăzeci şi unu de ani, Tyler Bell nu ar fi lăsat niciodată o fată să i se strecoare pe sub armura de mândrie, niciodată nu i-ar fi arătat unei fete că l-a rănit. Dar, acum, aveam aproape treizeci de ani, trecut de mult timp de colegiu, iar ceea ce în trecut nu ar fi însemnat mai nimic pentru mine, acum însemna mult mai mult.

Sau poate că nu mă schimbasem. Poate că ăsta era efectul pe care Poppy l-ar fi avut asupra mea la orice vârstă, în orice loc. Mi-a făcut ceva şi, m-am gândit (puţin irascibil), că nu era corect. Nu era corect că ea poate să stea acolo şi să nu fie la fel de sfâşiată ca mine în legătură cu noi, orice ar fi însemnat *noi* în cazul nostru.

— Eşti supărat pe mine? m-a întrebat.

M-am sprijinit de perete.

— Nu, am spus apoi am reluat: puţin. Nu ştiu.

— înseamnă că eşti.

Cuvintele au ieşit cu greu de pe buzele mele:

— Mă simt de parcă risc totul, iar tu nu rişti nimic, şi tu eşti cea care se îndepărtează şi nu pare corect.

— Mă îndepărtez de ce, Tyler? De o relaţie pe care nu o putem avea? De sexul care îţi va distruge cariera, sau chiar mai rău? Mi-am petrecut ultimele trei zile lovindu-mă cu capul de pereţi pentru că te vreau, te vreau atât de rău, dar dacă te am, îţi voi distruge viaţa. Cum crezi că mă simt din cauza asta? Crezi că vreau să-ţi distrugi viaţa, comunitatea, toate de dragul meu?

Răbufnirea ei mi-a rămas întipărită în minte mult timp după ce a încetat să vorbească. Nu-mi trecuse acest lucru prin minte – că s-ar fi simţit vinovată, că s-ar fi simţit culpabilă. Că îşi dorea să mă evite pentru că nu putea suporta vinovăţia de a lua parte la acel lucru care m-ar fi ruinat.

Nu ştiam ce să răspund. Eram recunoscător, confuz şi rănit – toate în acelaşi timp. Aşa că am spus singurul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Cât timp a trecut de la ultima ta mărturisire?

A expirat uşor.

— Deci aşa va decurge această conversaţie?

Nu-mi păsa cum avea loc acea mărturisire atâta timp cât avea loc, atâta timp cât continuam să vorbesc cu ea.

— Dacă vrei.

— Ştii ce? Vreau.

poppy

Sexul înainte de căsătorie este un păcat, nu?

Şi sunt destul de sigură că a face sex cu un preot e un păcat. Şi, probabil, sexul pe altar nu e inclus nicăieri în enciclicele papale, dar bănuiesc că şi ăsta e un păcat. Aşa că le voi mărturisi pe astea. O să mărturisesc cât de

delirant m-am simţit pe acel altar, cu tine între picioarele mele. Convingându-te, în sfârşit, să renunţi. Eram mai umani decât oricând, mai animalici decât oricând, dar, într-un fel, tot m-am simţit atât de aproape de Dumnezeu, de parcă întregul meu suflet era treaz, alert şi dansa. M-am uitat în sus la crucifix, la Hristos atârnând pe cruce, şi m-am gândit că asta înseamnă să fii sfâşiat de dragoste. Că asta înseamnă să renaşti. M-am uitat la ea peste umărul tău, iar tu mă penetrai, iar Hristos a fost străpuns şi totul părea un mister secret şi strălucitor, profund şi acromatic. Simt că am făcut ceva nemaipomenit de vechi, că am dat peste o ceremonie secretă care ne-a contopit împreună, dar cum pot savura acel sentiment, cum pot să îl sărbătoresc, când are un preţ atât de mare?

Ţi-am spus că mă simt vinovată, şi este adevărat, dar sentimentul e înfăşurat în multe altele şi nu pot să-l separ de bucurie şi dorinţă. De fiecare dată când mă gândesc că am ajuns la o decizie – că trebuie să-ţi spun că o să respectăm jurămintele şi alegerile tale sau că trebuie să găsim o cale, orice cale, să ne putem vedea unul pe celălalt – mă răzgândesc.

Îngrijorarea este un păcat, până şi eu ştiu asta, dar sunt mai mult decât un crin de pe câmp. Sunt un crin care a fost smuls din pământ şi aşezat la picioarele tale. Sunt fără rădăcini şi neajutorată când vine vorba de tine, şi la mila ta pentru apă şi soare. Şi nici măcar nu ar trebui să fiu a ta. Cum pot să nu-mi fac griji?

Noaptea trecută, am vrut atât de tare să răspund la mesajul tău, dar nu ştiam ce aş fi putut spune, cum să-mi adun gândurile în două sau trei propoziţii coerente. Voiam să vin la tine acasă şi să îţi vorbesc, dar ştiam că dacă aş fi făcut-o, atunci nu m-aş fi putut abţine să nu te ating şi să nu te am, şi nu am vrut să fac lucrurile mai complicate decât sunt deja.

Dar apoi am continuat să mă uit la mesajul tău, întrebându-mă oare cum te gândeai la mine, mai exact, şi m-am întrebat dacă te gândeai la modul în care în care m-am simţit când erai în mine. La felul în care mă mişcam

sub tine. Mă întrebam dacă te gândeai la bucătăria ta şi la cum amândoi am privit în jos în timp ce intrai în mine.

Aşa că asta este mărturisirea mea finală. Am îngenuncheat pe podeaua dormitorului ca şi cum urma să mă rog, dar, în schimb, mi-am desfăcut picioarele şi m-am penetrat cu degetele, imaginându-mi că erai tu.

Şi când am terminat, m-am rugat la Dumnezeu că vei putea să mă auzi strigând numele tău.

Oamenii s-ar putea să mă judece pentru modul în care mi s-a accelerat respiraţia. Pentru modul în care m-am mângâiat prin pantaloni. Dar imaginea lui Poppy în genunchi, cu ochii închişi şi mintea plină de mine, totul în timp ce degetele i se jucau cu păsărica ei frumoasă, era prea mult pentru a-i putea rezista.

— Poppy, i-am spus, deschizându-mi cureaua. Spune-mi mai multe.

Ştiam că putea auzi cureaua. Ştiam că putea auzi fermoarul. Respiraţia i s-a cutremurat pe măsură ce inspira şi expira.

— Am folosit o mână ca să-mi ating sânii, a şoptit. Şi cealaltă ca să-mi ating clitorisul. Voiam penisul tău atât de mult, Tyler, era singurul lucru la care puteam să mă gândesc. Cum mă întinde. Cum faci de fiecare dată să atingă acel loc perfect.

Încă înclinându-mă pe spate, mi-am eliberat erecţia din boxeri şi l-am prins în mână, mişcând-o încet în sus şi în jos.

— La ce te gândeai când ţi-ai dat drumul? am întrebat.

Doamne, voiam să fie pervers. Voiam să fie al naibii de pervers.

Poppy nu m-a dezamăgit.

— M-am gândit la tine revendicându-mi fundul în timp ce mă penetrai cu degetele. M-am gândit la tine retrăgându-te ca să ejaculezi pe spatele meu.

Rahat. Eram întărit înainte, dar acum – acum eram practic beton. Pe cine încercam să păcălesc? Trebuia să i-o trag din nou, şi urma să o fac chiar acolo în biserică, în mijlocul zilei.

— Biroul meu, i-am spus printre dinţii încleştaţi.

Acum.

A ieşit din confesional şi am urmat-o, băgând-o înapoi în pantaloni, dar fără să mă deranjez să mă închei. De îndată ce am ajuns în birou, am închis uşa şi am încuiat-o şi m-am întors spre ea în acelaşi timp în care ea s-a rotit spre mine.

Ne-am întâlnit ca doi nori de furtună – un accident între două fiinţe separate care devin imediat o singură entitate. Eram doar mâini, buze şi dinţi, gemete, săruturi şi mormăieli şi am ghidat-o în spate, intenţionând să o aşez pe birou, dar picioarele ni s-au încurcat şi am căzut pe podea, cu braţele mele ca o cuşcă în jurul ei.

— Eşti bine? am întrebat-o îngrijorat.

— Da, a răspuns nerăbdătoare, apucându-mă de guler ca să mă aducă din nou peste buzele ei.

Săruturile ei m-au trimis într-o frenezie, moliciunea gurii ei reflectând focul mătăsos de sub fusta ei.

— Trebuie să te fut, am reuşit să îndrug printre săruturi.

De fapt, era mai mult o declaraţie. Un avertisment. Mi-am coborât o mână şi, încă o dată, am aflat că nu purta lenjerie.

— Perversă, am spus. Al naibii de perversă.

S-a răsucit sub atingerea mea, ridicându-şi şoldurile pentru a oferi degetelor mele acces, şi am sărutat-o pe gât în timp ce mi-am introdus două degete înăuntrul ei. Era deja atât de umedă, iar tratamentul meu dur părea doar să o excite şi mai mult, pentru că mâinile i s-au strâns pumn în cămaşa mea şi a gemut când mi-am continuat asaltul, cuvinte îngrozitoare părăsindu-mi buzele, precum *vampă* şi *târfă* şi *o vrei, ştii că o vrei.*

Suspina, cuvintele mele o tachinau mai mult decât ar fi putut degetele mele să o facă vreodată, iar o parte din

mine era ruşinată de cât de mult mă excita să rostesc acele cuvinte înjositoare, iar cealaltă parte îi spunea primei să tacă dracului din gură şi să treacă mai departe.

I-am astupat gura cu a mea în timp ce mi-am tras boxerii suficient încât să-mi eliberez erecţia, apoi m-am împins orbeşte înainte, îngropându-mă în ea dintr-o singură mişcare dură.

Şi-a înfăşurat picioarele în jurul meu şi braţele în jurul gâtului, şi gura ei aprinsă fiind peste tot, şi era ca şi cum aş fi atins un cablu sub tensiune – felul în care se mişca şi gemea sub mine în timp ce intram în ea, lăsând fiecare îndoială, frică şi gelozie să mă posede. Urma să o fut până când simţea că era a mea. Urma să o fut până când nu mai putea să se îndepărteze.

Urma să o fut până când eu nu mai puteam să mă îndepărtez.

Fiecare mişcare mă aducea din ce în ce mai aproape, dar un gând nu-mi dădea pace şi mi-am lipit trupul de ea şi m-am potrivit pe clitorisul ei, simţind cum se zvârcoleşte şi cum se înfăşoară în jurul meu. Era aproape.

— Lasă-mă să o bag în fundul tău, Poppy, am spus.

Mi-am plimbat vârful nasului pe lângă bărbia ei.

— Vreau să ţi-o trag acolo.

— O, Doamne, a şoptit. Da. Te rog.

Nu aveam timp să mă gândesc la logistică; nu aveam timp nici măcar să mă gândesc să ne mutăm într-un loc mai potrivitt. Aveam la doar câţiva paşi ceva care să funcţioneze şi nu aveam de gând să pierd timp căutând altceva.

M-am retras, penisul meu fiind atât de întărit încât era dureros, şi m-am ridicat.

— Stai aici, i-am ordonat şi m-am îndesat înapoi în boxeri ca să fac o scurtă plimbare până în spatele sanctuarului, la micul birou unde păstram uleiurile sfinte.

Mâinile mi-au tremurat în timp ce am deschis uşa. Acestea erau uleiuri care au fost binecuvântate în timpul

săptămânii Sfinte de către episcopul meu, uleiuri folosite doar pentru sacramente precum botezul şi ungerea bolnavilor. Am ales un flacon de sticlă cu mir şi m-am întors la Poppy, evitând să privesc crucifixul şi tabernaculul în drumul meu.

Ea a rămas pe podea, cu fusta încă înfăşurată în jurul taliei şi cu obrajii îmbujoraţi. După ce am încuiat din nou uşa, am rămas în faţa ei şi am tras de guler, încercând să-l scot.

— Nu, a spus. Lasă-l.

Erecţia mea a zvâcnit. Fată perversă.

— O să mă omori, i-am spus când am îngenuncheat.

Am întors-o pe burtă, pentru ca fundul ei delicios să fie cu faţa spre mine şi ca să îşi poată odihni capul pe braţe dacă avea nevoie.

Am desfăcut flaconul şi am turnat o parte din ulei pe vârful degetului, pe care l-am folosit apoi pentru a picta un cerc în jurul mugurului strâmt al fundului ei. A tremurat sub atingerea mea, tensionându-se involuntar de fiecare dată când atingerea mea o presa acolo. Dar şi păsărica ei se încleşta şi vedeam cum începe să-şi apese şoldurile în podea, încercând să atenueze o parte din presiunea dureroasă care i se forma în clitoris.

Am turnat mai mult ulei pe degete şi am început să o tachinez şi să-i testez intrarea, masând-o, relaxând-o. Mirosul balsamului – un miros străvechi, bisericesc – a umplut camera.

— Ştii ce e ăsta, Poppy? am întrebat-o.

Şi-a clătinat capul lipit de braţe.

— Este ulei sfânt. E folosit pentru botezuri şi hirotonisiri. E folosit chiar şi pentru a binecuvânta pereţii unei biserici atunci când se construieşte.

Mi-am trecut o mână pe curbura netedă şi fermă a spatelui ei, simţind-o suspinând sub atingerea mea şi, în acel moment, mi-am strecurat un deget înăuntru.

I s-a tăiat respiraţia.

— Acum te binecuvântez, am informat-o. Te sfinţesc

din interior. Simţi asta? Ăsta e degetul meu care îţi fute fundul.

Şi, în doar un minut, va fi înlocuit de penisul mea. Va fi erecţia meu care te va sfinţi. Nu, nu te atinge, draga mea. Vom ajunge acolo împreună.

I-am luat mâna pe care şi-o strecurase sub ea şi i-am ridicat-o deasupra capului, în timp ce am continuat să îi ating fundul cu degetul meu îmbibat în ulei. Era al naibii de bine şi doar gândul că penisul meu urma să-mi înlocuiască degetul în doar câteva minute a fost suficient ca să mă transforme într-un om sălbatic.

Nu mai puteam aştepta. Am turnat o cantitate sănătoasă de ulei pe palma mea şi apoi mi-am frecat mădularul, imaginea din faţa mea şi propria mea mână alunecoasă împingându-mă aproape de margine.

— Tyler, a spus Poppy, privind peste umăr la mine. Am mai făcut asta înainte. Dar niciodată cu cineva de dimensiunea ta.

Părea puţin îngrijorată, dar, în acelaşi timp, se freca de podea, disperată să fie futută.

Voiam să îi spun că voi fi blând cu fundul ei, dar nici nu voiam să îi fac o promisiune pe care nu eram sigur că aş fi putut să o păstrez (pentru că, la dracu', abia reuşeam să rezist doar privind la el). În schimb, i-am spus:

— Îmi spui când să mă opresc şi mă voi opri chiar atunci, bine?

A încuviinţat şi şi-a lăsat capul în jos, ridicându-şi şoldurile în întâmpinarea mea. M-am aplecat, ghidându-mi erecţia spre intrarea ei cu o mână, în timp ce cu cealaltă m-am întins după ulei, turnând mai mult peste fundul ei şi peste penisul meu până când amândoi eram al naibii de alunecoşi.

Am aşezat sticluţa jos şi i-am mângâiat spatele, în timp ce mă împingeam în ea, simţind cum se deschide treptat, invitându-mă încet înăuntru.

Vârful meu a împins şi a împins şi, în cele din urmă, a trecut peste rezistenţa iniţială şi, dintr-odată, eram înăuntru, iar fundul ei m-a prins într-o căldură ermetică

diferită de orice am simţit vreodată, chiar şi cu celelalte iubite cu care făcusem asta. A trebuit să îmi sprijin capul şi să inspir adânc de câteva ori, numărând până la zece, înainte să fiu sigur că nu urmează să-mi pierd minţile prea devreme şi să ratez ocazia de a o savura aşa cum trebuie.

M-am împins puţin mai mult.

— O, mieluşelule, asta va fi o potrivire fixă, am avertizat-o.

Şi chiar aşa a fost.

În momentul în care m-am afundat până la capăt, m-am oprit, oferindu-i o clipă să se adapteze dimensiunii mele. A inspirat şi a expirat încet de câteva ori, apoi, când i-am găsit clitorisul şi am început să-l mângâi, a tras aer adânc, disperată. Nu m-am mişcat deloc preţ de câteva clipe lungi, ci pur şi simplu am lăsat-o să simtă plinătatea mea, în timp ce am exploatat toată tensiunea care se acumulase în ea, ghidând-o spre prăpastie ca să putem sări împreună.

Am vrut să o întreb dacă e pregătită pentru mai mult, dar ştiam cât de frustrată era atunci când Tyler Băiatul Bun cerea întotdeauna permisiunea, aşa că, în schimb, m-am mişcat încet, aşteptând la fiecare mişcare un semnal din partea ei cum că aveam nevoie de timp sau că voia să mă opresc.

I-am ridicat şoldurile, ghidând-o să stea în patru labe.

Pauză.

Mi-am îndreptat trupul în timp ce am continuat să-i frec clitorisul.

Pauză.

M-am retras doar un centimetru şi apoi m-am împins tot un centimetru. Pauză.

Şi, încetul cu încetul, a trecut de la a se adapta, la a dori, împingându-se înapoi în mine ca un pisoi lacom ce era, mormăind în semn de protest ori decât ori mâna mea îi părăsea clitorisul. Şi i-am dat puţin mai mult, şi mai mult, până când am ajuns să mă retrag până la vârf şi să alunec înapoi înăuntru, fără grabă – cu calm, chiar dar adunând presiune constant.

A

În tot acest timp, i-am mângâiat picioarele şi spatele, i-am frecat clitorisul, i-am spus ce fată bună e, o târfuliţă bună pentru că m-a lăsat să o fut în fundul ei dulce, propria mea târfuliţă ascultătoare şi că îmi aparţinea, nu?

Nu voia decât să fiu înăuntrul ei; voia doar penisul meu, degetele şi gura mea.

A încuviinţat la cuvintele mele – la toate – şi tremura în timp ce i-o trăgeam, acoperită în transpiraţie şi tremurând de parcă ar fi avut febră. Intenţionam să o amân până când n-aş mai fi rezistat, dar văzând-o aşa mă făcea să îmi pierd minţile; mă obseda gândul s-o fac să-şi dea drumul în timp ce eram în fundul ei, aşa că mi-am concentrat atenţia pe clitorisul ei, apăsându-l cu vârful degetului mijlociu şi am trasat cercuri în jurul lui în felul dur şi rapid care îi plăcea ei.

A durat doar câteva secunde până când a început să strige, apăsându-şi fundul de coapsele mele în aşa fel, încât eram îngropat în ea până la coaie, degetele ei încleştându-se în covor şi cuvinte nedescifrabile părăsindu-i gâtul.

Am privit-o dezbinându-se, bucăţi de Poppy Danforth sculptate şi aranjate cu atenţie, prăbuşindu-se ca un turn, lăsând în urmă o creatură cutremurată şi incoerentă, stăpânită de dorinţă, apoi a murmurat două cuvinte şi asta a fost, m-am pierdut. Mi-am pierdut controlul, m-am distanţat de jurămintele mele şi de orice altceva, în afară de dorinţa de a o marca pe această femeie în cel mai primitiv şi primar mod posibil.

Două cuvinte.

A ta.

Devenisem dur acum, ţinând-o de şolduri şi împingându-mă în ea, gemând şi urmărindu-mi eliberarea în timp ce ea încerca să-şi recapete răsuflarea după replicile propriei eliberări, iar fundul ei era atât de alunecos, al naibii de strâmt şi mă strângea, mă ţinea încleştat. Apoi m-a acaparat ca un val de întuneric, adevărata frenezie – mă împingeam şi mârâiam, explodând

în interior de la măduva spinării până la coaie şi, la dracu', ejaculam, ejaculam, ejaculam şi vedeam puncte negre adunându-se în ochii mei şi urma să leşin în timp ce pulsam; urma să leşin sau să continui să ejaculez şi să ejaculez ca şi cum nu avea să se sfârşească vreodată.

M-am retras în ultimul moment ca să pot privi cum orgasmul meu îi dantela fundul cu spermă, picături şi râuri ca nişte ploi, peste curbele spatelui ei şi peste şolduri, picurând spre trandafirul încreţit de la intrarea ei.

Pe măsură ce vederea mi se lumina şi simţurile mi se întorceau, puteam să îmi admir opera, femeia cu respiraţia tăiată şi tremurândă din faţa mea, acoperită de mine.

Poppy s-a întins pe burtă, făcând mişcarea să fie cumva elegantă, erotică.

— Curăţă-mă, mi-a poruncit ca o regină mică ce era, iar eu m-am grăbit să mă supun.

Am spălat-o cu un prosop umed, apoi am ţinut-o pe podea cât i-am masat şoldurile, coapsele, spatele şi braţele, murmurând cele mai dulci lucruri pe care le puteam gândi în latină şi în greacă şi citând din *Cântarea Cântărilor* în timp ce i-am acoperit fiecare centimetru de piele cu sărutări.

Şi puteam să-mi dau seama din modul în care zâmbea pentru sine, din felul în care îşi închidea ochii din când în când, ca şi cum ar fi încercat să îşi reţină lacrimile, că Sterling nu făcuse niciodată asta. Nu a întrebat-o niciodată cum se simte după sex, niciodată nu a mângâiat-o, nu a lăudat-o şi nu a răsplătit-o.

Nici măcar nu am încercat să nu mă simt triumfător în privinţa asta.

Şi după ce am curăţat-o, ne-am aşezat şi am lucrat la strângerea noastră de fonduri. M-a ajutat să aranjez totul pentru întâlnirea grupului bărbaţilor şi apoi a mers la întâlnirea femeilor de la casa lui Millie. Şi în tot acest timp am simţit mirosul balsamului pe pielea ei şi pe a mea, şi nici măcar a fi cu această femeie în fiecare minut al fiecărei zile nu ar fi fost de ajuns ca să oprească acea foame care mi se căsca jos în stomac.

Sau, şi mai periculos, să oprească foamea din inima mea.

Ceva s-a schimbat pentru mine în acea zi, ceva ce mi-am dat seama că se schimba de ceva vreme. Era ca sentimentul pe care l-am avut când eram copil, când mi-am dat jos rolele după câteva ore de patina, iar picioarele mi se simţeau anormal de uşoare şi plutitoare. Sau poate ca sentimentul de atunci când am campat cu tata şi cu Ryan şi, în cele din urmă, ne-am dat jos echipamentul din spate, după câteva ore de drumeţie, şi m-am simţit atât de uşor încât puteam să jur că pluteam la câţiva centimetri deasupra solului.

Nu aveam o denumire pentru asta, dar era uşurinţă şi eliberare şi avea ceva de-a face cu Lizzy. Avea ceva de-a face cu faptul că am împărtăşit cu Poppy moartea ei şi consecinţele pe care le-a avut asupra mea, ceva de-a face cu vorbele şoptite ale lui Poppy, *este Lizzy motivul pentru care te temi să renunţi la mine?*

Mi-am dat seama atunci, în timp ce strângeam în palmă rozariul lui Lizzy, că Lizzy era motivul pentru multe lucruri. Era motivul pentru tot. Moartea ei era o greutate pe care o purtam mereu cu mine, o greşeală pe care trebuia să o răzbun. Dar dacă eu puteam schimba asta? Dacă puteam să înlocuiesc răzbunarea cu iubire? Asta este ceea ce creştinii sunt îndemnaţi să facă, la urma urmei. Să aleagă dragostea, mai presus de orice.

Dragoste. Cuvântul ăsta era o bombă. O bombă care trăia în pieptul meu şi care nu explodase încă.

În noapte aia, i-am trimis un mesaj lui Poppy: Eşti trează?

Un bip. Da.

Răspunsul meu a fost imediat. **Pot să trec pe la tine? Am un cadou.**

Ei bine, aveam de gând să spun că nu, dar acum că ştiu că ai un cadou... vino la mine.)

Purtând un tricou închis la culoare şi blugi, am trecut cu atenţie şi în linişte. Era târziu, iar parcul era într-o vale naturală cu pomi, adăpostit vederii, dar tot m-am simţit

nervos în timp ce mergeam cu paşi repezi pe cărare, trecând prin iarba plină de buruieni ca să ajung la poarta lui Poppy. Am intrat singur, tresărind la fiecare scârţâit al zăvorului ruginit, apoi m-am îndreptat spre uşă, bătând o singură dată în geam.

A deschis uşa, iar faţa i s-a luminat cu cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— Uau, a spus. Eşti aici. Ca o persoană reală.

— Te-ai îndoit până acum de faptul că sunt real?

A clătinat din cap, ferindu-se la o parte ca să pot intra, apoi a închis uşa în urma mea.

— Nu m-am întâlnit niciodată cu cineva cu care nu puteam, de fapt, să am o întâlnire. M-am convins pe jumătate că exişti numai între zidurile bisericii.

— întâlnire? Vocea mea a sunat prea dornică, prea emoţionată. Mi-am dres glasul. Adică, ne întâlnim?

— Nu ştiu cum numeşti tu când plesneşti altă persoană peste fund, părinte Bell, dar eu îi spun întâlnire.

O frică bruscă şi-a făcut apariţia în mine şi am făcut un pas spre ea, prinzând-o de mână şi trăgând-o spre mine, ca să pot privi în jos în ochii ei.

— Te-am rănit? am întrebat îngrijorat.

Mi-a zâmbit fericită.

— Doar în cele mai bune moduri.

S-a ridicat pe vârfuri să-mi sărute bărbia, apoi s-a îndreptat spre bucătărie.

— Vrei ceva de băut? Lasă-mă să ghicesc… un Cosmo. Nu. Un Martini cu rodie.

— Ha. Whisky sau scotch, nu-mi pasă. Dar curat.

Mi-a făcut semn spre sufragerie şi m-am îndreptat într-acolo, profitând de ocazie ca să arunc o privire prin casa

A

ei în drumul meu. În ciuda mobilierului atrăgător, a imaginilor şi a tablourilor cu gust care se odihneau pe pereţi, majoritatea spaţiului era ocupat de cutii şi de găleţi cu vopsea şi era destul de clar că Poppy nu era prea interesată de artele casnice.

Stive de cărţi se odihneau lângă perete, aşteptând o locuinţă permanentă şi mi-am trecut degetele pe cotoarele uzate, simţindu-mă încântat de cât de cultă era această femeie, dar şi gelos în secret. Erau autori la care mă aşteptam, desigur – Austen, Brontë şi Wharton –, dar şi nume pe care nu mă aşteptam să le văd alăturate lor – Joseph Campbell, David Hume şi Michael Foucault. Când Poppy a apărut cu băuturile noastre, răsfoiam paginile din *Aşa grăit-a Zarathustra* (un vechi nemesis atât din masteratul meu, dar şi din cursul de istorie).

Degetele noastre s-au atins când mi-am luat paharul de Caval Ian, apoi l-am pus jos, odată cu băutura lui Poppy, pentru că voiam să o sărut. Voiam să-mi las degetele să alunece pe acel gât subţire şi să-i cuprind faţa în palme în timp ce îi exploram gura şi voiam să o conduc spre canapea ca să o pot întinde şi să-i îndepărtez încet fiecare strat de îmbrăcăminte de pe corp.

Dar mă aflam acolo ca să fac ceva, nu să o fut (ei bine, nu numai să o fut), aşa că m-am mulţumit cu un sărut, apoi m-am îndepărtat pentru a-mi lua din nou băutura. Părea puţin năucită din cauza sărutului, un zâmbet visător dansându-i pe buze în timp ce a luat o gură din paharul ei cu Martini, apoi a spus că merge să pregătească o gustare pentru noi.

Mi-am continuat examinarea lentă a sufrageriei ei, simţindu-mă relaxat şi liniştit. *Fac ceea ce trebuie.* Putea fi un nou început pentru noi, pentru mine. Ceva oficial care să ne marcheze relaţia – aşa funcţionează ritualurile, nu? Ceva tangibil pentru a semnala intangibilul. Un dar pentru a-i arăta lui Poppy ce înseamnă pentru mine – ce însemnăm *noi* pentru mine – ceva care să-i arate transformarea ciudată, dar şi divină, care avea loc în viaţa mea datorită ei.

Casa era mică, dar recent renovată, cu podele din lemn elegante şi şemineul original cu linii mari, curate, din lemn. Singurul simbol al intenţiei ei adevărate de a despacheta şi de a rămâne erau biroul mare de lemn de lângă fereastră, cu un laptop, o imprimantă şi un scanner, cu stive înguste de foldere şi o cutie mică de lemn umplută cu pixuri scumpe.

Lângă birou, într-o cutie deschisă de carton, erau diplomele ei înrămate, neglijate şi îngropate printre alte articole de birou părăsite – teancuri de Post it-uri pe jumătate folosite şi cutii deschise de plicuri.

Dartmouth-Licenţă în Economie, Summa cum laude.

Şcoala de Afaceri Tuck, Dartmouth – Maşterat în Administrarea Afacerilor, Summa cum laude.

Şi cea la care nu mă aşteptam, *Universitatea din Kansas – Licenţiat în Arte Frumoase, Dans.* Asta era datată din primăvara trecută.

Am ridicat-o în timp ce Poppy se întorcea cu un platou încărcat cu brânză şi pere feliate.

— Ai obţinut încă o diplomă?

Ea chiar a roşit, găsindu-şi de lucru cu aşezarea platoului pe masa de cafea.

— Am avut o mulţime de timp liber când m-am mutat aici şi, odată ce am început să câştig atât de mulţi bani la club, m-am gândit să-i folosesc cu un folos. De data asta, părinţii mei n-au fost prin preajmă ca să-mi spună să nu obţin o diplomă de dans, aşa că mi-am luat inima în dinţi. Am reuşit să o cumulez în trei ani în loc de patru.

M-am apropiat de ea.

— 0 să dansezi pentru mine cândva?

— Aş putea să o fac acum, a spus, lipindu-şi mâna de pieptul meu şi împingându-mă pe canapea.

S-a urcat peste mine, încălecându-mă, iar penisul meu a săltat imediat cu interes. Dar coapsa ei s-a apăsat de buzunarul pantalonilor mei şi mi-am amintit de ce mă aflam acolo în primul rând. Am imobilizat-o cu un braţ în jurul taliei, forţând-o să rămână nemişcată în timp ce am

scos din buzunar pachetul mic învelit în şerveţele.

Şi-a înclinat capul când i l-am întins.

— Ăsta e cadoul meu? m-a întrebat, părând încântată.

— Este…

Nu ştiam cum să îi explic ceea ce era.

— Nu e ceva nou, am continuat jalnic.

L-a dezambalat, privind la grămada de mărgele de jad cuibărite în şerveţele. A scos rozariul încet, crucea de argint rotindu-se în lumina scăzută.

— E minunat, a şoptit. Toată lumea ar trebui să aibă un rozariu frumos. Cel puţin, asta spunea mereu bunica mea.

Mi-am lăsat mâinile să alunece pe coapsele ei şi să se odihnească acolo, în mare parte pentru că aveam nevoie să mă uit la altceva în afară de rozariu.

— A fost al lui Lizzy.

I-am simţit corpul tensionându-se în poala mea.

— Tyler, a spus precaută. Nu pot să-l iau.

A încercat să mi-l înapoieze, dar i-am prins mâna cu a mea, închizându-i degetele în jurul rozariului.

— După ce Lizzy a murit, nimeni nu voia nimic de la ea care le amintea de lucrurile prin care trecuse în interiorul bisericii. Biblia ei, cărţile sfinte şi lumânările – tatăl meu le-a aruncat pe toate.

Am tresărit, amintindu-mi de furia lui dezlănţuită atunci când a aflat că am luat rozariul din gunoi.

— Dar eu am vrut ceva al ei. Am vrut să păstrez vii în memorie toate părţile vieţii ei.

— Nu mai vrei asta?

— Desigur, dar după ce am vorbit noaptea trecută… mi-am dat seama şi că trebuie să renunţ la unele părţi din ea. Şi când mă gândesc la ea… ei bine, ştiu că te-ar fi iubit.

I-am întâlnit privirea.

— Te-ar fi iubit aşa cum o fac eu.

Buzele lui Poppy s-au despărţit, ochii i s-au mărit, plini de speranţă, dar speriaţi, dar, înainte să poată

răspunde la ceea ce tocmai spusesem, i-am luat degetele între ale mele şi i-am spus:

— Lasă-mă să te învăţ cum să foloseşti ăsta.

Da, eram un laş. Mă temeam că nu avea de gând să-mi spună că mă iubea şi mă temeam că urma să-mi spună că, **într-adevăr,** mă iubea. Îmi era frică de acea legătură palpabilă dintre noi; îmi era teamă că acea panglică ce-mi străbătea coastele şi era încolăcită în jurul inimii mele era încolăcită şi în jurul inimii ei.

Ochii ei nu i-au părăsit nicio secundă pe ai mei în timp ce i-am mutat mâna de la frunte la inimă, apoi la fiecare umăr.

A.

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, am spus în locul ei, apoi i-am pus degetele pe crucifix. Acum rostim Crezul Apostolic…

Am rostit întreaga rugăciune împreună, cu ea în poala mea, repetând cuvintele după mine, degetele noastre plimbându-se împreună printre mărgele şi, undeva aproape de ultimul mister, am devenit conştient de cât de excitat eram, de cât de vizibile erau sfârcurile ei prin maioul mătăsos şi larg. Conştient de acei ochi mari de culoarea alunei, de acel păr lung şi ondulat şi de inteligenţa vigilentă care răzbătea prin fiecare expresie a ei.

Asta e dragostea, am gândit ameţit, minunat. Aşa se simte să atârni pe o cruce. Aşa se simte atunci când începi o viaţă nouă… se simte ca Poppy Danforth. Şi în timp ce intonam ultimele cuvinte ale Rozariului, aproape că am uitat la cine mă rugam.

Bucură-te Regină… mângâierea şi nădejdea noastră.

Mai târziu, în acea noapte, în timp ce mă mişcam în ea şi deasupra ei, acele cuvinte mi-au răsunat în mine – cuvinte care au devenit ataşate permanent de strălucirea minţii ei şi de paradisul trupului ei.

Sfânt. Regină. Mângâiere. Nădejde.

Capitolul şaptesprezece

— Jordan.

Preotul care îngenunchea în faţa mea nu s-a oprit din A

rugăciune şi nici nu s-a întors să dea ochii cu mine. În schimb, a continuat să murmure pentru sine, cu aceeaşi voce măsurată, cu acelaşi ritm măsurat, şi îl cunoşteam pe Jordan suficient de bine încât să ştiu că aceasta era un mod politicos de a-mi spune să mă duc dracului până când avea să termine.

Jordan era singurul preot pe care îl cunoşteam personal şi care încă se ruga Liturghia Orelor, o practică atât de călugărească, încât era aproape depăşită, ceea ce probabil că era parţial şi motivul pentru care era interesat de ea. La fel ca mine, iubea lucrurile vechi, dar fascinaţia lui mergea dincolo de simple cărţi şi întâlnirea spirituală ocazională. Trăia ca un călugăr medieval, o viaţă aproape complet şi total dedicată rugăciunii şi ritualurilor. Acea natură mistică şi nepământeană a adus mulţi tineri în parohie; biserica veche din centrul oraşului era aproape de închidere când a preluat-o, dar, în ultimii trei ani, prezenţa lui a revitalizat-o şi a transformat-o în ceva viu şi înfloritor.

Jordan şi-a terminat rugăciunile şi a făcut semnul crucii, ridicându-se spre mine cu o încetineală deliberată.

— Părinte Bell, a spus formal.

M-am abţinut să-mi dau ochii peste cap. Întotdeauna a fost aşa – rezervat şi intens. Chiar şi atunci când din greşeală a băut prea mult la un grătar din cadrul seminarului şi a trebuit să-l supraveghez în timp ce a vomitat toată noaptea. Dar ceea ce părea a fi aroganţă sau răceală era, de fapt, doar un simptom

al vieţii interioare vibrante, starea constantă de sfinţenie şi inspiraţie în care trăia, o stare atât de palpabilă pentru el, încât nu înţelegea de ce alţi oameni nu simţeau ceea ce simţea el.

— Părinte Brady, am spus.

— Presupun că eşti aici pentru o confesiune?

— Da.

M-am ridicat, iar el m-a analizat din cap până în picioare. A urmat o pauză lungă, un moment interminabil în care expresia feţei sale a trecut de la confuzie la tristeţe, apoi la ceva indescifrabil.

— Nu astăzi, a spus în cele din urmă, apoi s-a întors şi a început să meargă spre biroul lui.

Eram confuz.

— Nu astăzi? Adică nu spovedeşti pe nimeni astăzi? Eşti ocupat?

— Nu, nu sunt ocupat, a spus, încă îndepărtându-se.

Sprâncenele mi s-au unit. Conform legilor bisericeşti, este măcar legal să refuzi confesiunea cuiva? Eram destul de sigur că nu.

— Hei, aşteaptă! am spus.

Nu a făcut-o. Nici măcar nu s-a întors ca să admită că am spus ceva sau că alergam după el.

Am intrat în holul mic căptuşit cu uşi şi, pe măsură ce-l urmam în biroul lui, mi-am dat seama că asta era mai mult decât atitudinea lui rezervată şi obişnuită. Părintele Jordan Brady era supărat.

Cu siguranţă nu fusese supărat când am ajuns.

— Omule, am spus, închizând uşa biroului în spatele meu. Ce naiba?

S-a aşezat în spatele biroului, lumina de după-amiază devreme colorându-i părul blond în auriu. Jordan era un tip care arăta bine, cu genul ăla de păr strălucitor şi ten sănătos pe care de obicei le vezi doar în reclamele de la Calvin Klein. Era şi un tip în formă – ne-am apropiat în primul semestru de masterat, tot dădeam unul peste celălalt la sala de sport. Am ajuns să împărţim un apartament pentru următorii doi ani şi eram destul de sigur că însemnam pentru el lucrul cel mai apropiat de ceea ce reprezintă un prieten.

Din cauza asta am refuzat să fiu trimis la plimbare.

Şi-a ţinut privirea în jos în timp ce şi-a deschis laptopul.

*

— Întoarce-te mai târziu, părinte Bell. Nu astăzi.

— Legea canonică spune că trebuie să asculţi mărturisirea mea.

— Legea canonică nu înseamnă totul.

Asta m-a surprins. Jordan nu era o persoană care să încalce regulile.

Jordan era la doi paşi distanţă de a fi asasinul înfiorător din Codul lui Da Vinci.

M-am aşezat pe un scaun de cealaltă parte a biroul şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Nu plec până când nu îmi spui de ce nu vrei să auzi mărturisirea mea.

— Nu mă deranjează dacă rămâi, a spus calm.

— Jordan.

Şi-a unit buzele, de parcă purta o dezbatere cu el însuşi, apoi, în cele din urmă, şi-a ridicat privirea cu ochii căprui îngrijoraţi şi pătrunzători.

— Cum o cheamă, Tyler?

Frica şi adrenalina s-au dezlănţuit prin mine. Ne văzuse cineva? Cineva şi-a dat seama ce se întâmpla şi i-a spus lui Jordan?

— Jordan, eu…

— Nu te deranja să minţi în privinţa asta, a spus, dar nu a spus-o cu dezgust ci, mai degrabă, cu o intensitate care m-a neliniştit, m-a pus în alertă mai mult decât ar fi putut mânia lui să o facă vreodată.

— Ai de gând să mă laşi să mărturisesc? am cerut.

— Nu.

— De ce dracu’ nu?

— Pentru că, a spus Jordan în mod deliberat, întinzându-şi coatele pe birou şi înclinându-se în faţă, nu eşti pregătit să te opreşti. Nu eşti

pregătit să renunţi la ea şi, până nu eşti, nu are niciun rost să-ţi absolv păcatele.

M-am scufundat în scaun. Avea dreptate. Nu eram pregătit să renunţ la Poppy. Nu voiam să mă opresc. Şi atunci de ce mă aflam acolo? Crezusem că Jordan va spune o rugăciune specială pentru mine care să-mi rezolve toate problemele? Crezusem că, dacă simulam, tot ceea ce era în inima mea avea să se schimbe?

— De unde ai ştiut?

Am întrebat, privind în jos la picioarele mele şi rugându-mă la Dumnezeu să nu fie din cauza faptului că cineva ne văzuse pe mine şi pe Poppy împreună.

— Dumnezeu mi-a spus. Când ai intrat, a spus Jordan pur şi simplu, în acelaşi mod în care cineva ar divulga de unde şi-a cumpărat hainele. Aşa cum El îmi spune acum că nu ai ajuns la final. Nu eşti pregătit să mărturiseşti încă.

— Dumnezeu ţi-a spus, am repetat.

— Da, a încuviinţat.

Părea nebun. Dar l-am crezut. Dacă Jordan mi-ar fi spus că ştia exact câţi îngeri încap prin vârful unui ac, l-aş fi crezut. Era acel gen de om – cu un picior în lumea noastră, cu un picior în cealaltă – şi experimentasem cu el suficient în decursul anilor noştri de prietenie, ca să ştiu că era capabil să vadă şi să simtă lucruri pe care ceilalţi nu puteau.

Era mult mai puţin frustrant atunci când eu nu eram unul dintre *ceilalţi.*

— Ţi-ai încălcat jurămintele, mi-a spus încet.

— Tot Dumnezeu ţi-a spus asta? am întrebat, fără să mă deranjez să-mi ascund amărăciunea din voce.

— Nu. Dar o văd în tine. Porţi poveri egale de vinovăţie şi de bucurie.

Da, cam la asta se rezuma totul.

Mi-am îngropat faţa în mâini, nu înfrânt de emoţie, dar copleşit brusc de toate, stânjenit de slăbiciunea mea în

faţa unui om care niciodată nu ar fi cedat ispitei.

— Mă urăşti? am mormăit cu faţa în mâini.

— Ştii că nu. Şi ştii că nici Dumnezeu nu te urăşte. Şi ştii că nici nu-i voi spune episcopului.

— Nu o vei face?

A scuturat din cap.

— Nu cred că asta vrea Dumnezeu acum.

Mi-am ridicat privirea, simţindu-mă copleşit în continuare.

— Şi ce să fac?

Jordan m-a privit cu o expresie care aducea mult a milă.

— Te întorci când eşti gata să mărturiseşti, a spus. Şi până atunci, o să fii foarte precaut.

Precaut.

Foarte precaut.

M-am gândit la acele cuvinte în timpul vizitei mele la mama şi tata, în timp ce spălam vasele de la cină în chiuveta

A

lor, în timp ce conduceam spre casă prin întuneric. În timp ce străbăteam parcul ca să o pot fute din nou pe Poppy.

Nimic din ceea ce făceam în acele momente nu era precaut.

Precaut.

O săptămână mai târziu, mă uitam la tavanul lui Poppy. Era lipită de mine, cu capul cuibărit pe braţul meu, cu respiraţia lentă şi liniştită. Am rămas treaz după ce am făcut dragoste, urmărindu-i liniile fine ale feţei relaxându-se de la extaz la pace, simţind nimic altceva decât un sentiment de mulţumire lipsit de raţiune. Dar acum, când dormea de câteva ore bune, mulţumirea s-a transformat într-o îndoială neliniştitoare.

Ultimele câteva zile au fost scoase parcă dintr-un vis sau dintr-un basm în care zilele mele erau presărate de o

bunăvoinţă structurată, care era reprezentată de viaţa mea de preot, şi de nopţile pline de gemete, suspine şi piele alunecând peste piele.

Noaptea ne puteam preface. Puteam să bem, să ne uităm pe Netflix, puteam să ne-o tragem şi să facem duş împreună după aceea (şi apoi să ne-o tragem din nou). Puteam să ne cuibărim unul lângă celălalt şi să ne lăsăm încet pradă somnului. Ne puteam preface că eram ca orice cuplu cu doar câteva săptămâni de relaţie, că nimic nu ne împiedica să vorbim despre lucruri normale de cupluri – cum urma să ne cunoaştem părinţii sau unde să petrecem Ziua Recunoştinţei.

Dar eram acut şi dureros de conştienţi de propria noastră prefăcătorie, de propria noastră amăgire. Ne pretâceam pentru că ar fi fost mult mai rău să înfruntăm adevărul, adevărul că acel paradis avea să se sfârşească într-un mod sau altul.

Dacă nu trebuia să se încheie? Dacă l-aş fi sunat pe episcop în următoarea zi şi i-aş fi spus că vreau să renunţ? Că voiam să fiu caterisit şi să fiu din nou un om normal?

Laicizat. Ăsta era cuvântul potrivit. De la latinul *laicus*, însemnând laic. Să fii transformat într-un laic.

Dacă în câteva luni aş fi putut să îngenunchez în faţa lui Poppy şi să-i ofer mai mult decât un orgasm – în schimb, să-i ofer mâna pentru căsătorie?

Mi-am închis ochii, închizând lumea reală şi lăsându-mi mintea să meargă acolo nu i-am permis niciodată – spre viitor. Un viitor în care era ea şi cu mine, şi o casă undeva, şi mici copii Bell care nu mergeau încă în picioare. O voi urma oriunde şi, dacă voia să lucreze în New York, Londra sau Tokyo, sau dacă voia să rămână în Kansas, m-aş duce cu ea. Eram ca Ruth cu Naomi, eram gata să-mi transform viaţa şi dorinţele după ale ei, şi în orice loc ar fi vrut Poppy să meargă, am fi mers împreună. Am fi petrecut împreună ore întregi trăgându-ne-o şi iubindu-ne. Într-o bună zi, i-aş fi privit burta în care creştea copilul meu.

Dar ce urma să fac? Aveam două diplome, ambele la fel de inutile în lumea reală, inutile pretutindeni, cu excepţia templelor lui Dumnezeu şi a templelor învăţăturii. Presupun că aş fi putut să predau teologie sau poate limbi. Întotdeauna mi-am dorit să fiu un specialist, să stau într-o bibliotecă prăfuită, să studiez cărţi prăfuite, excavând cunoştinţe uitate aşa cum un arheolog excavează vieţi uitate. Ideea mă entuziasma, curgând ca ploaia peste gândurile mele, picături şi stropi de posibilităţi. Noi oraşe, noi universităţi… în mintea s-a alcătuit de la sine o listă cu locurile care aveau cele mai bune programe clasice şi cele mai bune programe de teologie – trebuia să existe o modalitate prin care aş fi putut să le îmbin, poate să aplic pentru un program de doctorat sau pentru **un** job ca asistent.

Am deschis ochii, ploaia plăcută şi fantastică s-a oprit, iar greutatea a tot ce trebuia să las în urmă s-a prăbuşit peste mine. Aş fi părăsit oraşul – pe Millie, grupul de tineri, grupul de bărbaţi, toţi enoriaşii pe care îi îndrumasem cu grijă înapoi spre Dumnezeu. Aş fi lăsat micul dejun cu clătite, cămara cu haine şi toată munca pe care o depusesem luptând împotriva prădătorilor din cler. Mi-aş fi lăsat în urmă darul de a transforma pâinea în trupul lui Hristos, vinul, în sânge, darul de a avea o mână pe vălul care desparte această lume de cea din urmă. L-aş fi lăsat în urmă pe părintele Bell, pe omul care devenisem şi ar fi trebuit să-l lepăd pielea moartă şi de penele distruse şi să-l modelez într-o nouă formă, cu piele roz neatinsă.

O viaţă întreagă am încercat să construiesc comori în rai, epuizându-mă ca un alergător care vrea să câştige cursa, iar acum mă gândeam să renunţ la asta… pentru ce? Am încercat să reduc la tăcere versurile pe care le cunoşteam pe de rost, să le opresc din a-mi invada mintea, versuri despre însămânţarea cărnii şi recoltarea corupţiei, versuri despre poftele trupului care ducând război împotriva sufletului meu. *Daţi morţii tot ceea ce aparţine firii voastre pământeşti*.

Să dau morţii dragostea mea pentru Poppy.

Mi s-a tăiat respiraţia, gura mi s-a uscat; anxietatea mă imobiliza, ca şi cum cineva îmi ţinea un cuţit la gât şi îmi cerea să aleg acum, dar cum puteam să aleg când ambele alegeri veneau cu un preţ atât de mare?

Pentru că, dacă aş fi rămas acolo unde eram, o pierdeam pe femeia care dormea lângă mine, acea femeie care discuta aprins despre disparităţile de gen şi rasă din *The Walking Dead,* care scotea de nicăieri citate literare obscure, care bea de parcă se îneca şi care mă făcea să ejaculez mai tare decât o făcusem în toată viaţa.

Acea conştientizare a făcut panica să îşi înfigă colţii în mine.

Întorcându-mă cu faţa spre ea, i-am mângâiat corpul cu o mână, pe coapse şi în sus, pe curbura şoldului. S-a mişcat puţin şi s-a cuibărit mai aproape, încă adormită, iar pieptul mi s-a încleştat.

Nu puteam să o pierd.

Şi nu puteam să o păstrez.

Acest tip de panică – acest specific fel de panică n-ar fi trebuit să mă excite, dar a făcut-o. Atât de tare, încât a trebuit să-mi cobor mâna şi să mă masturbez. Eram cuprins de nevoia de a-mi revendica fata încă o dată, de a mă îngropa în interiorul ei, de parcă încă un orgasm putea să îndepărteze viitorul nostru condamnat.

Mi-am strecurat o mână între noi când m-am întors cu trupul spre al ei, găsindu-i acele buze moi dintre picioare şi am început să o tachinez să le desfacă, trecându-mi degetele peste clitorisul ei şi pe deasupra pielii roz din jurul despărţiturii. S-a mişcat şi a scos un oftat fericit şi somnoros, depărtând picioarele ca să-mi facă loc, deşi ochii i-au rămas închişi, iar faţa, relaxată. Încă dormea.

Mi-am aplecat capul ca să-i iau unul dintre sfârcuri în gură, sugând cu blândeţe, limba mea trepidând în jurul vârfului care se întărea, iar acum ea se zvârcolea, încă

adormită şi, la naiba, nu mai puteam să aştept. I-am ridicat un picior şi l-am trecut peste şoldul meu, poziţionându-mă la intrarea ei. Ţinând-o nemişcată, m-am împins înăuntru şi, ca o perdea care cade peste o fereastră însorită sau ca o uşă închisă ca să izoleze zgomotul unei petreceri, îndoielile au fost înăbuşite imediat.

S-au evaporat în faţa legăturii noastre, a păsăricii ei strâmte care mă strângea. Doamne, aş fi putut să rămân aşa pentru totdeauna, nici măcar să nu mă mişc, ci doar să fiu în ea, simţind-o însufleţindu-se şi întinzându-se ca o pisică languroasă, în timp ce îi ţineam şoldurile strâns peste ale mele.

În cele din urmă, ochii ei s-au deschis, somnoroşi, dar mulţumiţi.

— Mmm, a murmurat, strângând piciorul mai bine în

A

jurul meu. Îmi place să mă trezesc aşa.

— Şi mie, am spus răguşit, întinzându-mi mâna ca să-i feresc un fir de păr de pe obraz.

Şi-a pus o mână pe umărul meu, împingându-mă înapoi, rostogolindu-se cu mine astfel încât am ajuns pe spate, cu ea deasupra mea; a început să mă călărească cu unduiri lente şi somnoroase. Somnul şi sexul i-au ciufulit părul, iar acum îi atârna în valuri încurcate în jurul umerilor albi şi al sânilor moi, iar lumina stradală care străbătea prin fereastră îi picta curbele în nuanţe de lumină şi de umbră.

Uneori era prea frumoasă ca să o pot privi.

M-am întins, punându-mi mâinile sub cap, privind cum îşi obţinea plăcerea din mine pe măsură ce începea să se mişte din ce în ce mai repede, cu ochii căzându-i închişi şi cu mâinile încordate pe pieptul meu.

Din unghiul ăla puteam să îi văd mugurul plin de dorinţă frecându-se de pelvisul meu, doar o mică licărire a locului în care o umpleam şi o întindeam şi, la dracu', dacă nu eram atent, puteam să-mi dau drumul chiar atunci.

— Asta-i fata mea, am şoptit. Fă-mi ce

vrei şi dă-ţi drumul. Aşa. Eşti atât de sexy acum. Haide, iubito, dă-ţi drumul. Dă-ţi drumul.

Gura i s-a deschis şi am privit cu fascinaţie cum abdomenul i se încordează şi tremură, în timp ce geme şi se îndreaptă spre orgasm, în cele din urmă alunecând în faţă şi întinzându-se pe pieptul meu.

Am ţinut-o strâns lipită de mine, apoi am rostogolit-o, şi m-am aplecat să-i sug gâtul. Mi-am întins mâna sub ea şi am găsit ceea ce căutam – acel loc strâmt şi mic din spatele vaginului. S-a adâncit în saltea de parcă încerca să se îndepărteze de atingerea mea, dar asta nu avea să-i reuşească, nu avea să-i reuşească deloc, pentru că aveam planuri pentru partea aia din ea, planuri care se întindeau cu mult dincolo de ceea ce putea face vârful unui deget.

— Spui nu?

Şi-a muşcat buza, apoi a clătinat din cap.

— Mai degrabă spun da.

— Atunci dă-mi fundul, i-am mârâit în ureche. Dă-mi-l şi n-o să fiu nevoit să-l iau cu forţa.

A gâfâit încet – un gâfâit care m-a înnebunit – apoi a încetat să se mai lupte şi să se îndepărteze de atingerea mea.

— Găseşti lubrifiant, a expirat cu greu, în sertarul de jos de la capătul patului.

Fără să mă deranjez să mă retrag din ea, m-am întins peste ea până când am ajuns la sertarul de jos şi am luat sticla nouă de lubrifiant.

— Se pare că te-ai pregătit, mieluşelule.

— Era fie asta, fie trebuia să-mi găsesc propriul ulei special binecuvântat, a spus, jumătate în glumă, jumătate cu respiraţia întretăiată.

M-am retras din ea, m-am sprijinit în genunchi şi i-am desfăcut picioarele mai larg. Mi-am făcut timp să o încălzesc, introducând treptat lubrifiantul în ea, în timp ce îi frecam clitorisul cu cealaltă mână, introducându-mi degetele în ambele găuri până când a devenit alunecoasă şi a început să se zvârcolească. Apoi i-am prins coapsele şi m-am împins în fundul ei.

Ar fi trebuit să mă opresc, să îi ofer câteva momente să se adapteze, dar eram atât de bântuit de toată acea îndoială şi de frică, şi singurele lucruri care îmi puteau reduce la tăcere gândurile erau mişcările brutale ale şoldurilor mele, degetele ei adâncindu-se în spatele meu, căldura ei fierbinte, fierbinte ca o menghină în jurul pnisului meu.

— Tyler, a expirat.

— Mieluşelule, am spus, ridicându-mă în genunchi şi încolăcindu-mi mâinile în jurul ei.

— O să-mi dau drumul din nou.

— Bun.

Propriul meu orgasm era aproape, o pulsaţie dureroasă în pelvisul meu, amplificată de pielea ei de găină şi de roşeaţa care i se răspândea spre piept în timp ce îşi mângâia clitorisul.

— O, e atât de bine, iubitule, a mormăit.

— Eşti o fată atât de cuminte. Arată-mi cât de mult îţi place.

Privirea i s-a încrucişat cu a mea.

— Fute-mă ca şi cum vrei să fiu a ta!

Cuvintele ei au tras de acea panglică, s-au frecat de inima mea şi mi-am închis ochii. Puteam cu uşurinţă să o fut aşa cum voia, pentru că îmi doream să fie a mea – pentru totdeauna. Ne ştiam unul pe celălalt de doar şase săptămâni, dar o doream pentru tot restul vieţii.

Eram un mare fraier.

Am tras-o mai aproape, înfigându-mă în deschiderea ei îngustă din nou şi din nou, privind-o cum ajunge în al nouălea cer în timp ce continua să mă implore să o fac a mea, şi cum nu putea să vadă că era deja? Că deja eram al ei? Ne aparţineam unul celuilalt, iar când i-am urmărit sexul pulsând de orgasm, când m-am afundat cu totul în ea şi mi-am descărcat toată încărcătura înăuntrul ei, mi-am dat seama că

nu puteam să dau înapoi, că nu exista niciun mod de

a dezlega ceea ce devenise atât de încurcat în ultima lună şi jumătate.

În timp ce amândoi ne-am prăbuşit, ne-am privit unul pe celălalt, şi orice urmă de consolare pe care am reuşit să o obţin s-a evaporat într-o clipă. M-am ridicat să iau un prosop umed şi, când m-am întors, Poppy m-a privit gânditoare.

— Tvler.

*

— Da?

M-am aşezat la marginea patului şi am început să o curăţ.

— Nu ştiu cât timp mai pot face asta.

Am îngheţat.

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun, a rostit cu glas tremurând. Vreau să fiu cu tine. Vreau să fii al meu. Sunt îndrăgostită de tine, Tyler, iar faptul că nu avem un viitor împreună mă omoară.

Am terminat să o curăţ în timp ce m-am gândit la un răspuns, aruncând prosopul folosit pe un scaun din apropiere.

— Nu ştiu cum arată viitorul, am spus în cele din urmă. Ştiu că te iubesc, dar îmi iubesc serviciul şi viaţa mea aici. Poppy, ceea ce am aici… este mai mult decât caritate sau rugăciune. E un stil de viaţă. Pot trăi toată viaţa pentru Dumnezeul meu, în fiecare minut al zilei şi nu ştiu dacă pot trăi fără asta.

Amândoi am ignorat faptul că ultimele minute au fost cu greu trăite pentru Dumnezeu, că au fost trăite pentru noi şi numai noi.

— Nu crezi că ştiu asta? a întrebat, ridicându-se.

Nu s-a deranjat să se acopere cu cearşaful şi m-am forţat să privesc departe de acei sâni obraznici, ca să mă concentrez asupra a ceea ce spunea.

— Numai la asta mă gândesc. Nu te pot face să renunţi la asta – pot să văd cât de mult iubeşti toate astea. La naiba, asta iubesc la tine. Că eşti

pasionat, altruist şi spiritual, că ţi-ai dedicat viaţa lui Dumnezeu. Dar apoi încep să-mi fac griji, a spus cu lacrimi în ochi, că o să renunţi la mine în schimb.

— Nu, am şoptit. Nu-ţi face asta.

Dar nu i-am spus ceea ce voia să audă. Nu ştiam dacă urma să renunţ la ea sau nu, pentru că, deşi m-ar fi ucis, acelaşi rezultat l-ar fi avut dacă eram descoperiţi şi pierdeam toate lucrurile pentru care luptasem.

Am văzut momentul în care a realizat că nu aveam de gând să-i spun că vom rămâne împreună şi, înainte să apuc să spun altceva – nu ştiu exact ce, dar ceva – ea s-a aşezat înapoi, întorcându-se pe o laterală, cu spatele la mine.

— Te doresc atât de tare, încât simt gust de sânge când mă gândesc la tine. Dar nu voi fi motivul din cauza căruia îţi pierzi viaţa, a spus, vocea ei reverberând ca un clopot în mintea mea. Nu voi fi motivul vreunui regret. Nu cred că aş putea suporta gândul ăsta… să te privesc şi să mă întreb dacă există o parte din tine care mă urăşte, măcar puţin, pentru că eu sunt motivul din cauza căruia ai laicizat.

Ştia până şi cuvântul potrivit pentru asta… îşi făcuse temele. Acest lucru m-a înveselit, dar, în acelaşi timp, m-a întristat.

— Nu te-aş putea urî niciodată.

— Eşti sigur? Chiar dacă te-aş pune să alegi între mine şi dumnezeul tău?

La dracu', asta a durut.

— Nu la asta se rezumă totul, Poppy. Nu face asta.

A inspirat adânc, genul de inspiraţie care, de obicei, era urmată de o expiraţie ascuţită, dar care a părut să îngheţe, în schimb, a spus:

— Ar trebui să mergi acasă. Se apropie dimineaţa.

Vocea ei încordată m-a ucis. Voiam să o consolez, să o îmbrăţişez, să o fut. De ce a trebuit să vorbim despre aceste lucruri îngrozitoare, când am fi putut să ne prefacem în continuare?

— Poppy…

— Ne vedem mai târziu, Tyler.

Tonul ei era decisiv precum un cuvânt de siguranţă. Am fost demis.

Am străbătut parcul ceţos cu mâinile în buzunare şi cu umerii ascunşi împotriva răcelii nopţii de septembrie, încercând să mă rog, dar găsind în schimb numai frânturi de gânduri pe care le puteam trimite sus.

Vrea o viaţă deplină, i-am spus lui Dumnezeu în tăcere.

Ea îşi dorea o viaţă cu o căsnicie şi copii, o viaţă în care iubirea putea fi la fel de prezentă ca munca, familia şi prietenii, o viaţă în care nu trebuia să se ascundă. Şi cine ar fi putut să o învinuiască?

Ce ar trebui să fac?

Dumnezeu nu a răspuns. Probabil pentru că mi-am încălcat jurământul sacru de a-L sluji, am profanat biserica Lui în toate felurile posibile şi am comis o litanie de păcate în mod repetat pe care abia le-am regretat, pentru că eram atât de îndrăgostit. O transformasem pe Poppy Danforth într-un idol, iar acum suportam consecinţele, găsindu-mă izolat de

Dumnezeu.

Căinţă. Trebuia să mă căiesc.

Dar să nu o mai văd pe Poppy… până şi simplul gând îmi provoca un gol imens în piept.

Am urcat pe scări şi am mers până la uşa din spate a parohiei, navigând prin bucătărie în lumina albăstruie a

A

zorilor. Încă mai aveam câteva ore în care puteam să dorm, înainte de a mă trezi pentru Liturghia de dimineaţă, şi speram că ceva avea să fie diferit, că drumul pe care-l aveam de urmat avea să fie mai clar, deşi ştiam că nu aşa aveau să fie lucrurile, iar ştiind lucrul ăsta era foarte, foarte deprimant.

— Ai avut o noapte lungă?

Aproape că am făcut un atac de cord.

Millie stătea în sufrageria mea în semiîntuneric,

purtând un costum de trening asortat.

— Millie, am spus, încercând să mă prefac că nu făcusem pe mine – aproape. Ce faci aici?

— Mă plimb în fiecare dimineaţă, a spus. Foarte devreme. Nu cred că ai observat vreodată, având în vedere că tu dormi până în ultimul moment.

— Ai dreptate, n-am observat.

Mă invita la o plimbare acum?

A oftat.

— Părinte Bell, ştiu.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu. Despre tine şi Poppy. Te-am văzut furişându-te prin parc dimineţile.

O, rahat.

Rahat. Rahat. Rahat.

— Millie…

A ridicat o mână.

— Nu.

M-am aşezat lent într-un scaun, disperarea şi panica aniestecându-se în mine. Cineva ştia, cineva ştia, cineva ştia. Bineînţeles că mereu urma să fie aşa. Niciodată n-aş fi avut luxul de a alege pentru mine cum vreau să se desfăşoare lucrurile şi eram un idiot că am putut să cred contrariul.

M-am uitat în sus cu ochii larg deschişi, iar ce a ieşit din gura mea nu au fost cuvinte pline de har, nici de bunăvoinţă, nici de altruism, ci cuvintele unui creier îngust care încerca să supravieţuiască.

— Millie, te rog, nu poţi spune nimănui, am căzut în genunchi în faţa ei. Te rog, nu-i spune episcopului, nu ştiu cum aş putea să trăiesc cu mine însumi…

Dar apoi m-am oprit, pentru că nu făceam nimic altceva decât să implor o femeie onorabilă să-şi abandoneze onoarea, totul de dragul unui păcătos care nu regreta nimic.

A

— îmi pare atât de rău, am spus în

schimb. Probabil crezi că sunt o persoană atât de groaznică… Mi-e atât de ruşine. Nici măcar nu ştiu ce să spun.

Ea s-a ridicat.

— Poţi să spui vă vei fi atent.

Am privit în sus la ea.

— Poftim?

— Părinte, am venit aici să te avertizez şi există un motiv pentru care am făcut asta, în loc să merg la episcop. Acest oraş are nevoie de tine, şi cu siguranţă nu are nevoie de un alt scandal care să implice un preot.

A clătinat din cap cu un zâmbet mic.

— Mai ales când e vorba de ceva atât de inofensiv ca a te îndrăgosti de o femeie matură care ar fi perfectă pentru tine… dacă n-ai fi preot.

— Millie, am spus, iar vocea mea a sunat spartă, disperată. Ce mă fac?

— Nu am răspunsul ăsta pentru tine, a spus, îndreptându-se spre uşă. Tot ce ştiu e că ar fi bine să iei o decizie în curând. Aceste lucruri nu stau niciodată ascunse, părinte, indiferent cât de mult încerci. Şi, în niciun caz, o femeie ca ea nu ar fi dispusă să fie amanta ta secretă pentru restul anilor ei. Merită mult mai mult decât atât.

— Merită, am repetat, iar o greutate rece, de fier m-a zdrobit, când mi-am dat seama că nu eram cu nimic mai bun decât Sterling.

*

În esenţă, o forţam să facă exact acelaşi lucru, cu excepţia faptului că nici măcar nu-i făcusem serviciul de a fi sincer în legătură cu asta… sau de a-i oferi ceva în schimb.

— La revedere, a spus Millie şi am dat din cap în semn de răspuns, simţindu-mă mizerabil şi agitat, prea mizerabil şi agitat ca să mă pot gândi măcar la somn.

Trecuseră doar câteva săptămâni de când îi dădusem

rozariul lui Poppy? Şi acum totul părea să se destrame ca mărgelele rupte de pe un rozariu, împrăştiindu-se în toate direcţiile pe podea, prea multe şi prea repede ca să le pot urmări.

Millie ştia. Jordan ştia. Iar Poppy poate că nici măcar nu voia să fie cu mine…

Am mers să alerg, apoi am ajuns devreme la biserică ca să descui şi să mă pregătesc pentru Liturghie, dar am fost distras de-a lungul întregii slujbe de întâlnirea mea cu Millie, de non-cearta anterioară cu Poppy, de faptul că acum doi oameni ştiau despre aventura mea şi deci acum erau cu doi oameni mai mult decât înainte.

Amantă secretă.

Ai grijă.

Sunt îndrăgostită de tine, Tyler.

De fapt, am fost atât de distras încât aproape am vărsat vinul, apoi am repetat din greşeală rugăciunea de încheiere de două ori la rând, mintea mea fiind departe de invocarea sfântă a divinului, prinsă în vârtejul lucrurilor care mergeau al naibii de prost în momentul ăla.

După Liturghie, am ieşit din sacristie cu capul în jos, verificându-mi telefonul (Poppy nu fusese la Liturghie şi nici nu-mi lăsase mesaj) şi întrebându-mă dacă era încă supărată pe mine. Aşa că nu am observat de la bun început că cineva stătea în culoarul central, nu, până când nu şi-a schimbat poziţia, iar zgomotul mi-a atras atenţia.

Era un bărbat – înalt, cu părul negru – de vârsta mea. Purta un costum kaki cu o cravată albastră şi un ac de cravată argintiu, mult prea elegant pentru o vineri de septembrie în Weston, dar, într-un fel, nu arăta deloc ridicol. Şi-a scos ochelarii de soare şi m-a privit cu ochi albaştri de gheaţă.

— Tu trebuie să fii Tyler Bell.

— Eu sunt, am conformat, strecurându-mi telefonul în buzunarul pantalonilor.

A

Îmi scosesem sfita, stola şi toate celelalte veşminte ale slujbei mele, toate, în afară de guler, şi m-am simţit

brusc prea gol, de parcă aveam nevoie de un fel de armură suplimentară, de autoritate suplimentară în faţa acestui om.

Ceea ce era stupid. Era un vizitator al bisericii mele. Tot ce trebuia să fac era să fiu prietenos.

Am mers înainte şi i-am strâns mâna, gest pe care a părut să fie binevenit, un zâmbet mic şi apreciativ apărându-i pe buze.

— Pot să te ajut cu ceva? am întrebat. Din păcate, ai pierdut slujba de dimineaţă, dar mâine vom avea alta.

— Nu, cred că deja m-ai ajutat, a spus când a trecut pe lângă mine, studiind atent fiecare colţ al bisericii. Am vrut doar să te cunosc şi să văd cu ochii mei cum este acest părinte Bell.

Imm…

M-a cuprins o stare de nelinişte. Chiar dacă ştiam că nu era posibil, nu puteam să nu-mi fac griji că, într-un fel, era rezultatului faptului că Millie şi Jordan ştiau adevărul, că el se afla acolo pentru a trage, în sfârşit, de acel fir care avea să-mi descâlcească viaţa.

Bărbatul s-a rotit pe călcâie cu faţa spre mine.

A

— îmi place să cunosc dimensiunea şi forma concurenţei mele.

— Concurenţă?

— Pentru Poppy, desigur.

Creierul meu i-a luat doar o secundă să proceseze informaţia, să reevalueze acea întâlnire şi să îşi dea seama că vorbeam cu Sterling Haveford al III-lea. I-a luat doar o secundă să-i evalueze corpul (care era în formă bună, naiba să-l ia), hainele (scumpe, naiba să-l ia din nou) şi purtarea lui, care era absurd de încrezută, încrezută până la punctul de hubris, iar asta era fisura din armura acestui bărbat. Nu avea nicio îndoială că avea să aibă succes, nu avea nicio îndoială că urma să plece de acolo cu ceea ce îşi dorea (şi da, bănuiam că Poppy era un *ce* pentru el şi nu *cine)*. În acea clipă, mi-am dat seama exact unde ne

situam, exact ce arme avea de gând să folosească şi ştiam că una dintre acele arme era influenţa emoţională pe care o avea asupra lui Poppy, şi ştiam că puteam foarte bine să pierd acea bătălie… acea bătălie pe care nici măcar nu aveam dreptul să o port.

Iar acea clipă a fost de ajuns ca Sterling să simtă că era stăpân pe situaţie. Gura i s-a curbat într-un rânjet, destul de subtil pentru a fi trecut cu vederea, dar suficient de prezent pentru a demonstra în ce lumină îşi vedea concurenţa.

Cu toate astea, nu eram un idiot, indiferent de ce credea Sterling şi, cu siguranţă, nu aveam de gând să mă conformez aşteptărilor lui cu privire la modul în care credea că o să mă comport.

— Mă tem că te înşeli, am spus, zâmbindu-i vag. Nu există nicio concurenţă. Domnişoara Danforth frecventează biserica mea şi este interesată să urmărească drumul spre convertire, dar până aici se extinde prietenia noastră.

Aproape că am urât cât de uşor mi s-a rostogolit minciuna de pe limbă – mă mândream cu faptul că nu minţeam niciodată, dar existau multe lucruri cu care nu mă mai puteam mândri. Iar în acel moment nu era vorba despre moralitate; în acel moment era vorba despre supravieţuire.

Sterling şi-a arcuit o sprânceană.

— Deci aşa va fi.

Şi-a băgat mâinile în buzunare, totul din postura sa ţipând săli de consiliu, iahturi şi aroganţă.

Tyler Băiatul Bun, fii Tyler Băiatul Bun, mi-am repetat. *Şi mai bine, fii părintele Bell.* Părintele Bell nu era gelos pe acel bărbat, gelos pe aspectul lui, pe hainele scumpe sau pe pretenţiile pe care le avea asupra lui Poppy. Părintelui Bell nu-i păsa de un concurs de măsurare a penisului cu un străin, şi cu siguranţă nu s-ar fi avântat în ceva atât de barbar cum ar fi să concureze pentru o femeie matură, capabilă să facă propriile alegeri şi să se reprezinte singură.

M-am sprijinit de o bancă şi i-am zâmbit din nou,

ştiind că postura mea emana un control uşor şi o atitudine prietenoasă, relaxată, în timp ce îi amintea că eram la fel de înalt şi bine făcut ca el.

— îmi pare rău. Nu cred că te înţeleg, am spus în cele din urmă. Cum spuneam, nu există nicio concurenţă.

Mi-a interpretat cuvintele pe dos faţă de intenţia lor.

— Ţi-ar plăcea să crezi asta, nu-i aşa?

M-a privit încă o dată, apoi a schimbat tactica, sprijinindu-se el însuşi de o bancă şi încrucişându-şi braţele la piept.

— A vorbit despre mine? a întrebat. Sunt sigur că a făcut-o. Confesiunea – ăsta e un lucru catolic, nu? M-a menţionat în confesiunile ei?

9

— Nu pot să…

A fluturat o mână, iar verigheta a strălucit pe pielea

— Sigur. Evident. Ei bine, poate că n-ar vrea să mărturisească lucruri despre mine, la urma urmei. De câte ori o pot face să juiseze. Cât de tare îmi ţipă numele. Despre toate locurile în care i-am tras-o. Ştii că odată i-am tras-o la doar câţiva metri distanţă de un senator american? în timpul deschiderii unei galerii de artă la Muzeul Metropolitan? Era întotdeauna pregătită. Cel puţin pentru mine.

Doar anii de compasiune cultivată şi autodisciplină m-au împiedicat să nu-mi înfig pumnul drept în maxilarul atât de tipic şi pătrat al acestui tip. Nu numai din gelozie, ci şi din dorinţa macho de a-i proteja demnitatea lui Poppy şi de a-l împiedica pe acel nenorocit să-i reformuleze alegerile.

Nu are nevoie să-i aperi onoarea, mi-a spus feministul Ally Tyler. Dar lui Tyler cel obişnuit, cel irlandez-american căruia îi plăcea să se fută, căruia îi plăcea whisky-ul şi să strige obscenităţi în timpul jocurilor de fotbal, nu-i păsa. Nu conta dacă avea nevoie să-i apar onoarea şi nu conta nici ca nu aveam dreptul să o fac – Universul fusese dezechilibrat de nesimţirea tipului ăstuia,

iar pumnul meu avea o dorinţă grozavă de a corecta asta.

— Am atins un punct sensibil? a întrebat Sterling, amuzat.

— Consider că Poppy face parte din turma mea, am spus, înclinându-mi capul în semn de recunoaştere. Din fericire, vocea mea nu a trădat decât o dezaprobare uşoară. Mă doare să aud vorbindu-se despre oricare dintre ei cu lipsă de respect.

— O, cu siguranţă, a spus Sterling. Şi admir cât de dedicat eşti poveştii tale. Şi eu sunt un om al aparenţelor. A scos un plic maroniu din interiorul sacoului şi mi l-a înmânat: cu toate acestea, sunt, de asemenea, un om cu mijloace, aşa că putem trece de această prefăcătură iniţială direct în miezul problemei.

M-am uitat la el în timp ce am desfăcut plicul şi am scos fotografiile mari şi lucioase dinăuntru. O parte din mine s-a temut că vor fi poze cu Poppy şi cu el, mai multe dovezi ale trecutului lor care să mă tulbure, dar nu. Nu, era mult, mult mai rău.

Un bărbat lat în umeri traversând parcul noaptea. Aceiaşi bărbat la o poartă întunecată de grădină. Un cadru printr-o fereastră de bucătărie cu un bărbat şi o femeie sărutându-se.

Am expirat.

Nu exista nuditate, mulţumesc lui Dumnezeu, şi nimic mai păcătos decât un sărut, dar nu avea importanţă pentru că faţa mea se vedea clar în toate pozele alea şi era suficient. De fapt, pozele erau mai mult decât suficiente – erau incriminatoare.

— Şi fii sigur că am toate fişierele digitale ale acestora, a spus Sterling bucuros. Aşa că nu ezita să le păstrezi. Ca amintire.

— Ai pus să fim urmăriţi, am spus.

— Ţi-am spus că sunt un om cu mijloace. După ce Poppy a tot refuzat să-mi răspundă la apeluri, chiar şi după că i-am spus că vin după ea, am

început să mă întreb dacă a cunoscut pe altcineva. Aşa că m-am interesat. Din moment ce nu a acceptat aranjamentul meu – încă – nu mă deranja dacă şi-o trăgea cu altcineva. Dar să se îndrăgostească de un alt bărbat… ei bine, o cunosc pe Poppy şi ştiu ce fel de obstacol ar însemna lucrul ăsta.

— Ai pus să fim urmăriţi, am repetat. Te auzi? Asta e nebunie curată.

Sterling a părut derutat.

— De ce?

— Pentru că, am spus, mânia punând stăpânire pe mine, făcându-mi cuvintele să fie sugrumate şi forţate, oamenii nu pun pe altcineva să urmărească alţi oameni. Mai ales pe fostele lor iubite. Asta e hărţuire – asta este, de fapt, definiţia legală a hărţuirii. Nu-mi pasă că eşti bogat şi că poţi plăti pe altcineva să o facă pentru tine – este acelaşi lucru.

Încă părea confuz.

— De asta îţi pasă ţie? Nu de faptul că am dovezi care îţi pot distruge viaţa? Nu că voi pleca din oraşul ăsta, iar Poppy va fi inevitabil lângă mine?

— Eşti aşa sigur de rezultatul ăsta, am spus, încercând să trec dincolo de faptul că pusese ca Poppy să fie urmărită. Dar uiţi că nu are nimic de-a face cu mine sau cu tine – este alegerea ei.

Sterling a ridicat dintr-un umăr, de parcă ori mă prefăceam că nu înţeleg, ori eram dat naibii în mod intenţionat şi nu mai avea timp pentru asta.

— Deci care e miezul problemei? am întrebat, strecurând fotografiile înapoi în plic.

— Poftim?

— Ai spus că vrei să trecem de prefacătura iniţială.

Am aruncat pozele pe banca de lângă mine şi mi-am îndreptat poziţia, încrucişându-mi braţele la piept. Am fost fericit să văd că şi Sterling s-a îndreptat, ca şi cum cei câţiva centimetri pe care îi aveam în plus faţă de el îl făceau nefericit (vreau să spun, în înălţime – deşi o parte

din mine cu adevărat îngrozitoare şi bătută în cap era încântată de faptul că eram cel mai dotat cu care fusese Poppy vreodată).

— Da. Ei bine, iat-o, părinte.

A spus cuvântul *părinte* de parcă ar fi avut ghilimele. (Mi-am permis o scurtă fantezie în care i-am tras un pumn în ochi.)

— Vreau ca Poppy să vină cu mine acasă la New York. Vreau să fie a mea.

— Chiar dacă eşti căsătorit.

Mi-a aruncat din nou acea privire, acea privire uşor sceptică – de genul *eşti idiot* – şi m-ar fi deranjat dacă nu aş fi deţinut avantajul moral în acea competiţie. Cu excepţia faptului că… nu prea puteam să pretind niciun avantaj moral acum, înalt sau scăzut, nu-i aşa? Acel gând m-a deprimat imens.

Din fericire, Sterling nu a observat şi a continuat:

— Da, chiar dacă sunt căsătorit. Căsătoria nu este un sacrament în familia mea – este o scutire de taxe. Şi nu am de gând să pun un aranjament legal mai presus de ceea ce vreau în viaţa mea. Nu mi-am iubit niciodată soţia, iar ea simte acelaşi lucru pentru mine.

— Dar o iubeşti pe Poppy?

Sterling şi-a unit buzele.

— Dragostea şi dorinţa sunt în esenţă acelaşi lucru, a evitat răspunsul. Nu că un om ca tine ar şti asta.

— Cel puţin, îţi respect sinceritatea, am spus. Nu te minţi pe tine însuţi şi presupun că nu o vei minţi nici pe ea.

Acest compliment neaşteptat a părut să îl surprindă, dar şi-a revenit repede.

— Lui Poppy nu-i pasă atât de mult de asta pe cât crede, mi-a spus. Poţi să te minţi cu iluzia că ea nu se va întoarce cu mine decât dacă o iubesc, dar ea nu e ca tine. Ea cunoaşte numere, sensuri, credite ipotecare. Îi ofer o monedă pe care o cunoaşte – bani, desfrâu şi siguranţă – şi de asta voi câştiga.

M-am gândit la ea plângând în confesional, la acel moment în care am stat împreună în sanctuar, scăldându-ne în prezenţa lui Dumnezeu. Nu era doar o foaie de calcul cu picioarele desfăcute, iar Sterling era un idiot dacă a copilărit împreună cu ea şi a reuşit să rateze toate aspectele profund spirituale, profund emoţionale ale lui Poppy Danforth.

— E mult mai mult de-atât.

— Asta e drăguţ. Chiar este. Sterling şi-a pus înapoi ochelarii de soare. Şi, doar ca să ştii, eşti mult mai puţin decât mă aşteptam. Iată-mă aici, aşteptându-l pe Papa Alexandru al VI-lea, iar în schimb am dat peste Arthur Dimmesdale. Eram atât de pregătit să lupt murdar, dar bănuiesc că nu va trebui să lupt deloc.

— Nu este o luptă, am spus. Este o persoană.

— Este o femeie, părinte, Sterling mi-a aruncat un rânjet alb, larg. Iar în curând va fi femeia *mea.*

Nu am răspuns, chiar dacă fiecare neuron ţipa *te*

A *

Înşeli, te înşeli, te înşeli. În schimb, m-am uitat pur şi simplu cum a fluturat din mână şi a trecut cu uşurinţă de altar, până la uşă, cu mâinile în buzunar, de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

Capitolul nouăsprezece

Diferenţa dintre invidie şi gelozie este subtilă, dar distinctă, odată ce cunoşti aroma şi conturul fiecăreia. Gelozia înseamnă să doreşti ceea ce are altcineva, cum ar fi, de exemplu, să îţi doreşti acelaşi tip de maşină sau de casă ca ale unui vecin. (Sau să vrei să fii tu bărbatul care deţine inima iubitei tale, şi nu vreun protestant anglo-saxon care are probabil un sertar doar pentru buton îi pentru cămaşă.)

Invidia înseamnă să urăşti faptul că altcineva are ceva ce tu nu ai şi să îl urăşti pentru asta, de exemplu, să vrei să-i tai cauciucurile vecinului pentru că el nu merită un nenorocit de BMW şi toată lumea ştie asta, iar dacă tu

nu poţi să ai unul, atunci nu este deloc corect ca el să aibă.

Sterling se încadra în ultima categorie. Nu era neapărat vorba că o voia pe Poppy, probabil nu mai mult decât voia şi alte lucruri în viaţa lui – o casă nouă de vacanţă, un nou iaht, un nou ac de cravată. Dar ideea că altcineva o avea îl măcina pe dinăuntru, un parazit nesătul al posesiei îi sălăşluia ca un vierme prin intestine.

Am avut mult timp să mă gândesc la asta în acea zi, pentru că Poppy era, aparent, dispărută. La început, după ce Sterling a plecat, am încercat să fiu calm, plimbându-mă prin biroul meu, sunând-o, iar mai apoi trimiţându-i mesaje, dar plicul maroniu era ca o literă stacojie care ardea o gaură pe biroul meu. Ce urma să spun dacă răspundea? Pur şi simplu i-aş fi spus că Sterling mi-a făcut o vizită şi că – of, el ne urmăreşte de ceva vreme şi că, of, mă şantajează ca să te las să pleci – a fost o vineri perfect normală, vrei să ne uităm pe Netflix în seara asta?

Dar nu mi-a răspuns nici la apeluri, nici la mesaje, în mod normal răspundea imediat, şi am petrecut o oră lungă mergând în cercuri strânse în jurul biroului meu. *Ar trebui să mă duc la ea acasă.* Era foarte important şi trebuia să vorbim despre asta chiar atunci, dar cu confruntarea lui Millie încă prezentă în minte – ca să nu mai vorbesc de acel plic arzător, ca o gaură neagră, rug funerar pulsând şi incriminatoriu ce se găsea la câţiva centimetri de mine – eram prea înspăimântat ca să merg până la ea acasă, de teamă să nu fim descoperiţi… din nou.

Apoi am vrut să ţip la mine pentru că eram atât de laş. Trebuia să rezolvăm problema, iar asta era mai important decât orice altceva. Şi aş fi mers doar să alerg, atâta tot. Toată lumea era obişnuită să mă vadă alergând la orice oră din zi şi din noapte, iar, dacă se întâmpla să trec pe lângă vechea casă a familiei Anderson, nimeni nu ar fi crezut că era ciudat.

M-am schimbat repede în hainele de alergat, mi-am ataşat telefonul de braţ şi am ajuns la casa lui Poppy în mai

puţin de două minute. Fiatul ei era pe aleea din faţă, dar după ce am intrat în grădină (recunoscător încă o dată pentru tufişurile crescute peste măsură care ofereau o asemenea protecţie) şi am bătut la uşă, nu am primit niciun răspuns.

Unde naiba era? Ăsta era un rahat destul de important, iar ea nu era disponibilă? Dormea? Era la duş?

Am bătut şi am aşteptat. I-am trimis un mesaj, am bătut şi am aşteptat. M-am plimbat de colo, colo, am aşteptat, am bătut din nou, apoi am mârâit *la dracu'* şi am descuiat uşa cu cheia de sub ghiveciul plantei de bambus.

Dar mi-am dat seama din momentul în care am intrat că nu dormea şi nici nu era la duş. În casă era genul de tăcere care umplea toate colţurile şi care venea doar cu golul, cu absenţa şi, destul de sigur, am văzut că telefonul şi poşeta lipseau din locul în care le ţinea de obicei, pe birou, deşi cheile ei erau încă acolo. Deci plecase undeva fără să ia cheile. S-a dus în centru? La cafenea sau, poate, la bibliotecă?

M-am întors să plec, dar apoi un gând şi-a făcut apariţia şi m-a înjunghiat în piept ca o lamă de gheaţă. Dacă era cu Sterling?

M-am sprijinit efectiv de perete. Avea sens. Ce, am crezut că venise până acolo doar ca să mă avertizeze? Că declarase război, ca mai apoi să aştepte câteva zile înainte să tragă primul foc? Nu, probabil că a mers direct la Poppy după ce a părăsit biserica şi, în timp ce eu mă plimbam ca un idiot în stânga şi în dreapta pe covorul uzat din biroul meu, el o convingea pe Poppy să meargă undeva cu el. La cină. La o băutură. La un hotel elegant din Kansas unde ar fi futut-o lipită de o fereastră din podea până în tavan.

Acea lamă de gheaţă m-a înjunghiat din nou şi din nou, în gât, în spate, în inimă. Nici măcar nu m-am deranjat să mă lupt cu dragonii gemeni ai geloziei şi ai suspiciunii care se înfăşurau în jurul picioarelor mele, pentru că ştiam, fără nicio urmă de îndoială, că aveam dreptate. Nu exista niciun alt motiv pentru care mi-ar fi ignorat apelurile şi mesajele.

Era cu Sterling. Era cu Sterling, şi nu cu mine, şi eram absolut neputincios să schimb lucrurile.

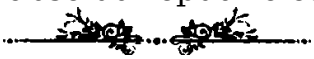

După ce am realizat că în după-amiaza aia Poppy nu era acasă, am alergat pe lângă cafenea, pe lângă bibliotecă şi pe lângă vie, doar ca să verific dacă nu cumva ieşise să lucreze în alt loc decât biroul ei. Dar nu, nu era în niciunul dintre acele locuri, iar când m-am dus acasă şi mi-am scos iPhone-ul, încă nu-mi dăduse niciun mesaj şi nici nu sunase.

Însă episcopul Bove o făcuse.

Nu l-am sunat înapoi.

În noaptea aia, am fost un dezastru cu grupul de tineri. Un dezastru nervos, dar, din fericire, era noaptea de jucat pe Xbox, iar frustrarea şi tensiunea mea s-au amestecat cu cele ale adolescenţilor gălăgioşi care jucau cu mine. Şi, la sfârşitul nopţii, am păstrat rugăciunea scurtă şi la obiect.

— Doamne, psalmistul ne spune că vorbele Tale sunt ca un felinar la picioarele noastre – că, deşi nu ştim întotdeauna unde ne conduci, ne promiţi că ne vei arăta întotdeauna următorul pas. Te rog, păstrează-ţi felinarul arzând pentru noi, astfel încât următorul pas, următoarea noastră oră şi următoarea zi să fie clare. Amin.

— Amin, au mormăit adolescenţii, apoi s-au întors acasă la preocupările lor care, pentru ei, erau la fel de tulburătoare şi stresante ca ale mele.

Teme, iubiri şi părinţi neînţelegători şi o dată a absolvirii care părea foarte departe. Îmi aminteam acele probleme acute, chiar dacă au fost umbrite masiv de moartea lui Lizzy. Adolescenţii simt diferit faţă de adulţi – ei simt profund şi puternic, fără experienţa de viaţă care să le aducă aminte că nu vor fi distruşi de o notă proastă sau de o iubire neîmpărtăşită.

Dar eu aveam acea experienţă de viaţă. Deci, de ce mă simţeam de parcă puteam să fiu distrus?

După grupul de tineri, am stat în sufragerie cu telefonul în mâini, întrebându-mă dacă ar trebui să-l sun pe episcop întâi, dacă îmi telefonase pentru că Millie sau Jordan îi spuseseră despre jurămintele mele spulberate, întrebându-mă dacă aş putea să ţin pasul cu propria prefăcătorie, în cazul în care nu ştia. Iar atunci l-am văzut –

textul cu o imagine.

Era de la un număr necunoscut, dar am ştiut de la cine era din secunda în care am deschis mesajul şi am văzut poza, un cadru cu Poppy într-o maşină, cu faţa întoarsă spre fereastră. Lumina era slabă, de parcă persoana care a făcut poza nu a folosise bliţul, şi părea să fie făcută de pe bancheta din spate, ceea ce m-a făcut să cred că aveau un şofer. Abia puteam să zăresc părul din jurul gâtului şi al urechilor, strălucirea unor mici cercei cu diamante pe care îi purta uneori, strălucirea pigmentată a bluzei pe gât pe care o purta.

Sterling voia să ştiu că e cu ea. Şi ştiam că putea fi vorba de ceva nevinovat ca o cină şi o simplă conversaţie, dar sincer, când vreodată o cină cu un fost a rămas complet inocentă?

Am încercat să-mi înec sentimentele de trădare. Ce pretenţii puteam să am asupra timpului ei, când puteam să-i ofer doar frânturi furate din al meu? Nu eram genul de iubit – sau orice aş fi fost – care să vrea să-şi justifice fiecare minut pierdut, fiecare gând, în speranţa geloasă că acest lucru ar fi menţinut-o fidelă. Chiar dacă aveam dreptul să-i cer fidelitatea – lucru pe care nu l-am făcut, având în vedere că eram necredincios în felul meu – tot nu aş fi făcut-o. Dragostea este oferită liber şi necondiţionat, până şi eu ştiam asta.

A

În plus, asta era exact ce a vrut Sterling. Şi-a dorit să fierb şi să fumeg, să meditez asupra victoriei lui, dar nu aveam de gând să-i ofer acea satisfacţie şi nici să-i fac lui Poppy deserviciul de a-i arunca acuzaţii printr-un mesaj sau prin mesageria vocală.

Aveam să aştept să se întoarcă şi să vorbim despre asta. Era cel mai raţional lucru pe care-l puteam face.

Dar, ciudat, având un plan de acţiune (sau un plan de inacţiune, la cum stăteau lucrurile), nu a ajutat deloc. Am încercat să dorm, să mă uit la televizor şi să citesc, dar în fiecare pauză de reclame, în fiecare pauză de paragraf erau imagini îngrozitoare şi nepoftite cu Poppy şi Sterling vorbind, atingându-se şi futându-se.

În cele din urmă, am renunţat la toate şi m-am dus jos, în subsolul parohiei, unde am ridicat greutăţi şi am făcut genuflexiuni până când luna a început să se scufunde, apoi am băut patru degete de Macallan şi am mers la culcare.

În următoarea dimineaţă, m-am trezit cu muşchii inflamaţi, cu o conştiinţă şi mai inflamată şi cu un telefon lipsit de apeluri sau de mesaje ratate. Mi-am permis mica fantezie de a-l scăpa într-o oală cu apă clocotită şi de a mă îndepărta, sau poate de a-l pune măcar în cuptorul cu microunde – pedepsindu-l pentru toate lucrurile care au decurs prost în ultimele douăzeci şi patru de ore – dar am decis să-l las acasă şi m-am dus să mă pregătesc pentru Liturghie, apoi pentru micul dejun.

Dimineaţa a trecut într-o ceaţă densă – mai ales după ce Millie mi-a spus că Poppy a anunţat că e bolnavă şi că nu va putea veni la voluntariat (asta a fost urmată de o privire care nu era chiar înfricoşătoare, dar cu siguranţă era morocănoasă, şi cred că am arătat destul de jalnic, pentru că s-a înduplecat şi mi-a dat un sărut uscat pe obraz înainte să plece).

Apoi m-am trezit cu o întreagă sâmbătă după-amiază, fără nimic de făcut, în afară de a încerca să-mi evit sentimentele, şi ştiţi ce? Am decis să fac şi mai multe exerciţii.

Şi să beau. Şi asta.

După ce am terminat de curăţat subsolul bisericii şi m-am întors acasă, am văzut că episcopul Bove sunase din

nou şi îmi trimisese şi un mesaj grav deformat, care cuprindea şi câteva emoji pe care am presupus că le-a pus accidental.

Ar trebui să-l sun înapoi.

A

În schimb, mi-am luat pantalonii scurţi de sală, am apucat sticla de scotch pe jumătate goală şi m-am îndreptat spre subsol, unde am lăsat-o pe Britney să cânte cât de tare îi permiteau boxele şi mi-am brutalizat muşchii cu şi mai multe greutăţi, şi mai multe abdomene, şi mai multe genuflexiuni, dând pe gât între seturi whisky direct din sticlă.

Aveam să beau şi să transpir până când uitam de existenţa lui Steriing. Doamne, eram în stare să beau până când uitam de existenţa lui Poppy.

Şi eram destul de aproape. Flotările bete tocmai mă făceau să înţeleg cât de mult corpul meu nu aprecia intoxicarea simultan cu efortul, când muzica s-a oprit brusc şi am auzit numele meu strigat de unica voce pe care-mi doream s-o aud.

Uimit, m-am ridicat în genunchi când Poppy a intrat peste mine, purtând aceeaşi bluză pe gât pe care o avusese noaptea trecută în poză. Asta însemna că-şi petrecuse noaptea cu Sterling? Whisky-ul şi epuizarea mă destabilizaseră suficient cât să vreau să întreb – nu, să o acuz – exact asta.

Dar apoi s-a aşezat şi ea în genunchi şi, fără ezitare, şi-a trecut degetele prin părul meu transpirat şi şi-a apropiat faţa de a mea.

A

În momentul în care buzele ei m-au atins, toate lucrurile s-au aprins şi au explodat. Am uitat de ce îmi pedepseam corpul, de ce beam, de ce nu fusesem în stare să dorm cu o noapte în urmă.

Şi-a trecut braţul în jurul meu şi şi-a despărţit buzele, invitându-mă în gura ei şi m-am dus acolo unde am fost chemat, găsindu-i limba cu a mea şi sărutând-o cu tot ce aveam. I-am apucat ceafa cu mâna, prinzând-o în felul în

care nu puteam să-i prind angajamentul sau timpul, iar pe cealaltă mi-am strecurat-o pe sub fusta şifonată şi strâmtă pe care o purta şi am găsit dantela chiloţilor, ferindu-i la o parte ca să găsesc pielea moale dintre picioare.

Fără vreun avertisment sau preludiu, mi-am împins un deget în păsărica ei, care era strâmtă şi nu în totalitate pregătită pentru tninc. deşi puteam să-mi dau seama că într-acolo se îndrepta.

Mi-a gemut în gură, întrerupând sărutul cu un gâfâit atunci am început să-i frec clitorisul cu un deget în timp ce am îndoit un alt deget înăuntrul ei.

S-a sprijinit de mine cât m-am ocupat de ea şi, Dumnezeu să mă ierte, eram atât de gelos pe faptul că Sterling s-ar putea s-o fi atins cu o seară înainte, încât nu puteam discerne dacă o atingeam pentru plăcerea ei sau a mea – de parcă puteam să o revendic dacă o făceam să-şi dea drumul.

Privind-o gemând lipită de umărul meu, cu părul de după şi cu machiajul de după, cu hainele şifonate, acea înfăţişare specifică – a ruşinii – erau atât de fierbinţi şi atât de al naibii de supărătoare în acelaşi timp, încât n-a fost de mirare că a tresărit când mi-a auzit vocea:

— În patru labe. Cu spatele la mine.

A înghiţit în sec şi s-a supus încet.

— Tyler, a spus, realizând pentru prima dată că poate îmi datora o explicaţie.

— Nu. Nu ai dreptul să vorbeşti, vocea mea era răguşită din cauza exerciţiilor şi a scotch-ului. Niciun nenorocit de cuvânt.

Penisul meu era rigid încă din clipa în care i-am auzit glasul, dar, până am ajuns să-i trag fusta peste şolduri şi chiloţii până la genunchi, eram atât de excitat încât mă durea.

Ar trebui să o avertizez că am băut. Ar trebui să o avertizez că sunt nervos.

În schimb, mi-am tras pantalonii jos ca să-mi expun erecţi, cu nimic altceva în minte decât să o fut, dar, în secunda în care mi-am frecat vârful de intrarea ei, gelozia

a scos la iveală ce era mai bun din mine. Gelozia şi poate conştiinţa mea, care era bătută şi avea căluş la gură, dar care tot nu era gata să mă lase să fut o femeie beat şi la mânie.

Aşa că m-am retras şi, în loc să fac sex cu ea, mi-am frecat-o, uitându-mă la fundul ei în acest timp. Nu eram silenţios – am mormăit de fiecare dată când mâna mi-a alunecat pe capul penisului, iar mişcarea mâinii scotea acel sunet distinctiv al masturbării – iar Poppy a strigat, întorcându-se spre mine.

— Nu e corect! a protestat. Nu face asta, Tyler – trage-mi-o. Vreau să mi-o tragi!

*

— Întoarce-te.

— Nici măcar nu mă laşi să mă uit? a întrebat şi părea rănită, lăsată pe dinafară.

Ei bine, bu nu, a gândit Macallan Tyler, iar Tyler Băiatul Bun s-a strâmbat. Dar nu. Nu, trebuia să se căiască. Cumva.

Am plesnit-o peste fund şi s-a smucit în mâna mea, lăsând să-i scape un mârâit care-mi dădea de înţeles că voia mai mult şi voiam să-i dau mai mult, dar o parte din mine nu voia să-i oier nimic, nu, până când mă convingeam că nu era împreună cu Sterling din nou, dar la naiba, putea să fie parte din căinţa ei, aşa că am lovit-o din nou, până când fundul a început să strălucească roz.

O vedeam cum se uda tot mai mult, păsărica ei practic plângând după mine şi nu îmi păsa, las-o să plângă, apoi totul a fost ca un torent vicioas şi i-am împroşcat hainele purtate de o zi, un orgasm care era puternic, dar dur, urât şi scurt, pentru că ea nu era acolo cu mine. Nu era mulţumită, aşa că nici eu nu eram, deşi nu era vorba despre satisfacţie, ci despre un fel de răzbunare, şi Dumnezeule, eram un nenorocit.

M-am sprijinit pe călcâie, cu obrajii scăldaţi în ruşine.

Ar fi trebuit să o ating. Ar fi trebuit să-i desfac picioarele şi să o ling până când îşi dădea drumul. Ce fel de nenorocit îi face asta unei femei – în timp ce e beat şi

gelos – şi nu îi returnează favoarea? Dar cum aş fi putut să o ating acum, când mă simţeam atât de dezgustător din cauza tuturor păcatelor mele şi a eşecurilor, când încă eram suspicios şi supărat, când nu aveam încredere în mine că puteam să am controlul asupra sexului ei?

Nu puteam. Era o mişcare nenorocită, dar era şi mai rău să o ating cu sentimentele pe care le aveam în mine.

După ce m-am îndesat în pantaloni, am luat un prosop şi mi-am şters sperma de pe hainele ei cât de bine am putut.

— Ai… Noi nu…

S-a uitat la mine, fără să se deranjeze să-şi aranjeze hainele, iar vederea fundului gol mi-a trimis un imbold direct învintre. Urma să fiu erect într-un minut.

M-am forţat să-mi întorc privirea.

— Lasă-mă să te ajut să te ridici. Apoi cred că ar trebui să mergi acasă.

S-a ridicat şi s-a lipit de mine.

— Ai băut, a spus, privindu-mi faţa. Arăţi ca naiba.

S-a îndreptat să-mi mângâie obrazul şi i-am prins *i* mâna, ţinând-o în aer în timp ce m-am luptat cu mii de ispite / întunecate, cu sentimentul că dacă i-aş fi tras-o suficient de dur, aş fi şters amintirea lui Sterling din ea.

I-am dat drumul la mână.

— Du-te acasă, am spus obosit. Te rog, Poppy.

Privirea ei a devenit dură, ochii fiindu-i două pietre de agat, încărcate cu determinare.

— Nu, a spus cu acea voce gravă şi poruncitoare. La etaj. Acum.

Nu aveam de gând să mă contrazic cu ea, în principiu din cauza tonului ei, dar şi din cauză că trebuia să meargă sus dacă avea de gând să plece, dar, odată ce am ajuns în sufragerie, şi-a pus mâinile pe umerii mei şi în loc să se îndrepte spre uşă, m-a împins spre baie, şi eram mult mai beat decât crezusem iniţial pentru că abia am reuşit să ajung până acolo fără să mă izbesc de vreun perete şi, la

naiba, afară încă era lumină. Reuşisem să arăt ca naiba şi să îmi bat joc de cea mai frumoasă femeie din lume, ambele înainte de patru după-amiaza.

Tyler Bell: eroul american.

Am lăsat-o pe Poppy să mă ghideze spre marginea căzii, unde m-am aşezat.

— De ce nu mergi acasă? am întrebat cu jale. Te rog, du-te acasă.

A îngenuncheat şi mi-a dezlegat adidaşii, trăgând nerăbdătoare de şireturi.

— Nu te las în starea asta.

— N-am nevoie să ai grijă de mine, fir-ar să fie.

— De ce? Pentru că te simţi prea vulnerabil? De asta n-ai vrut să mi-o tragi? Sau să mă atingi? Sau chiar să mă priveşti în ochi?

— Nu, am bolborosit, deşi era adevărat şi amândoi o ştiam.

— Ridică-te, mi-a ordonat, folosind din nou vocea gravă şi m-am supus, fără să mă bucur de supuneri, dar bucurându-mă de interacţiunea dintre noi, de modul în care îşi făcea griji pentru mine de parcă îi păsa. De parcă mă iubea.

Mi-a tras jos pantalonii scurţi şi am rămas dezbrăcat, apoi s-a întins peste mine ca să pornească duşul.

— Treci înăuntru.

Am vrut să protestez, până când am văzut că îşi desface nasturii de la bluză, dându-şi şi pantofii jos. Avea de gând să mi se alăture.

Picăturile calde se simţeau ca raiul pe muşchii mei inflamaţi. Poppy era acolo şi ceva cu un miros proaspăt şi un burete, iar pentru un timp nu a existat nimic altceva, în afară de mirosul proaspăt de săpun şi masajul şi ploaia calmă a apei, calmă şi reconfortantă. Când m-a făcut să îngenunchez ca să-mi frece părul cu şampon, am căzut în genunchi fără nicio ezitare, lipindu-mi obrazul de ea,

întrebându-mă dacă exista pentru acea piele vreun cuvânt care să semnifice mai mult decât *suplă,* care să însemne mai mult decât *moale* şi *sexy*, care să semnifice toate acele lucruri la un loc.

Am închis ochii şi am gemut când a început să-mi maseze părul, degetele ei aplicând acel tip de presiune care mă relaxa şi mă stimula în acelaşi timp. M-am întors şi i-am sărutat buricul, un sărut implorator. Totuşi, nu ştiam ce o imploram.

Ceea ce ştiam era că, pentru prima oară în douăzeci şi patru de ore, nu înotam prin emoţii violente, nu mă sufocam din cauza vinovăţiei şi nu mă pedepseam. Eram cu Poppy şi cu păsărica ei atât de aproape de gura mea, şi m-am aplecat şi i-am sărutat vârful clitorisului, simţind-o tremurând.

Dar apoi şi-a aşezat mâinile pe umerii mei, împingându-mă departe de ea.

— Nu, până când nu termin să am grijă de tine, a spus ferm şi mi-a clătit şamponul din păr.

Apoi m-a pus să rămân acolo, în timp ce şi-a spălat corpul şi şi-a şamponat părul. Nu se dădea în spectacol, nu încerca să fie sexy, dar tot era unul dintre cele mai sexy lucruri pe care le văzusem vreodată, felul în care sfârcurile îi alunecau printre degete în timp ce îşi spăla sânii, felul în care spuma îi curgea spre abdomen şi aluneca pe piele, ca mai târziu să se reverse între picioarele şi peste coapsele ei, modul în care apa curgea peste fundul ei în timp ce îşi ţinea capul pe spate şi stătea sub jetul de apă.

Până când a oprit apa, deja eram la fel de tare ca o piatră şi am prins-o privind cu coada ochiului la erecţia mea, privindu-mă într-un mod înfometat care m-a făcut să vreau să sar pe ea chiar acolo, în baie.

A

În acelaşi timp, începeam să mă trezesc (nu foarte mult) şi acceptam faptul că la subsol fusesem un măgar şi începeam să realizez cât de mult nu meritam acel tratament dulce pe care mi-l aplica. Aşa că nu am sărit pe ea, ci doar mi-am înfăşurat prosopul în jurul meu şi m-am

lăsat târât spre pat.

A

— Întinde-te, a spus. Şi dormi.

Nu rămânea cu mine? Fir-ar.

— Poppy, îmi pare atât de rău. Nu ştiu…

— Nu ştii ce s-a întâmplat cu tine? a terminat în locul meu. Din câte văd, ţi s-a întâmplat o jumătate de sticlă de scotch. Dar, a spus, coborându-şi privirea, cred că meritam asta.

— Nu, am spus ferm, dar nu foarte ferm pentru că acum că eram cu capul pe pernă, îmi dădeam seama că se învârte camera cu mine. Nu meriţi nimic de genul ăsta. Mi-e atât de ruşine cu mine însumi şi nici măcar nu merit să fii aici. Ar trebui să pleci.

— Nu plec, a spus cu aceeaşi fermitate pe care nu am fost în stare să o identific. O să tragi un pui de somn, iar eu o **să citesc o carte, iar când te trezeşti ştiu un mod prin care te poţi revanşa faţă de mine. Bine?**

— Bine, am şoptit, fără să fiu sigur dacă meritam sau nu o şansă să mă revanşez faţă de ea.

Dar, de asemenea, voiam ca ea să ştie *de ce* am fost un măgar, *de ce* mă comportasem ca un ticălos fenomenal. Era acea dorinţă umană stupidă de a justifica propriile acţiuni, de parcă, doar ştiindu-mi motivele, aş fi putut să şterg tot răul cauzat de acţiunile mele.

Din prisma cuiva căreia meseria îi era să asculte greşelile oamenilor şi motivele din spatele lor, ar fi trebuit să ştiu mai bine. Dar eram disperat să nu mă urască şi da, poate că exista o parte mică din mine care îşi dorea să transfere vina pentru că, hai să fim serioşi, ea îşi petrecuse noaptea împreună cu Sterling şi apăruse cu aceleaşi haine la mine, iar eu cum naiba ar fi trebuit să reacţionez?

— Ştiu că ai fost cu el noaptea trecută, am izbucnit şi apoi mi-am ţinut respiraţia, înspăimântat că urma să-mi confirme spusele, şi chiar şi mai înspăimântat că o să încerce să nege.

Dar nu a făcut niciuna, nici alta. În schimb, a oftat şi mi-a tras pătura până la piept.

— Ştiu că ştii, a spus. Sterling mi-a spus că ţi-a trimis acea poză, a continuat, apoi şi-a întors privirea. îl urăsc atât de mult.

Asta m-a înmuiat puţin. Poate că, la urma urmei, noaptea dinainte se petrecuse fără sex. Poate că ăla nu era doar un preludiu complicat pentru ca ea să-mi spună că, de fapt, pleacă împreună cu Sterling.

— Nu mi-am tras-o cu el, Tyler, a spus, observându-mi expresia.

Şi am crezut-o. Poate că de vină a fost modul clar şi deschis în care a spus-o. Poate că de vină au fost ochii ei larg deschişi şi inocenţi. Sau poate că a fost ceva mai efemer decât lucrurile astea, o conexiune spirituală care pur şi simplu ştia că vorbele ei erau adevărate.

Oricum, am ales să cred că a spus adevărul.

A inspirat adânc.

— O să vorbim mai mult după ce te trezeşti. Dar eu… Nu s-a întâmplat nimic. Nu l-am atins… el nu m-a atins pe mine.

Mi-a găsit mâna şi a strâns-o, iar acea strângere de mână a devenit axa în jurul căreia camera a început să se rotească.

— Te vreau doar *pe tine*, părinte Bell.

Capitolul douăzeci

— Trezeşte-te, somnorosule.

Vocea a străpuns voalul înceţoşat şi dens de somn adânc, valuri sonore, iar receptorii nervilor lucrau împreună ca să-mi trezească creierul, să mă convingă să mă trezesc şi să mă întorc în lumea celor vii.

Creierul meu nu suporta asta. M-am întors pe partea cealaltă, dar, în loc să găsesc una dintre pernele mele vechi şi pleoştite, faţa mea a găsit piele goală. Coapse goale. Mi-am înconjurat braţul peste ele din instinct, îngropându-mi faţa în pielea moale care mirosea atât de dulce.

Degete mi s-au răsucit prin păr.

— E timpul să te trezeşti.

Coapsele erau mult mai ofertante decât cererea ei, dar am reuşit în cele din urmă să-mi forţez ochii să se deschidă şi, odată ce am făcut-o, am regretat imediat.

— Uh, am gemut. Mă simt ca naiba.

— Din cauza băuturii sau a felului în care te-ai purtat?

Mi-am menţinut faţa lipită de coapsele lui Poppy.

— Ambele, am mormăit.

— Aşa credeam şi eu. Ei bine, e timpul să începi să te simţi mai bine. Am pus nişte haine pe pat pentru tine.

Coapsele s-au îndepărtat, ceea ce m-a întristat.

Şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi s-a ridicat, întinzându-şi braţele de parcă stătuse în aceeaşi poziţie prea mult timp, dar nu mai era goală, ci era îmbrăcată într-o tunică scurtă cu o curea în talie şi purta sandale tip gladiator.

— Ai plecat, am spus acuzator.

A încuviinţat.

*

— Nu puteam să merg acolo unde urmează să mergem într-un maiou de-al tău, şi cu siguranţă nu puteam să port hainele mele murdare. Am fost plecată doar câteva minute, promit.

M-am ridicat încet şi am luat apa şi pastila de Advil oferite de ea.

— Acum, îmbracă-te, a spus. Avem o întâlnire.

Treizeci de minute mai târziu, ne aflam pe autostradă în Fiat. Purtam nişte blugi negri şi un pulover moale pe care mi-l oferise Sean la ultimul Crăciun, în speranţa lui nemuritoare de a-mi îmbunătăţi garderoba. Era o ţinută comodă – ignorând preţul ridicol al puloverului – şi mă întrebam ce alt motiv am fi avut să mergem în oraş, dacă nu acela de a merge într-un loc elegant şi scump.

— Unde mergem? am întrebat.

Iniţial, Poppy nu a răspuns, verificând oglinzile şi

lungindu-şi gâtul în timp ce se strecura prin traficul aglomerat de sâmbătă seara. Am decis să nu insist, deşi curiozitatea mă omora, la fel cum o făcea şi îngrijorarea nervoasă că cineva putea să ne vadă împreună.

În cele din urmă, a spus:

Undeva unde am vrut de mult timp să te duc.

Dar mai întâi, ziua de ieri. Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat ieri.

Da, trebuia, dar acum, că ştiam că nu se culcase cu Sterling, îmi doream să evit dialogul dureros, măcar pe jumătate. Ultima zi şi jumătate ne-a împins dincolo de etapa prefăcătoriei, dincolo de locul în care ne puteam preface că lumea de afară era o furtună irelevantă care bătea zadarnic la fereastra noastră, şi uram lucrul ăsta. Pentru că dincolo de acel loc erau toate deciziile şi discuţiile care puteau să-mi distrugă viaţa încet, bucată cu bucată.

— Deci, Sterling a venit ieri la mine acasă, a spus. După ce s-a întâlnit cu tine.

Ştia despre asta?

De parcă mi-ar fi citit gândurile, a continuat:

— Lui Sterling îi place să se laude cu toate cuceririle lui. Profesionale, romantice, răzbunătoare – orice fel de victorie. S-a gândit că aş putea fi impresionată de cum ne-a surprins împreună într-o fotografie ca dovadă a relaţiei noastre.

Dumnezeule. Era atât de idiot.

— Trebuie să înţelegi. Ştiam că va veni aici, în cele din urmă, şi ştiam că o să îi spun că nu vreau să fiu cu el. Dar mai ştiam şi că nu va accepta nimic mai puţin decât o respingere completă, faţă în faţă şi, de asemenea, m-am simţit datoare cu o cină faţă de el, cu o şansă de a vorbi deschis cu el. Vreau să spun, ne-am întâlnit *ani…*

— Ani în care te-a înşelat, am bolborosit.

Poppy s-a rotit spre mine. Privirea ei nu era tocmai una plăcută.

— Oricum, a continuat cu o voce tăioasă şi ascuţită, am acceptat să merg în oraş şi să iau cina cu el. Am vorbit atât de mult, încât se făcuse târziu şi am ajuns să dorm în camera lui de hotel.

Nu mi-a plăcut acel detaliu.

Nu mi-a plăcut acel detaliu deloc.

— Dar, aşa cum am spus, a continuat, nu s-a întâmplat nimic. Am aţipit pe canapea până dimineaţă, apoi şoferul lui m-a dus înapoi acasă. La tine.

— Deci el ştie că acum ai terminat-o cu el? Va pleca?

A ezitat.

— Da?

— E o întrebare? Vrei să spui că nu eşti sigură?

Privirea i-a rămas aţintită asupra drumului.

— Când am plecat în dimineaţa asta, el a spus că îmi înţelege pe deplin decizia. A spus că nu vrea să fiu cu el fără voia mea – că pentru el contrează ceea ce simt. Aşa că va da înapoi.

M-am gândit la bărbatul pe care l-am întâlnit în ziua precedentă, la acei ochi albaştri ca de gheaţă şi la acea voce calculată. Nu părea genul de om care să dea înapoi. Părea, mai degrabă, genul de om care ar fi minţit în legătură cu asta.

— Aşadar, fotografiile pe care ni le-a făcut… a făcut tot efortul ca să pună la cale o posibilă schemă de şantaj, iar acum pur şi simplu o să renunţe?

Poppy şi-a muşcat buza, aruncând o privire peste umăr şi schimbând banda din nou. Îmi plăcea cum conducea – rapid, capabil, cu o urmă de agresivitate care, totuşi, nu se transforma în imprudenţă.

Nu ştiu, a spus puţin neajutorată. Părea atât de determinat, deci da – e greu de imaginat că a depus tot efortul ăsta doar ca să plece, dar nici eu cred că ar minţi în

privinţa asta.

— Eu cred, am spus printre dinţi.

Poppy a auzit.

— Uite, Sterling nu e un sfânt, dar nu e corect să-l demonizezi doar pentru că este fostul meu. Da, a făcut lucruri rele, dar asta nu înseamnă că e psihopat. Este doar un băiat alintat care nu este învăţat cu refuzul cuiva. Şi sincer, chiar nu cred că va face ceva cu acele poze.

Îi ia apărarea? Suna de parcă îi lua apărarea, iar asta m-a enervat puţin.

— S-a oferit să îţi dea fişierele? Sau chiar să le şteargă?

— Ce? Nu. Dar…

— Atunci nu cred că intenţionează să meargă nicăieri, am spus, uitându-mă pe geam unde câmpurile acoperite cu polen se transformau încetul în încetul în expansiunea urbană. El ţi-a spus ceea ce ai vrut să auzi, dar nu s-a terminat, Poppy. Nu se va termina, până când nu va obţine ce doreşte. Pe tine.

Mâna i-a alunecat peste a mea şi, pentru un minut, m-am gândit bosumflat să îi ignor gestul, să nu îmi strecor degetele printre ale ei, în speranţa de a o răni sau ca să-i arăt dezacordul – nu sunt sigur.

Doamne, eram un mare fraier.

Când i-am luat mâna într-a mea, i-am strâns-o cu putere.

— Îmi pare rău, am spus. Doar că… e ca şi cum aş avea o săgeta îndreptată spre mine. Că aş putea să te pierd pe tine sau să îmi pierd slujba – sau amândouă.

— Nu mă vei pierde, a insistat, aruncându-mi o privire. Şi nu îţi vei pierde nici slujba, decât dacă asta îţi doreşti.

Mi-am odihnit capul de geamul rece al maşinii. Asta era… alegerea. Negru şi alb, noapte şi zi, una sau cealaltă. Poppy sau Dumnezeu.

— Millie ştie, i-am spus dintr-odată.

I-am simţit mâna încordându-se în a mea, şi iar a apărut acel sentiment, acea enervare ciudată, pentru că de ce Millie – minunata şi cinstita Millie – era mai îngrijorătoare decât Sterling?

Dar am tras o gură de aer, apoi am expirat. Refuzam să las acea ultimă cascadă de evenimente să construiască un zid între noi.

Nu voi permite asta.

— Nu va spune nimănui, am reasigurat-o pe Poppy.

Apoi i-am povestit ce mi se întâmplase cu o zi înainte, alegând în cele din urmă să îi povestesc toate detaliile, chiar şi urâtele şi stupidele mele gânduri, pentru că îi datoram asta. Voiam să îi datorez asta. Şi, serios, ce aveam de pierdut? Oricum eram la un pas de a pierde absolut totul. Măcar să fiu sincer.

M-a ascultat pe măsură ce i-am povestit totul, despre Millie şi despre şantajul lui Sterling şi despre cum mi-am dat seama că era împreună cu el încă dinainte ca el să-mi trimită acel mesaj, despre toate acele sentimente neplăcute de gelozie care mi-au săgetat inima, iar când am terminat buzele ei erau unite într-o linie care ascundea acei dinţi pe care îi găseam ciudat de sexy, şi avea o expresie serioasă care mi s-a părut atrăgătoare.

— Ştiu că nu ne cunoaştem de prea mult timp, a spus ea. Dar nu tâebuie niciodată să îţi faci griji că te voi înşela. Nu se va întâmpla. Punct. Eu nu înşel.

— Nu am vrut să spun… M-am luptat să-mi găsesc cuvintele potrivite. Te cunosc pe *tine* cea adevărată şi ştiu că nu ai face nimic să mă răneşti. Dar, de asemenea, ştiu că Sterling e mai mult decât un fost iubit pentru tine. Ştiu că între voi doi există ceva vechi şi puternic şi cred că din cauza asta mi-am făcut griji, nu din cauza unor slăbiciuni fictive ale caracterului tău.

— Nu contează cât de multă istorie există între mine şi Sterling. Nu te voi înşela niciodată.

Nu-mi stă în fire.

Speram că este adevărat. Speram din tot sufletul. Dar mi-a trecut prin minte că nu pot fi sigur că n-o să mă înşele, că nu există nicio garanţie când e vorba să ai încredere în persoana pe care o iubeşti şi că nu există nicio instanţă unde ai putea s-o dai în judecată, dacă te trădează, în cele din urmă. Iubind-o, am ales să am meredere în ea când venea vorba de Sterling – lucrurile astea mă făceau vulnerabil.

Dar ea era deja vulnerabilă, iubind un bărbat căruia nu i se permitea să o iubească înapoi, aşa că poate că asta ne făcea chit.

Ca să mai destind atmosfera, am spus:

— Cred că pot să înţeleg asta. Sean şi Aiden chiar au o denumire pentru oamenii ca tine; îi numesc Gena monogamie.

— Gena monogamie, a repetat. Presupun că au dreptate.

M-am lăsat pe spate. Centrul oraşului Kansas ne-a apărut în raza vizuală, monoliţi de sticlă şi cărămidă răzuind un cer de culoarea lavandei, râul fiind un şarpe argintiu metalizat în direcţia opusă.

Obişnuiau să glumească pe seama mea cum că am gena celibatului, am spus. Deşi acum nu mai sunt aşa sigur.

Luminile stradale şi ale semafoarelor au străfulgerat prin geamurile maşinii, iar Poppy a făcut câteva manevre abile pentru a parca în inima oraşului.

— Poate că nu era vorba despre gena celibatului, am spus mai mult pentru mine. Poate că mereu te-am aşteptat.

A inspirat adânc şi a tras maşina pe o alee între două a

clădiri. Înainte să întreb ce are de gând să facă, a scos maşina din viteză şi s-a cuibărit în poala mea, ceea ce mi-a făcut membrul să tresară cu interes.

Buzele ei le-au întâlnit pe ale mele cu o foame urgentă, fierbinte şi hotărâtă, iar mâinile ei erau pretutindeni – în părul meu, pe piept, trăgând

nerăbdătoare de prohabul pantalonilor mei.

— Te iubesc, a expirat din nou şi din nou, iar tensiunea acumulată în timpul drumului s-a evaporat. Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Şi îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat astăzi.

I-am găsit fesele pe sub rochie şi le-am strâns, alunecându-mi degetele de-a lungul coapsei ei pentru a-mi trece vârful degetului peste lenjeria ei deja umede.

Dar înainte să mă pot adânci în acea nouă şi interesantă întorsătură de situaţie, ea s-a retras, respirând cu greu.

— Avem toată noaptea la dispoziţie, aşa că nu vreau să o ruinez începând prea devreme, a spus zâmbind. Dar nu ştii ce-mi faci când spui lucruri de genul ăsta.

— Toate sunt adevărate, i-am şoptit. Îmi pasă atât de mult de tine şi îmi doresc doar să…

Am lipit-o strâns de mine, cu pieptul în faţa mea, apăsată pe erecţia mea.

— Aş vrea să fie aşa tot timpul. Tu şi eu. **Nicio decizie.** Fără probleme. Doar… noi.

Mi-a sărutat vârful capului.

— Ei bine, dacă o escapadă e ceea ce cauţi, atunci îţi va plăcea seara asta.

La început, m-am gândit că poate Poppy îşi pierduse minţile, pentru că în loc să meargă la un restaurant, la un cinematograf sau undeva care să semene cât de cât a loc pentru o întâlnire, a intrat în garajul unei clădiri de birouri (şi doar ştiam că era o clădire de birouri, pentru că Fraţii Afacerişti lucrau cu doi zgârie-nori mai încolo, iar Aiden obişnuia să se vadă cu o fată care lucra aici).

Ne-am îndreptat spre hol, iar Poppy a trecut o cartelă prin panoul securizat. După ce s-a deschis, m-a condus l-a liftul din capăt, şi-a trecut din nou cartela şi am pornit spre etajul 30.

În cele din urmă, am îndrăznit să întreb:

— Unde mergem?

Mi-a oferit un zâmbet mic, unul dintre acele zâmbete

care mă lăsau fascinat de gura ei.

— La locul meu de muncă.

Abia am avut timp să procesez asta înainte să intrăm, înainte ca Poppy să se salute printr-o mişcare a capului cu femeia de la recepţie (care era îmbrăcată într-un costum făcut la comandă, de parcă lucra la o firmă de investiţii şi nu la un club de striptease). Poppy a împins uşile de sticlă fumurie, apoi ne-am aflat în interiorul celui mai exclusivist club din acel oraş, locul care a putut ademeni o masterandă de Dartmouth acolo unde Wall Street nu a putut.

Pereţii fuseseră construiţi de-a lungul perimetrului spaţiului, blocând ferestrele, probabil ca luminile intermitente să nu strălucească în timpul nopţii (şi astfel, lumina să nu strălucească în timpul zilei). Exista totuşi un spaţiu sesizabil între pereţi şi ferestre, ceea ce însemna că orice oaspete îşi putea lua băutura şi se putea deplasa între cele două, privind panorama oraşului, aşa cum făceau acum câţiva bărbaţi şi, în timp ce Poppy m-a condus pe lângă ei, mi-am dat seama că purtau ceea ce păreau a fi convorbiri de afaceri.

Pe ici, pe colo, pereţii se întrerupeau, oferindu-mi o privire în interiorul camerei principale. Două sau trei femei dansau singure în cutii de sticlă, câteva erau pe scenă şi mi-am îndepărtat instinctiv privirea de la toată acea came feminină expusă. Poate că în interiorul inimii încă eram un preot.

Dar apoi privirea mi-a fost captată de tunica scurtă a lui Poppy şi de locul în care îi puteam vedea forma fundului prin ţesătură.

Da, sigur.

Ne-am strecurat printr-una dintre deschizături, apoi Poppy m-a condus într-o cameră.

— Ce facem aici?

— Şeful meu a spus că pot folosi aceste camere ori de câte ori vreau. Şi vreau să o fac acum.

— Pentru mine?

— Pentru tine. Acum aşteaptă aici, mi-a spus cu un rânjet, apoi a plecat, lăsând crăpată uşa masivă din lemn.

Deci astea erau camerele private despre care îmi povestise, ca cea în care i-a tras-o lui Sterling. Acest gând mi-a provoca! ace) vârtej familiar de gelozie, spiralându-l adânc, dar apoi mi-am amintit de scena din maşină, de declaraţiile ei disperate *de dragoste.* Ea era aici… cu mine. Nu cu el.

Dar de ce acel şarpe de mânie încă se târa prin mine? M-am urât pentru că mă simţeam aşa, însă nu puteam îndepărta acel sentiment, nu puteam să-l scot din mine. Curgea prin venele mele, gâdilându-mi vârfurile degetelor cu dorinţa de a… ce anume? De a-i plesni fundul pentru că a petrecut timp cu fostul ei, fără permisiunea mea? De a o fute până când penisul meu era singurul lucru pe care-l mai cunoştea?

Doamne, eram un filistin.

Am examinat împrejurimile ca să-mi distrag atenţia. Nu mai fusesem niciodată la un club de striptease, dar era cu siguranţă mult mai plăcut decât m-am aşteptat. În cameră erau un scaun şi o canapea, ambele din piele *(uşor de curăţat*, mi-a şoptit o voce amară) şi un podium în mijloc, suficient de mare pentru a găzdui o bară şi suficient de lat pentru ca un dansator să danseze şi fără bară.

Lumina era joasă, nuanţe de albastru şi violet, iar muzica era răsunătoare, dar nu suficient încât să fie enervantă. Era la volumul la care ţi se afundă în sânge ca o bătaie înfometată, la care fuziona cu propriile tale gânduri şi îţi ridica pulsul, menţinându-ţi adrenalina la un nivel lent şi constant.

M-am aşezat pe canapeaua din piele şi m-am aplecat în faţă, privindu-mi mâinile. Ce făceam acolo? De ce mă adusese acolo? Dintre toate locurile…

Uşa s-a deschis şi am încetat să mă mai întreb orice altceva, în afară de când puteam să mă înfig în ea, pentru că… fir-ar.

Purta o perucă de culoarea vatei de zahăr albastre,

iar machiajul îi ea atât de strident, încât nu puteam să-mi imaginez nimic altceva decât acei ochi înconjuraţi de fard uitându-se la mine în timp ce mi-o suge. Şi imediat mi-am dat seama ce a vrut să spună prin faptul că le plăcea să angajeze fete care păreau scumpe. Pentru că, în timp ce nu ştiam mai nimic despre lenjerie, ştiam că ţesătura delicată şi brodată a chiloţilor ei transparenţi nu era chiar ceea ce purtau fetele într-un club de striptease. Nici mătasea sutienului sau plasturii care îi acopereau sfârcurile – toate de culoarea şampaniei. O panglică din aceeaşi mătase de culoarea şampaniei era legată în jurul gâtului într-o fundă şi am vrut să o desfac ca pe un cadou, chiar atunci şi chiar acolo. Ea mereu arăta uimitor, cu haine şi goală, dar acum era transformată, o Poppy pe care o ghicisem doar, chiar şi în cele mai intime momente ale noastre.

M-a încălecat, la fel de graţioasă pe tocuri de zece centimetri cum era în balerini, şi şi-a întins mâna.

— Portofelul tău.

Confuz, l-am scos din blugi (care deveniseră dintr-odată foarte strâmţi) şi i l-am întins. A scos nişte fâşii de bancnote de cincizeci şi de o sută din sutien şi le-a strecurat cu grijă în portofel, dându-mi-l înapoi.

— Vreau să jucăm un joc, a spus.

— Bine, am spus, simţindu-mi gura uscată din senin. Să jucăm un joc.

Şi-a lins buzele şi mi-am dat seama că nu eram singurul al dracului de excitat în momentul ăla.

— Eşti doar un client, iar eu sunt doar o dansatoare, bine?

— Bine, am repetat.

— Şi ştii că există anumite reguli cu privire la camerele private, nu-i aşa?

Am clătinat din cap, incapabil să-mi opresc privirea din a aluneca peste forma trupului ei, peste lenjeria ei scumpă, peste acea panglică de mătase legată în jurul gâtului, care putea fi uşor transformată **într-o** lesă…

— Ei bine, în primul rând trebuie să mă plăteşti pentru că mă aflu aici, a spus, apoi şi-a pus o mână în şold,

părând atât de nerăbdătoare şi atât de excitată, iar orice argumente filosofice ar fi avut Tyler Băiatul Bun pretinzând că ceea ce făceam era degradant – că mă aflam în primul rând într-un club de striptease – au dispărut.

A

În secunda în care i-am pus bancnotele în palmă, aerul s-a schimbat instantaneu în jurul nostru. Jocul a dispărut şi aceasta era realitatea noastră – nu conta că ne iubeam unul pe celălalt şi nu conta nici măcar că ăia nu erau banii mei – am plătit-o, iar ea a acceptat plata şi acum se afla pe scenă, cu o mână pe bară, cu privirea aţintită asupra mea.

A început să danseze şi m-am lăsat pe spate, dorindu-mi să memorez fiecare detaliu, modul în care picioarele ei se înfăşurau în jurul barei în timp ce se învârtea, modul în care părul albastru îi aluneca pe umeri, modul în care muşchii de pe braţele şi umerii ei se încordau şi se întindeau.

Lumina scăzută, muzica puternică, anonimatul sexului afişat în faţa mea… toate combinate cu focul aprins din ochii ei, de parcă mă voia *pe mine* şi în special pe mine în clipa aia – am înţeles atunci de ce Irod, după ce Salomeea a dansat pentru el, i-a oferit acesteia orice. Era ceva atât de delicios în lupta de putere dintre noi; teoretic, deţineam controlul şi demnitatea în acea situaţie, dar situaţia era, de fapt, invers. M-a captivat, m-a subjugat, până când am vrut să îi ofer totul, nu doar banii pe care mi i-a pus în portofel, ci casa mea, viaţa mea, sufletul meu.

Poppy şi al ei dans al celor şapte voaluri.

Apoi s-a aplecat, şi am fost distras de faptul că fundul ei era acum în centrul atenţiei, că puteam să îi văd umbra labiilor prin ţesătură, şi aş fi depus orice jurământ, ca să o

A A t mângâi acolo.

M-am foit, încercând să-mi fac mai mult loc în blugi, dar era inutil. În secunda următoare se afla în faţa mea, cu mâinile pe genunchii mei şi i-a desfăcut larg ca să-şi facă loc între ei. S-a întors cu fundul la mine, atât de aproape încât puteam să disting florile brodate pe lenjerie, şi mi-am

trecut un deget peste ele.

Mi-a prins încheietura.

— Trebuie să plăteşti mai mult dacă vrei să atingi, a tors, iar eu l-am urmat pe Irod pe calea pierzaniei spirituale, pentru că niciun preţ nu era prea mare când era vorba de ea.

I-am întins banii fără să ezit – bani pe care ea şi i-a pus în sutien. Apoi mi-a îndrumat mâinile pe şolduri şi le-a mutat în jos pe coapse, ca mai apoi să le mute în sus pe sâni. M-am jucat cu plasturii pentru un moment, iubind şi urând sentimentul ciudat că nu puteam să-i ating.

S-a aşezat în poala mea, apăsându-şi fundul de erecţia mea şi şi-a dat capul pe spate, lipindu-l de umărul meu pe măsură ce îi masam sânii.

Mi-am împins nasul în gâtul ei.

— Pariez că faci asta cu toţi bărbaţii care vin aici.

— Doar cu tine, a spus cu o voce catifelată, ffecându-se de mine, mişcarea deasupra penisului meu făcându-mă să gem încet.

S-a întors, aşa că acum mă încăleca.

— Ştii, a spus cu aceeaşi voce joasă, pisicească, nu i-am lăsat niciodată pe bărbaţi să facă asta, dar dacă vrei, te las să îmi vezi pasanca.

Da. te rog.

— Mi-ar plăcea asta.

Eram foarte mândru că am reuşit să nu chiţăi ca un adolescent.

Şi-a întins mâna şi a pescuit din nou portofelul. Era bine că era un joc; niciodată nu mi-aş fi permis să o plătesc pe Poppy din salariul de preot.

După ce a fost plătită, a sărit pe podium şi şi-a desfăcut picioarele larg, dând la o parte lenjeria pentru a-mi arăta ce voiam să văd. Era umedă şi de o culoare trandafirie seducătoare în lumina albastră a camerei – culoarea pe care pictorii renascentişti ar fi folosit-o ca să picteze lumina Raiului.

M-am uitat hipnotizat cum şi-a trecut mâna de la gât

în jos spre sâni, până la înălţarea blândă a pubisului. De acolo a început să traseze cercuri largi în jurul sexului, o spirală largă pe burtă şi pe coapsă, apropiindu-se tot mai mult, iar când în cele din urmă şi-a atins clitorisul, am expirat tot aerul pe care nici măcar nu ştiam că îl ţineam în plămâni.

Şi ea a oftat la atingerea ei, şoldurile i se mişcau de parcă încerca să şi-o tragă în mod inconştient cu aerul, iar eu am început să pierd din vedere totul, în afară de păsărica ei. Nu ştia că puteam să o umplu? Nu ştia că puteam să o fac să se simtă bine, dacă m-ar fi lăsat?

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre podium. Ochii noştri erau la acelaşi nivel şi i-am susţinut privirea cât mi-am alunecat mâinile de la genunchi până la coapse, degetele mele mari apropiindu-se tensionate de sexul ei. Am repetat mişcarea, de data asta îndrăznind să mă apropii, întrebându-mă dacă m-ar fi lăsat, dacă dorinţa ei ar fi depăşit regulile în privinţa banilor. Degetele mele s-au mişcat deasupra despicăturii, iar ea a tremurat, şi la fel am făcut şi eu, pentru că fir-ar să fie, era atât de umedă. Atât de umedă, încât ştiam că mi-aş fi putut împinge penisul fără niciun fel de rezistenţă din partea ei.

— Vrei să îţi bagi degetele în mine? m-a întrebat.

Am încuviinţat, despărţindu-i faldurile cu degetele, dând la o parte acea came roz şi mătăsoasă, astfel încât intrarea ei era complet expusă, cerşind degete sau mădular.

— O să te coste, a spus răutăcioasă, punându-şi mâinile peste ale mele.

— Negociezi dur, am şoptit.

Dur era cuvântul potrivit şi pentru modul în care mă simţeam eu. Eram la trei secunde distantă de a-mi desface

?”

blugii şi a de a lua lucrurile în propriile mâini (aşa cum erau).

Am găsit o bancnotă, am împăturit-o pe lungime ca să-i fie mai uşor să o strecoare, dar de data asta nu a luat-o

cu degetele, ci cu gura, buzele ei atingându-mi degetele şi era atât de degradant, atât de minunat de degradant, iar Irod din interiorul meu era fericit pe tronul său, încântat aşa cum numai un rege putea fi, văzând-o cu acei bani între dinţi, ştiind că păsărica ei îmi aparţinea şi că puteam să o ating dacă voiam.

S-a ridicat în genunchi de parcă ar fi vrut să se îndepărteze, dar aveam să primesc lucrul pentru care plătisem – chiar acum – şi mi-am înfăşurat un braţ în jurul taliei ei şi am tras-o în jos, pe acele două degete pe care le pregătisem pentru ea. A gemut şi am rânjit nemilos, planificând să profit pe deplin de acel serviciu special pe care mi-l oferea. Cu un braţ în jurul taliei, am împins-o şi mai mult, ca vaginul ei să fie zdrobită de mâna mea (care în acel moment era turtită de scenă, dar nu îmi păsa), iar centrul fierbinte al nervilor ei se frecau neîncetat de palma mea. Degetele mele s-au strecurat înainte, găsind acel punct moale care o ducea în al nouălea cer.

Mi-am mişcat degetele în timp ce i-am şoptit în ureche:

— Dacă te fac să-ţi dai drumul, trebuie să mă plăteşti?

A râs, dar râsul i s-a transformat imediat într-un suspin zdrenţuit pe măsură ce am apăsat-o şi mai mult pe mâna mea. Am muşcat-o de gât umezeala ei tremurând în mâna mea, iar acea panglică de mătase cerea să fie înfăşurată în jurul mâinilor, apoi şi-a dat drumul cu un suspin ascuţit, împingându-se zadarnic în mine în timp ce o ţineam strâns, mişcându-mi degetele mai repede, storcând până şi ultima picătură de plăcere din punctul ei culminant.

A

În timp ce îşi revenea, trupul ei s-a relaxat, lipit de mine, dar eu nu eram nici pe aproape relaxat. Mi-am scos mâna de sub ea şi mi-am lipit degetele de buzele ei, făcând-o să-şi sugă de pe ele propriul gust, în timp ce cu cealaltă îmi descheiam blugii.

Poppy a aruncat o privire în jos, apoi mi-a privit din

nou chipul.

— Vrei să ţi-o iau în gură? a întrebat, privindu-mă pe sub gene într-un mod care îmi slăbea capacitatea de a lega gânduri coerente.

Am luat câteva bancnote şi i le-am băgat în sutien. Apoi am luat acea panglică de mătase în mână şi am dezlegat-o încet, lăsându-i gâtul dezgolit ca să-l sug şi să-l muşc. Mătasea mi-a alunecat reverenţios printre degete de parcă ţineam patrafirul.

M-am tras înapoi şi i-am înfăşurat un capăt în jurul gâtului, legându-l cu un nod sigur – genul de nod de care puteam să trag fără să mă îngrijorez că i se va strânge în jurul gâtului.

Apoi am înfăşurat capătul liber în jurul mâinii mele şi am tras de probă. Ea s-a smucit un pic înainte, scoţând un sunet surprins, pupilele i s-au dilatat, iar pulsul i se zbătea pe gât, aşa că m-am simţit liber să trag din nou, forţând-o să alunece încet de pe scenă, în genunchi. M-am aşezat pe scaun şi am făcut-o să se târască spre mine, privind modul în care sânii i se balansau în timp ce se mişca.

Când a ajuns între genunchii meu, am tras în sus poate puţin mai mult decât ar fi trebuit, dar în acel moment aproape că eram pierdut din cauza dorinţei, aproape că cedam în faţa omului cavernelor din mine şi în faţa lui Irod din interiorul meu, iar tot ce îşi doreau ei era acea gură roşie şi drăguţă în jurul erecţiei mele chiar în acea secundă.

Şi-a încleştat degetele pe blugii mei negri şi a tras în jos, iar penisul meu a evadat, ieşind prin V-ul fermoarului. Am răsucit capătul lesei în jurul mâinii mele de câteva ori, până când mătasea a devenit tensionată, apoi i-am tras capul deasupra erecţiei mele, dar nu şi-a deschis gura imediat, acele buze roşii rămânând pecetluite. Avea o urmă de zâmbet în colţul gurii, o sfidare încântată în ochi şi mi-am adus aminte de acel moment din urmă cu câteva săptămâni în urmă din bucătăria mea, când mi-a cerut să-i

fur săruturile – nu, nici măcar să le fur. Voia să le obţin *cu forţa* de la ea.

Aşa că am înfăşurat lesa mai strâns şi am smucit-o, gura ei ajungând acum apăsată de scula mea, senzaţia de respiraţie pe pielea mea fiind suficientă ca să mă facă să înnebunesc.

Fă-i jocul, Tyler.

— Te-am plătit ca să sugi, am şuierat. Poţi să mă sugi de bunăvoie sau te pot obliga s-o faci. Aşa că dacă nu vrei să se întâmple asta, ai face bine să deschizi gura aia mică şi drăguţă şi să-ţi faci naibii treaba.

Pielea îi era de găină şi nu mi-a scăpat modul în care a încercat să-şi frece coapsele. Nerăbdător, mi-am împins un deget între buzele ei şi le-am forţat să se deschidă.

— Ia-mă în gură sau se va dezlănţui iadul pe pământ, am avertizat-o.

Nu era nevoie să fiu un observator perspicace ca să-i observ sclipirea de interes din ochi. Voia ca iadul să se dezlănţuie pe pământ, dar cred că îşi dorea şi să mă sugă pentru că, în cele din urmă, şi-a lipit buzele de culoarea mărului roşu caramelizat de vârful meu şi, întâlnindu-mi privirea în timp ce făcea asta, şi-a deschis gura deasupra mea, lipindu-şi limba arzătoare de membrul meu.

Ţinând mâna strâns pe lesă, m-am lăsat pe spate ca să urmăresc spectacolul, urmărind cum sânii ei se mişcau în timp ce avea grijă de mine, privindu-i acei ochi de culoarea alunei fixaţi într-ai mei – o imagine care avea să mă excite în duş mulţi ani de atunci încolo. Iar acele buze ca o superbă aureolă roşie în jurul penisului meu… era singura aureolă pe care mi-o doream de atunci înainte, un cerc de dorinţe păcătoase şi delicii diabolice.

A alunecat în sus şi în jos, uneori fluturându-şi limba, uneori trecând-o pe deasupra membrului meu într-o linie fierbinte şi lată. M-am împins în întâmpinarea ei, atingându-i cerul gurii – pierzându-mi orice urmă de răbdare, am prins-o de ceafă pentru a o împiedica să se retragă. I-am ţinut capul cu ambele mâini şi am pompat astfel câteva secunde lungi, futându-i gâtul aşa cum i-aş fi

futut păsărică – dur şi fără remuşcări – şi merita acel tratament pentru că mă excita îndrăzneaţă şi fără ruşine.

— Îţi place asta? am întrebat.

Respira cu grijă pe nas şi nu putea să vorbească, aşa că am vorbit eu în locul ei:

a

— Ştiu că îţi place. Îţi place când un client care te plăteşte te tratează cu brutalitate. Te uzi când eşti tratată ca târfă ce eşti, nu-i aşa?

A scos un sunet care putea foarte bine să fie un răspuns afirmativ, dar şi unul negativ sau pur şi simplu un geamăt de plăcere pură. Oricare ar fi fost răspunsul, mi-a făcut abdomenul să se încordeze, mâinile să mi se apese pe capul ei, iar coaiele să se încordeze cu nevoia de eliberare. Dar nu voiam să-mi dau drumul în gura ei.

A

— Îndepărtează-te, i-am ordonat, trăgând de lesă.

S-a conformat, îndepărtându-se cu ochii în lacrimi şi cu machiajul întins şi cu unul dintre cele mai mari zâmbete pe care le-am văzut vreodată pe faţa ei.

M-am folosit de lesă ca să-i aduc chipul în faţa mea în timp ce m-am aplecat spre ea.

— Cât vrei ca să te fuţi?

Zâmbetul i s-a transformat într-o expresie întunecată, o expresie care mi-a promis tot ceea ce îmi doream.

— Noi… noi n-ar trebui să facem asta, a spus cu o voce slabă.

— Nu-mi pasă, am mârâit. Vreau să te fut. Cât costă?

— Restul de bani pe care-i mai ai, a spus cu o sprânceană arcuită sfidător şi am lăudat-o în tăcere pentru cât de dedicată era micului nostru joc.

Am scos din portofel restul banilor rămaşi – cam şapte sute de dolari (fir-ar Poppy avea o grămadă de bani) – apoi am aruncat bancnotele în aer. Au plutit încet spre podea.

— Ridică-le cu gura.

— Nu.

— Nu? Am tras de lesă doar cât să-mi amintesc că era acolo. Am plătit pentru asta şi vreau să-mi dai ce vreau. Acum. Ridică-le.

Am văzut momentul în care a cedat – umerii i-au căzut uşor – dar când a început să se aplece ca să ajungă la bancnota cea mai apropiată de ea, mi-am pus pantoful pe bani.

— Dă-ţi chiloţii jos mai întâi.

Şi-a prins buza inferioară între dinţi şi nu ştiu cum arăta faţa mea, dar, orice expresie ar fi fost întipărită pe ea, a convins-o că nu voia să mă testeze. S-a ridicat, şi-a strecurat degetele pe sub marginea chiloţilor şi i-a tras în jos, un toc auriu ridicându-se de pe podea, apoi celălalt, în timp ce şi-a trecut picioarele prin ei.

Apoi s-a aplecat şi a început să strângă banii.

Am menţinut lesa lejeră în timp ce a făcut asta, întinzând-o, pentru ca mătasea să fie suficient de slăbită, şi mi-am lins buzele privind acea perfecţiune umflată şi expusă dintre picioarele ei. Când urma să ajungem acasă, aveam de gând să o venerez cu gura mea, să o fac să-şi dea drumul pe limba mea din nou şi din nou. Merita asta, mieluşelul meu, pentru că a depus atât de mult efort pentru mine, creând acel mic joc în care puteam să iau tot mai mult de la ea. Da, după aceea, urma să o răsplătesc.

Dar deocamdată…

M-am mutat pe podea lângă ea, tot în genunchi şi, pentru că muzica era atât de asurzitoare, nu cred că m-a auzit. Era complet aplecată, cu faţa îndreptată spre podea, cu fundul în aer şi mi-am prins mădularul şi am pătruns-o dintr-o singură mişcare violentă, până la capăt, lovind-o cu putere peste fund în acelaşi timp.

A gemut – un sunet de fericire – iar asta a fost suficient pentru a-mi ţine conştiinţa legată de mâini şi de picioare în timp ce i-o trăgeam mai tare decât ar fi fost cavaleresc, nu neapărat repede, ci doar dur şi adânc, genul de adâncime care îi făcea degetele de la picioarele să se

încordeze, iar coaiele mele să se lovească de clitorisul ei.

Apoi şarpele s-a târât din nou – acel şarpe furios şi crud – când mi-am amintit că nu eram primul bărbat care-i făcea asta lui Poppy în acel loc, că fusese futută înainte tot aşa, în exact acel loc, iar acea furie mă gâdila în palme şi mi se încolăcea prin pelvis.

Voiam să o pedepsesc. Voiam să o rănesc la fel cum mă rănea ea prin faptul că mă făcuse să-mi pese atât de mult, dar, în loc să o rănesc, m-am retras şi m-am ridicat, cu penisul meu umed şi la fel de tare ca oţelul nenorocit, tremurând cu nevoia de a i-o trage acelei păsărici care mi se oferea ca o ofrandă.

Nu voiam să fiu Irod. Nu chiar.

M-am aşezat pe scaun.

— Vino aici.

I-am făcut semn spre erecţia mea, ca să ştie exact unde o doream şi nu a ezitat să se urce în poala mea, ca apoi să se înfigă în mine, alunecând cu păsărica ei strâmtă, fierbinte şi cu sânii direct în faţa mea.

Iar acum, că puteam să îi văd faţa, acum că nu puteam fi brutal, i-am mărturisit:

— Nu pot în felul ăla. Mă face să vreau să…

Dar nu am putut să rostesc cuvintele. Erau prea îngrozitoare. În schimb, mi-am îngropat faţa între sânii ei, inhalând mirosul de lavandă de pe ea, de pe ţesătura curată a sutienului.

M-a prins de păr şi mi-a tras capul pe spate.

— Să vrei să mă răneşti?

Mi-am închis ochii. Nu puteam să o privesc.

Cu siguranţă mă ura, dar încă mi-o trăgea, legănându-se înainte şi înapoi, aşa cum fac femeile, şi nu în sus şi în jos, folosindu-se de erecţia mea ca să ajungă la orgasm, de parcă restul era irelevant.

Doamne, asta era excitant.

— **Mi-am dat seama de asta astăzi, mi-a spus. De asta am venit aici.**

Ochii mi s-au deschis instantaneu.

— Poftim?

— Eşti bărbat, Tyler. Nu contează ce îţi spun, şi nici măcar ce alegi tu să crezi... mereu va exista acest Neanderthal în tine care va vrea să mă revendice. Să mă re-revendice, dacă e cazul şi m-am gândit că aici...

Şi-a încetinit mişcările, părând, pentru prima dată, nesigură.

— Credeam că dacă facem jocul ăsta va fi mai uşor pentru tine să renunţi. Să îţi satisfaci acea parte din tine pe care nu vrei să o recunoşti. Acea parte de care te ascunzi. Pentru că e o parte din tine mai mare decât crezi.

De parcă voia să-şi sublinieze punctul de vedere, m-a zgâriat cu unghiile – apăsat iar palma mea a lovit-o peste fund atât de repede încât abia dacă mi-am dat seama ce făceam. A lăsat să-i scape un mic suspin şi s-a apăsat deasupra mea.

— Vezi? Ai nevoie de asta. Şi eu am nevoie de asta. Dacă vrei, te voi duce în fiecare loc în care am fost vreodată şi te voi lăsa să mi-o tragi acolo, ca să-mi poţi rescrie istoria şi să o faci să-ţi aparţină, mi-a promis. Lasă-mă să-ţi dăruiesc asta.

Am privit-o cu uimire. Cu recunoştinţă.

Era atât de înţeleaptă şi de altruistă, şi bineînţeles că nu trebuia să-mi fac griji pentru ea. Ca întotdeauna, ne avea pe amândoi sub control când mi-a predat controlul.

— Nu ştiu ce să spun, am recunoscut.

— Spune da. Spune că o să duci jocul la bun sfârşit.

M-am înşelat. Nu era Salomeea în acea secundă. Era Ester, folosindu-şi corpul pentru a-şi salva împărăţia – împărăţia noastră formată din doi.

Şi cum puteam să dau curs nevoii mele primare de a o revendica acum, că ştiam asta? Ştiind cât de generoasă şi de curajoasă era?

— Nu mi se pare corect, să te tratez aşa... să te revendic ca pe un fel de proprietate. Şi, mai important, nu vreau să te rănesc.

— Vreau să mă revendici ca pe o proprietate, a spus, aplecându-se ca să-mi şoptească în ureche.

Schimbarea poziţiei i-a făcut vaginul să se strângă în jurul membrului meu şi am inspirat adânc.

— Iar, dacă mă răneşti, o să îţi spun. Ai încredere în mine că te voi opri, iar eu am încredere în tine că te vei opri dacă o fac. Sună bine?

Da, fir-ar. Suna bine. Suna prea bine ca să fie adevărat, dar din nou, asta era Poppy a mea, femeia creată după asemănarea lui Dumnezeu şi proiectată pentru mine. Şi poate că El chiar asta făcuse.

Am decis să am încredere în ea. Să am încredere în El.

Deja hotărât, am prins-o de coapse şi m-am ridicat, ţinând-o lipită de mine în timp ce m-am îndreptat spre canapea. Am sărutat-o – un sărut blând şi mistuitor – o aducere aminte a cât de mult o iubeam, înainte ca acea parte violentă din mine să preia controlul, ceea ce s-a întâmplat chiar în secunda în care gurile noastre s-au despărţit. Am aşezat-o pe Poppy jos şi am răsucit-o peste braţul canapelei, cu fundul mai sus decât capul, apoi mi-am îndreptat erecţia spre intrarea ei.

— Lipeşte-ţi picioarele, i-am poruncit. Fă-o mai strâmtă.

S-a conformat şi m-am afundat în ea cu un geamăt.

— Eşti atât de strâmtă aşa, am reuşit să îndrug. Mă faci să mă simt atât de bine.

Am intrat din nou, suficient de tare încât picioarele să-i coboare pe podea şi am continuat aşa, cu fundul ei umplându-mi mâinile, cu vaginul ei de

satin în jurul membrului meu şi cu gemetele ei pe fundal în timp ce-şi presa clitorisul de braţul ferm al canapelei.

Iar în acel moment în care iubirea ei pentru noi era ca cea a lui Ester, şi în care viitorul era atât de efemer, încât părea nici măcar să nu existe, mi-am dat seama că nu exista niciun păcat în ceea ce făceam. Exista doar dragoste, sacrificiu, opusul păcatului şi poate că era al naibii de nepotrivit să simt că Dumnezeu era acolo cu noi, într-o cameră din spatele unui club de striptease, dar aşa era. Am simţit că El era martor la acel moment în care Poppy a acceptat cea mai rea parte din mine şi că a şters-o cu dragoste, aşa cum Dumnezeu face cu noi păcătoşii în fiecare moment al zilei.

Sentimentul pe care eu şi Poppy l-am simţit în biserică – acel sentiment de prezenţă şi promisiune – că Dumnezeu era acolo chiar atunci, făcându-mi plămânii să se strângă şi mintea să-mi înoate în aer, şi, din nou, m-am simţit ca mirele miresei, ca acel om care-şi strigă bucuria pentru ca toţi prietenii şi familia să o audă. Iar acea cameră era sanctuarul nostru, cortul nostru de căsătorie, luminile albastre şi slabe fiind felinarele celor zece fecioare, trupurile noastre reflectând unirea pe care Dumnezeu o făcuse deja între sufletele noastre nemuritoare.

Cum nu era aia o căsătorie?

Cum nu era mai permanent şi mai intim – noi goi, unul în faţa celuilalt, în prezenţa lui Dumnezeu? Cel puţin, era o logodnă, o promisiune, un jurământ.

Mi-am pălmuit logodnica, dorindu-mi să-i pot bea ţipetele ca pe scotch, apoi să-i mănânc gemetele. I-am tras-o dur, absorbind imaginea părului albastru care i se revărsa peste spate, liniile delicate ale taliei mici care se uneau cu şoldurile perfecte şi cu fundul, păsărică umedă încleştându-mă, acea deschizătură roz a fundului – toate fiind ale mele. Eram monarhul tuturor lucrurilor pe care le cercetam – nu, eram

stăpânul tuturor lucrurilor pe care le absorbeam, şi am pălmuit, am zgâriat şi am înjunghiat-o din nou şi din nou cu penisul meu până când, în cele din urmă, a scos un sunet care era pe jumătate gâfâit, pe jumătate plânset, pulsând în jurul meu, mâinile ei zgâriind pielea în timp ce era indiferentă la orice altceva în afară de răspunsul pe care corpul ei îl avea pentru mine.

Iar eu eram pierdut în acel moment în care am rescris istoria, istoria corpului ei, în care am făcut ca acea camera să-mi aparţină, eram pierdut în orgasmele pe care i le dăruiam. Eram pierdut în acel loc în care am făcut-o a mea şi a niciunui alt bărbat, unde am depus un jurământ de căsătorie în inima mea, iar faptul că era a mea m-a făcut să mă retrag şi să o forţez să stea în genunchi. Am vrut să fie martoră la orgasmul meu, voiam să vadă ce îmi oferise. Lesa într-o mână, cealaltă pe erecţia mea într-o strânsoare dură, aplicând o presiune brutală, folosindu-mă de umezeala pe care o lăsase pe mine ca lubrifiere, şi n-a fost nevoie de mai mult de câteva mişcări brute ca să-mi împroşc sperma pe buzele ei care aşteptau, pe gâtul ei de lebădă, pe marginea genelor ei lungi. Vârful ascuţit şi roz al limbii ei a lins o picătură de pe buza de sus, apoi mi-a oferit o privire blândă, fericită, care a făcut ca încă un jet să ţâşnească şi să-i ajungă pe gât.

Amândoi am respirat greu pentru o clipă, plăcerea încă plutind dens prin aer, dar era singurul lucru dens din aer în acel moment: tensiunea, amărăciunea şi furia de la început dispăruseră. A funcţionat – jocul lui Poppy a funcţionat. Am ars gelozia şi nevoia primară, iar, între timp, am ars şi altceva. Poate că propria vinovăţie, sau sentimentul de păcat. Ceva s-a schimbat, aşa cum mi se întâmplase în acele momente pe altar, când linia dintre sacru şi profan se estompase complet şi când mă simţisem de parcă participam la ceva cu totul

sfânt, doar apăsându-mi mâinile goale de bancă într-un nor de tămâie şi sudoare.

Am îngenuncheat în faţa ei şi i-am dezlegat lesa de mătase, folosind materialul ca să îndepărtez cu grijă rămăşiţele orgasmului meu de pe faţa ei.

— Jocul s-a terminat, am spus cu blândeţe, trecându-mi vârful nasului pe bărbia ei.

— Cine crezi că a câştigat?

Am luat-o în braţe şi am tras-o aproape de mine, sărutând-o pe vârful capului.

— Chiar mai trebuie să întrebi? Tu, mieluşelule.

S-a cuibărit în mine şi am legănat-o înainte şi înapoi – preţioasa mea, femeia mea dulce.

— Mereu tu.

Noaptea de toamnă plutea în afara maşinii în timp ce conduceam spre casă, şi mi-am menţinut privirea asupra profilului lui Poppy, care era luminat de luminile de bord şi era doar o siluetă în noaptea catifelată de afară.

Ce se întâmplase în club… fusese murdar, purificator şi stimulant, deşi nu puteam să îmi explic exact de ce. Răspunsul era imposibil de aflat, strălucea dincolo de un val pe care îl puteam zări doar la marginea gândurilor mele şi, pe măsură ce ieşeam din oraş şi intram în zona rurală, am încetat să mai încerc să-l găsesc, şi doar am măsurat-o cu privirea pe măreţia care era Ester a mea, regina mea.

Voiam să fie mireasa mea.

Voiam să fie mireasa mea.

Gândul era la fel de clar ca oţelul rece, sigur şi adevărat şi nu mai era ceva ce simţeam doar în momentul sexului şi în prezenţa lui Dumnezeu, ci ceva ce simţeam când gândeam limpede şi calm. O iubeam pe Poppy. Voiam să mă căsătoresc cu ea.

Apoi voalul s-a ridicat de pe ochi şi *am înţeles.* **Am înţeles de ce Biserica era numită Mireasa lui**

Hristos, am înţeles de ce *Cântarea Cântărilor* **era în Biblie, am înţeles de ce** *Apocalipsa* **asemăna mântuirea lumii cu o sărbătoare de nuntă.**

De ce am simţit la un moment dat că alegerea era între Poppy şi Dumnezeu? Nu a fost niciodată aşa, nu a fost niciodată una sau cealaltă, pentru că Dumnezeu era prezent în sex şi în căsătorie la fel de mult pe cât era prezent în celibat şi

În timpul slujbei, şi putea exista la fel de multă sfinţenie într-o viaţă de soţ şi de tată, cum era într-o viaţă de preot. Aaron nu a fost căsătorit? Regele David? Sfântul Petru?

De ce m-am convins că singurul mod în care îi puteam fi util lui Dumnezeu era în cler?

Poppy murmura împreună cu radioul acum, un sunet abia audibil peste zgomotul ciudat al Fiat-ului rulând pe autostradă şi mi-am închis ochii şi am ascultat sunetul în timp ce m-am rugat.

Acesta este voia Ta pentru mine? Sau doar cedez în faţa poftei? Sau îmi dau seama, în sfârşit, care este planul Tău pentru viaţa mea?

Mi-am menţinut mintea liniştită şi trupul nemişcat, aşteptând ca vinovăţia să mă invadeze sau ca o voce să tune din Rai şi să îmi spună că eram damnat. Dar nu a fost nimic altceva decât tăcere. Nu tăcerea goală pe care am simţit-o înainte de toate astea, ca şi cum Dumnezeu m-a abandonat, ci o tăcere liniştită, fără vină şi ruşine, liniştea pe care o simţi atunci când eşti cu adevărat cu Dumnezeu. Era acel sentiment pe care l-am avut în faţa tabernaculului, cu Poppy în biserică, pe altar, când în cele din urmă am revendicat-o pentru mine.

Iar în timp ce ne aflam în patul ei, ceva mai târziu, şi eram cu faţa între coapsele ei, versetul 29 al lui Ieremia a apărut în cele din urmă ca răspuns la rugăciunile mele.

Luaţi-vă neveste şi faceţi fii şi fiice... căci Eu ştiu gândurile pe care le am despre voi, gânduri de pace, şi nu de nenorocire, ca să vă daţi un viitor şi o speranţă.

Nu i-am spus lui Poppy despre epifania mea. În schimb, după ce am făcut-o să-şi dea drumul încă o dată, am plecat spre propriul pat, dorindu-mi să dorm singur cu acea nouă cunoaştere, acea nouă certitudine.

Iar când m-am trezit dimineaţa devreme ca să mă pregătesc pentru Liturghie, acea certitudine era încă acolo, strălucind cu claritate şi, fără să simt vreo greutate în piept, am luat o decizie.

Acea Liturghie avea să fie ultima pe care o mai ţineam vreodată.

Dacă mâna ta cea dreaptă te face să păcătuieşti, tai-o şi arunc-o, căci este spre folosul tău să-ţi pierzi unul dintre mădulare, decât să-ţi meargă în Gheenă tot trupul iar dacă ochiul tău cel drept te face să păcătuieşti, scoate-l afară şi aruncă-l, căci este spre folosul tău să-ţi pierzi unul dintre mădulare decât să-ţi fie aruncat în Gheenă tot trupul.

Mi-am ridicat privirea spre congregaţia care stătea în faţa mea, la sanctuarul care era plin datorită mie, datorită a trei ani de muncă neîncetată şi de trudă. M-am uitat înapoi la foi şi am continuat să citesc selecţia din Evanghelia pe acea zi.

— *Sarea este bună, dar, dacă sarea îşi pierde puterea de a săra, cu ce îi veţi da înapoi puterea aceasta? Să aveţi sare în voi înşivă şi să trăiţi în pace unu cu alţii.*

Am luat o altă gură de aer.

— **Să preaslăvim Cuvântul Domnului. Domnul fie lăudat, Domnul Iisus Hristos, a recitat congregaţia şi apoi s-a aşezat.**

Am zărit-o pe Poppy stând în spate, purtând o rochie de mătase verde ca menta care îi cădea perfect, despicată de o centură lată din piele. Soarele strălucea perfect prin ferestre pentru a o încadra, de parcă Dumnezeu îmi amintea de decizia mea, de ce

făceam asta.

Mi-am permis să privesc încă o bătaie de inimă la mieluşelul meu în acele fascicule strălucitoare de lumină, apoi m-am aplecat să sărut textul pe care tocmai îl citisem, murmurând rugăciunea tăcută pe care trebuia să o rostesc în tăcere în acel moment, apoi încă una, pentru a solicita curaj.

Am închis uşor cartea, dezvăluind telefonul cu notiţele mele pentru cazanie. Scrisesem cu reţinere genul de predică pe care oamenii o aşteptau cu acea Evanghelie, despre natura sacrificiului nostru de a evita păcatul, despre importanţa refuzului de sine şi a disciplinei. Despre a ne păstra sfinţi pentru lucrarea Domnului.

Ipocrizia mă bântuia pe măsură ce tastam fiecare cuvânt, ipocrizia şi ruşinea şi, pe măsură ce mă uitam acum pe notiţe, abia dacă îmi aminteam agonia în care am fusesem prins, sfâşiat între două alegeri care, în cele din urmă, s-au dovedit a fi false. Calea pe care trebuia să o urmez îmi era clară acum. Tot ce trebuia să fac era primul pas.

Mi-am întors telefonul cu ecranul în jos şi mi-am ridicat privirea spre oamenii care aveau încredere în mine, cărora le păsa de mine, către oamenii care făceau parte din trupul viu al lui Hristos.

— Am petrecut săptămâna scriind o predică despre acest pasaj. Iar apoi, când m-am trezit dimineaţă, am decis să arunc totul la coşul de gunoi, am făcut o pauză. La figurat vorbind, vreau să spun. Din moment ce este pe telefonul meu, şi nici măcar eu nu sunt destul de sfânt încât să renunţ la iPhone-ul meu.

Oamenii au chicotit, ia sunetul m-a umplut cu îndrăzneală.

— Acest pasaj a fost folosit de mulţi clerici ca un piedestal pentru condamnare, ca o ultimă declaraţie a lui Iisus cum că trebuie să abandonăm toate ispitele pentru a nu pierde şansa noastră la

mântuire. Iar vechea mea predică nu era departe de această idee. Că refuzul de sine şi evitarea constantă a ispitei sunt calea spre cer, drumul spre poarta mica şi îngustă.

M-am uitat în jos la mâinile mele aşezate pe marginea stranei, la cartea din fata mea.

— Dar apoi mi-am dat seama că pericolul predicării unui astfel de lucru ar fi fost că puteţi să ieşiţi astăzi din această clădire cu o imagine a lui Dumnezeu fiind un zeu la fel de mic şi îngust ca acea poartă. Mi-am dat seama că puteţi să plecaţi de aici şi să credeţi – să credeţi cu adevărat – că, odată ce veţi eşua. că, dacă veţi călca strâmb acţionând ca nişte persoane complexe şi cu defecte, ceea ce şi sunteţi, Dumnezeu nu vă va mai vrea.

Congregaţia tăcea. Mă aventuram în afara teritoriului catolic normal şi ştiau asta, dar nu îmi era frică. De fapt, mă simţeam mai liniştit ca niciodată în timpul unei predici.

— Iisus din Evanghelia după Marcu este un Dumnezeu ciudat. El este scurt şi la obiect, enigmatic, imprevizibil, învăţăturile Lui sunt dure şi neobosit de exigente. Vorbeşte despre lucrurile pe care noi le-am considera fie miraculoase, fie nebuneşti – vorbitul în alte limbi, manipularea şerpilor, băutul otrăvurilor. Şi totuşi, el este acelaşi Dumnezeu pe care îl întâlnim în Matei 22, care ne spune că cele mai mari porunci – singurele reguli pe care trebuie să le respectăm – sunt să îl iubim pe Dumnezeu din adâncul sufletului şi să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Deci care Iisus are dreptate? Ce rubrică ar trebui să consultăm atunci când ne confruntăm cu provocări şi schimbări? Ne concentrăm pe tăierea răului de la rădăcină sau ne concentrăm pe sădirea dragostei?

Am ieşit din spatele stranei, simţind nevoia să mă mişc în timp ce vorbeam, de parcă mă gândeam la ceea ce

— V.A.

voiam să spun în timp ce mergeam.

— Cred că răspunsul este că noi urmăm acel îndemn al lui Marcu să trăim în mod cinstit, dar suntem avertizaţi că trebuie să redefinim virtutea pentru noi înşine. Ce înseamnă o viaţă neprihănită? Este o viaţă în care îl iubiţi pe Dumnezeu şi îl iubiţi şi pe aproapele vostru. Iisus ne spune cum să iubim în Evanghelia Sfântului Ioan – *nu există nicio iubire mai mare decât să vă daţi viaţa pentru prietenii voştri***. Iar Iisus ne-a arătat acea dragoste când şi-a dat propria Sa viaţă. Pentru noi. Prietenii lui.**

Mi-am ridicat privirea şi am întâlnit-o pe cea a lui Poppy, şi nu am putut să-mi ascund zâmbetul mic care mi s-a format pe buze. Era atât de frumoasă, chiar şi acum, când fruntea îi era încreţită şi îşi muşca buza în ceea ce părea a fi îngrijorare.

— Dumnezeu este mai mare decât păcatele noastre. Dumnezeu te vrea aşa cum eşti tu – împiedicat, păcătos, confuz. Tot ce ne cere nouă este iubirea – iubirea faţă de El, iubirea faţă de ceilalţi şi iubirea faţă de noi înşine. El ne cere să ne dăm viaţa, nu să trăim ca nişte pustnici, lipsiţi de orice plăcere sau bucurie, ci să-l oferim viaţa pentru a ne mări bucuria şi pentru a ne creşte dragostea.

M-am uitat la chipurile lor întoarse spre mine, citindu-le expresiile, care oscilau între a fi gânditoare, inspirate şi, pe bună dreptate, neîncrezătoare.

Era în regulă – aveam de gând să modelez acea predică pentru ei. În acea după-amiază, aveam de gând să-l sun pe episcopul Bove şi să renunţ la propria viaţă. Aveam de gând să demisionez din cler. Şi apoi aveam de gând să o caut pe Poppy şi să-i cer să se căsătorească cu mine.

Urma să-mi trăiesc viaţa plină de iubire, aşa cum intenţionase Dumnezeu.

A

— Acest lucru nu va fi uşor pentru noi, catolicii. Într-un fel, este mai uşor să trăieşti în păcat şi vină, decât să trăieşti în dragoste şi iertare – mai ales dragostea şi iertarea faţă de tine însuţi. Dar asta ne-a fost promis, iar eu unul, nu voi refuza promisiunea lui Dumnezeu la o viaţă plină de iubire. Voi veţi renunţa?

M-am întors în spatele pupitrului, expirând cu uşurinţă. Am spus ceea ce aveam nevoie să spun.

Iar acum era momentul să renunţ la viaţa mea.

Nu am putut să o găsesc pe Poppy după Liturghie, dar era în regulă. Voiam să îl sun pe episcop imediat, cât timp mintea şi spiritul meu erau sigure. Voiam să avansez, voiam să explorez acea nouă viaţă şi voiam să încep să explorez chiar atunci.

Abia după ce am format numărul episcopului Bove, am înţeles realitatea completă şi complexă a ceea ce făceam.

Voiam să părăsesc congregaţia aflată la ananghie – aveau nevoie de câţiva preoţi care să o viziteze până când să găsească unul care să rămână la Sfânta Margareta. Mai rău, reluam plecarea predecesorului meu. Da, plecam ca să mă căsătoresc, nu pentru că eram arestat, dar totuşi. Enoriaşii mei nu aveau să se simtă ca atunci?

Era sfârşitul participării în jurii şi convenţii, făcând campanie pentru puritatea în cler. Era sfârşitul muncii în numele lui Lizzy, pentru Lizzy. Era sfârşitul grupurilor de tineri şi al grupurilor de bărbaţi, sfârşitul micului dejun cu clătite.

Chiar aveam de gând să renunţ la toate lucrurile astea pentru o viaţă cu Poppy?

Pentru prima dată, răspunsul era unul afirmativ. Pentru că nu aş fi renunţat cu adevărat la toate acele lucruri. Aş fi găsit modalităţi de a servi ca un laic;

urma să continui munca lui Dumnezeu în alte moduri şi în alte locuri.

Episcopul Bove nu a răspuns – era încă după-amiaza devreme şi putea fi ocupat cu congregaţia după Liturghie. O parte din mine ştia că ar fi trebuit să aştept, să vorbesc personal cu el, în loc să las un mesaj, dar nu mai puteam aştepta, nici măcar nu aveam de gând să aştept; chiar dacă ar fi trebuit implicate mai multe conversaţii, decât acel mesaj vocal, voiam să încep procesul înainte de a merge la Poppy. Voiam să merg la ea ca un om liber, capabil să-mi ofer inima pe deplin şi fără rezerve.

De îndată ce am auzit tonul, am început să vorbesc. Am încercat să-mi păstrez mesajul scurt, direct, pentru că era imposibil să-i explic totul clar fără să dezvălui păcatele şi jurămintele mele încălcate şi, cel puţin, preferam să nu fac asta printr-un mesaj vocal.

După ce am terminat de dat demisia, ceea ce a durat treizeci de secunde, am închis şi m-am uitat pentru un minut la peretele dormitorului meu.

Am făcut-o. Se întâmpla cu adevărat.

Nu mai eram preot.

Nu aveam un inel, iar cu salariul meu nu îmi permiteam să cumpăr unul, dar m-am dus la grădina de la casa parohială ca să culeg un buchet de anemone, cu petalele ca zăpada şi mijlocul negru ca cerneala, pe care le-am legat împreună cu fire din sala clasei de duminică. Florile erau elegante, fără a fi ţipătoare, aşa ca ea, şi m-am uitat la ele în timp ce am trecut parcul spre casa ei, cu inima în gât.

Ce aveam de gând să spun? Cum aveam de gând să o spun? Ar fi trebuit să mă aşez în genunchi sau asta era ceva ce se întâmpla doar în filme? Ar fi trebuit să aştept până când mi-aş fi permis un inel? Sau, cel puţin, până când în viitorul meu se întrezărea şi altceva, în afară de şomaj?

Ştiam că ea mă iubeşte, că îşi doreşte un viitor

împreună cu mine, dar dacă mă mişcam prea repede? Dacă în loc de un da extaziat, aş fi primit un nu? Sau, şi mai rău, un *nu ştiut*

Am inspirat adânc. Cu siguranţă, cu asta se confruntau toţi bărbaţii când se pregăteau să ceară pe cineva în căsătorie. Doar că nu mă gândisem vreodată că avea să existe o asemenea propunere în viitorul meu, cel puţin nu în ultimii şase ani, aşa că nici măcar nu mă gândisem cum aş face asta sau ce aş spune.

Te rog să spui da, m-am rugat. *Te rog, te rog, te rog.*

Apoi am clătinat din cap şi am zâmbit. Aceasta era femeia cu care am fost noaptea trecută, în propriul nostru rai, cu Dumnezeu peste tot în jurul nostru. Aceasta era femeia care a fost propria mea comuniune personală pe altarul bisericii. Femeia pe care Dumnezeu a făcut-o pentru mine şi mi-a trimis-o… de ce aveam îndoieli?

O iubeam, iar ea mă iubea pe mine şi, desigur, urma să spună da.

Mi-am dat seama prea târziu că încă purtam gulerul, ceva la care renunţasem deja în mod oficial (aproape), dar deja mă aflam la jumătatea parcului şi aveam acele flori în mână şi nu voiam să mă întorc din drum pentru ceva atât de banal. De fapt, ironia m-a făcut să zâmbesc puţin. Un preot care făcea o cerere în căsătorie în guler. Părea înscenarea unei glume proaste.

Şi Poppy avea să creadă că era amuzant. Îmi puteam imagina zâmbetul mic pe care îl afişa atunci când încerca să nu râdă, buzele ei lipite şi obrajii încercând să nu facă loc gropiţelor, ochii ei căprui strălucitori. La naiba, era frumoasă, mai ales atunci când râdea. Râdea aşa cum mi-am imaginat mereu că o fac prinţesele, când eram mic – însorit, ferm, cu soarta regatelor sunând în vocile lor.

Am deschis poarta spre grădina ei, stomacul mă durea de emoţie, obrajii mă dureau de la cât de mult zâmbeam, iar mâna îmi tremura pe buchetul proaspăt, încă umed de la ploaia din acea dimineaţă.

Am trecut prin flori şi plante, gândindu-mă la *Cântarea Cântărilor*, la mirele care mergea la mireasa lui,

cântând în timp ce mergea. Ştiam exact cum trebuia să se fi simţit.

Ca un crin în mijlocul spinilor, aşa este iubita mea între fete.

Am urcat pe verandă, strângând florile în timp ce mă îndreptam spre uşa din spate.

Iată, eşti atât de frumoasă, iubita mea!

Iată, eşti atât de frumoasă cu ochii tăi de porumbiţă!

Am murmurat celelalte versuri în gând, în timp ce mă pregăteam să deschid uşa. Poate că aveam să i le şoptesc mai târziu, poate că i le-aş fi scris cu vârful degetelor pe spatele ei gol.

Uşa era descuiată şi am intrat în casa ei, mirosind izul de lavandă care era numai al ei, dar nu o vedeam în bucătărie sau în camera de zi. Probabil că era în dormitor sau în duş, deşi speram că încă purta acea rochie drăguţă de culoarea mentei. Voiam să o dezbrac mai târziu, expunând centimetri şi centimetri de piele de fildeş, în timp ce ea îmi şoptea *da,* din nou şi din nou. Voiam să o arunc cu piciorul în timp ce o luam în braţe şi făceam, în sfârşit, dragoste ca un om liber.

Am inspirat adânc în timp ce am înconjurat colţul spre hol, pe cale să-mi anunţ prezenţa, dar apoi ceva m-a făcut să îngheţ, poate că instinctul sau poate că însuşi Dumnezeu, dar, oricare ar fi fost motivul, am ezitat, respiraţia blocându-mi-se în piept şi atunci am auzit.

Un râs.

Râsul lui Poppy.

Mu era doar un simplu râs. Era scăzut şi puţin nervos.

Apoi un bărbat a spus:

— Haide, Poppy. Ştii că vrei.

Cunoşteam vocea acelui bărbat. O auzisem o singură dată înainte, dar am recunoscut-o imediat, de parcă aş fi auzit-o în fiecare zi a vieţii mele, iar când am mai făcut încă un pas în hol, am putut să privesc în dormitorul ei, şi întreagă scenă era dezvăluită în faţa ochilor mei.

Sterling. Sterling era acolo, acolo în casa lui Poppy,

acolo în dormitorul ei, sacoul costumului aruncat neglijent peste pat, în timp ce cravata îi era slăbită.

Şi Poppy era şi ea acolo, încă în rochia de culoarea mentei, dar nu avea pantofii în picioare şi avea obrajii cu două nuanţe mai închişi la culoare.

Sterling şi Poppy.

Sterling şi Poppy împreună, iar acum o strângea pe Poppy în braţe, faţa lui spre a ei, mâinile ei lipite de pieptul lui.

Respinge-l, o voce disperată o îndemna din interiorul meu.

Respinge-l.

A existat un moment în care am crezut că o va face, un moment în care faţa ei s-a îndreptat în cealaltă direcţie şi a făcut un singur pas în spate. Dar apoi o expresie i-a străbătut chipul – poate că determinare sau poate resemnare – nu am putut spune sigur, pentru că spatele îngrijit al Sterling a stat în cale.

Şi a sărutat-o. A sărutat-o, iar ea l-a lăsat. Nu doar că l-a lăsat, dar i-a răspuns la sărut, despărţindu-şi acele buze dulci şi stacojii, iar eu eram Iona înghiţit de balenă, eram Iona după ce viermele i-a mâncat planta… Nu, eram Iov, Iov după ce a pierdut totul şi pe toată lumea, şi nu a mai rămas nimic pentru mine vreodată, pentru că atunci mâna ei i-a alunecat în spatele gâtului şi a oftat în gura lui, iar el a scos un chicot de victorie, împingând-o în peretele din spatele lor.

Iar eu simţeam gust de cenuşă în gură.

Florile probabil că mi-au căzut din mână pentru că, atunci când m-am întors la casa parohială, nu le mai aveam, şi nu ştiu dacă au căzut în casa ei, în grădina ei sau în drum spre parc, pentru că nu puteam să-mi amintesc niciun detaliu despre cum m-am întors acasă, dacă am făcut zgomot când am plecat, dacă m-au văzut, dacă sângele mi se scurgea din piept sau dacă doar aveam senzaţia asta.

Ceea ce îmi aminteam era că a început din nou să

plouă, o ploaie constantă, o ploaie de octombrie şi am putut să-mi amintesc asta doar pentru că eram ud şi rece atunci când mi-am revenit, stând nemişcat în bucătăria mea întunecată.

Ar fi trebuit să fiu furios în acel moment. Ar fi trebuit să fiu devastat. Am citit romanele, am văzut filmele şi acela era momentul în care cameră îmi evidenţia expresia torturată, momentul în care un montaj de două minute ar fi rezumat câteva luni de inimă frântă. Dar nu simţeam nimic. Absolut nimic, cu excepţia umezelii şi a frigului.

Eram pe autostradă.

Nu eram chiar sigur ce serie de decizii au dus la acest lucru, cu excepţia faptului că furtuna devenise mai puternică şi că începuse să tune, iar apoi, brusc, bucătăria mea a început să semene cu garajul părinţilor mei, care era primul şi singurul loc din viaţa mea în care m-am transformat în cenuşă.

Cu excepţia faptului că moartea lui Lizzy m-a făcut furios pe Dumnezeu, iar acum nu eram furios pe Dumnezeu, eram doar pustiit şi singur pentru că renunţasem la tot – la jurămintele mele, la vocaţia mea, la misiunea în numele surorii mele – şi fusesem răsplătit cu cea mai rea infidelitate, şi ştiţi ce? 0 meritam. Dacă eram pedepsit, o meritam. Mi-am câştigat fiecare secundă de durere goală, le-am câştigat cu acele secunde furate de plăcere ascuţită şi transpirată…

Aşa s-a simţit Adam? Alungat din grădină pe pământul rece şi pietros al unei lumi nepăsătoare, şi toate astea, pentru că nu a putut rezista să nu o urmeze pe Eva până la capăt?

Am condus până în Kansas şi, odată ce am ajuns acolo, am condus în cerc câteva ore. Ducându-mă nicăieri, privind la nimic. Simţind greutatea apăsătoare a trădării lui Poppy, greutatea completă a încălcării jurămintelor mele şi, cel mai rău din toate, simţind sfârşitul unui lucru care însemnase totul pentru mine, chiar dacă doar pentru scurtă perioadă.

Nu aveam telefonul la mine şi nu-mi amintesc dacă a

fost o decizie intenţionată sau nu, dacă am hotărât să transfer tăcerea de la capătul ei, la capătul meu – pentru că ştiam, în adâncul meu, că nu mi-ar fi trimis niciun mesaj şi că nu m-ar fi sunat, niciodată nu o făcea când ne certam, şi ştiam că voi fi nefericit, verificând constant, şi dezamăgit când nu aveam să văd nimic pe ecran în afară de ora afişată.

Iar când am bătut la uşa lui Jordan la miezul nopţii, iar el a deschis uşa ca să dea ochii cu mine şi cu ploaia neîncetată, nu m-a îndepărtat aşa cum o făcuse ultima oară. M-a privit lung, intens, dar nu crud, apoi a dat din cap.

— Intră.

Am mărturisit chiar acolo, în sufrageria lui Jordan. Eram mizerabil.

Nesigur de unde să încep sau cum să explic totul, i-am spus pur şi simplu despre prima zi în care am cunoscut-o pe Poppy. Acea zi în care i-am auzit doar vocea. Cât de răguşită era, cât de stratificată cu incertitudine şi durere. Iar apoi povestea s-a derulat de la sine – toată pofta, toată vinovăţia, toate miile de mici căi în care m-am îndrăgostit şi toate miile de mici căi de la care m-am abătut, preot fiind. I-am povestit despre apelul către episcopul Bove, despre buchetul meu realizat manual. Apoi i-am povestit despre Sterling, şi despre sărut, şi cum a fost, de parcă frica şi paranoia pe care le simţisem în legătură cu ei doi au renăscut în ceva monstruos şi urlător. Infidelitatea era groaznică, dar cât de rea poate să fie infidelitatea atunci când tot timpul ai bănuit că se petrece ceva între cele două părţi? Creierul meu nu se oprea din ţipat la mine că *ar fi trebuit să ştiu mai bine*, că ar fi trebuit să ştiu, şi că ce naiba mă aşteptam să se întâmple? Chiar m-am aşteptat la un final fericit? Nicio relaţie cu un astfel de început păcătos nu putea duce la fericire. Măcar atât ştiam.

Jordan a ascultat cu răbdare în tot timpul ăsta, faţa

lui lipsită de orice judecată sau dezgust. Câteodată, ochii lui erau închişi şi mă întrebam ce altceva mai auzea în afara vocii mele – mai degrabă, pe cine altcineva –, dar mi-am dat seama că nu mai aveam energia necesară să-mi fac griji pentru nimic, nici măcar pentru povestea mea, care s-a soldat cu o încetinire lentă şi dureroasă când ajuns la partea în care i-am găsit pe Sterling şi Poppy.

Ce altceva mai era de spus? Ce altceva mai mult să simt?

Mi-am îngropat faţa în mâini, dar nu ca să plâng – mânia şi durerea încă pluteau la distanţă – nu existau decât şocul şi golul, spaţiul gol provocat de şocul pe care o persoană îl simte după ce iese dintr-o zonă de război.

Am inspirat şi am expirat printre palme, iar vocea lui Jordan a ajuns la urechile mele de parcă venea dintr-un loc îndepărtat, chiar dacă stăteam suficient de aproape şi genunchii noştri se atingeau.

— O iubeşti cu adevărat? a întrebat el.

— Da, am spus în mâini.

— Şi crezi că totul s-a terminat între voi?

Am avut nevoie de un moment ca să răspund, şi nu pentru că nu ştiam, ci pentru că acele cuvinte erau greu de rostit.

— Nu văd cum poate exista un viitor. Ea vrea să fie cu Sterling. A evidenţiat asta destul de clar.

Bineînţeles, dacă ar fi apărut la uşa lui Jordan, aş fi strâns-o în braţe, fără să spun niciun cuvânt.

Mai puţin din cauza dragostei necondiţionate a lui Dumnezeu şi mai mult datorită nevoii stăruitoare a unui

dependent.

— Fără ea, a spus Jordan, întâlnindu-mi privirea, crezi că încă ai vrea să renunţi la preoţie?

Întrebarea lui Jordan m-a lovit cu forţa unui tun. Sincer, nu ştiu ce voiam în acel moment. Niciodată nu-mi dorisem să fiu cu o altă femeie, în loc să fiu preot, însă voiam mai degrabă să fiu cu *Poppy* decât să fiu preot. Nu voiam libertatea de a mă ftite, voiam să am libertatea să o

fut *pe ea.* Nu îmi doream o familie, ci îmi doream o familie *cu ea.*

Iar dacă nu puteam să o am, atunci nu voiam să trăiesc *

cealaltă viaţă. Îl voiam pe Dumnezeu şi voiam lucrurile aşa cum erau.

Am presupus că puteam să-l sun pe episcop şi să-i explic, sperând că-mi va permite să rămân în cler. Avea să fie greu să rămân în Weston, ştiind că Poppy era acolo, văzând toate locurile în care am fost împreună, dar, din nou, cel puţin aş fi avut parohia şi misiunile mele cu care să-mi ocup timpul. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât suna mai bine – cel puţin putem să păstrez un aspect al vieţii mele aşa cum era. Puteam să-mi păstrez vocaţia, chiar dacă mi-am pierdut inima.

— Nu cred că aş mai vrea să renunţ, am răspuns.

Jordan a rămas tăcut pentru un minut.

— Eşti gata pentru penitenţă?

Am încuviinţat, fără să mă deranjez să-mi ridic capul.

A

— Îi vei oferi lui Dumnezeu o întreagă zi, o zi pe care să ţi-o petreci în totalitate în compania lui. Vrea să vorbească cu tine, Tyler. Vrea să fie alături de tine în această perioadă de suferinţă şi confuzie, iar tu nu ar trebui să-l laşi pe dinafară în timp ce suferi.

— Nu, am mormăit. Penitenţa asta nu este de ajuns. Am nevoie de ceva mai mult – merit ceva mai dur, ceva mult mai rău…

— Cum ar fi? O cămaşă din lână? Să mergi desculţ timp de trei luni? O autoflagelare fermă?

Mi-am ridicat privirea ca să mă pot uita la el.

— Nu glumesc.

— Nici eu. Ai venit la mine pentru iertarea păcatelor şi ţi-o ofer – împreună cu mesajul lui Dumnezeu pentru tine. De fapt, această zi de

penitenţă ar trebui să fie mâine. Stai aici cu mine în seara asta, şi indiferent de ce se va întâmpla, vei petrece ziua de mâine aici. Vei avea biserica numai pentru tine după Liturghia de dimineaţă, deci suficient timp şi spaţiu ca să te rogi.

Faţa lui Jordan era aşa cum era întotdeauna – calmă şi benefică în acelaşi timp – şi am ştiut, fără nicio îndoială, că avea dreptate. O zi de reflectare după euforia ameţitoare a ultimelor trei luni nu era un lucru uşor de realizat pentru mine, însă era exact ceea ce aveam nevoie. Avea să fie dureros să-mi petrec orele examinându-mă sincer şi vorbind deschis cu Dumnezeu, dar lucrurile necesare sunt adesea dureroase.

— Ai dreptate, am recunoscut. Atunci aşa rămâne.

Jordan a încuviinţat şi a spus calm o rugăciune pentru iertarea păcatelor, apoi am stat în tăcere câteva minute. Majoritatea oamenilor nu se simt confortabil în tăcere, dar Jordan nu e unul dintre ei – el se simţea acasă în tăcere. Acasă cu el însuşi. Iar asta a făcut mai uşor să fiu *cu mine însumi*, chiar şi cu toate acele sentimente înăbuşite care încă pluteau deasupra mea.

Cel puţin, până când telefonul a sunat.

Scoşi din reveria noastră, amândoi ne-am uitat la a

telefonul lui Jordan de pe tejgheaua din bucătărie. În acel moment, era aproape două dimineaţa, iar Jordan s-a ridicat imediat pentru că apelurile telefonice în acel moment al nopţii erau, de obicei, nefericite – accidente de maşină, întorsături neaşteptate de cel mai rău fel, pacienţi care îşi dădeau ultima suflare. Genul de situaţii în care oamenii aveau nevoie ca preotul lor să le fie alături.

L-am privit răspunzând la telefon şi am rostit în tăcere o rugăciune pentru că nimeni nu era grav rănit – o rugăciune din pură obişnuinţă, cuvinte ştiute pe de rost – apoi am privit cum ochii lui s-au rotit spre mine.

— Da, e cu mine, a spus Jordan încet, iar inima mea a început să bată în bătăi haotice şi sacadate pentru că nu avea cum să fie Poppy, pur şi simplu nu avea cum să fie ea,

dar dacă era?

Doamne, ce n-aş fi dat să fie ea.

— Sigur, doar o clipă, a spus Jordan şi mi-a înmânat telefonul. E episcopul, a şoptit.

Inima mi-a încetat să bată, apoi stomacul mi s-a urcat în gât. Episcopul la ora două dimineaţa?

— Da? am şoptit la telefon.

— Tyler.

A fost nevoie de doar un singur cuvânt, ca să-mi dau seama că era vorba despre ceva profund, îngrijorător de alarmant pentru că niciodată nu l-am auzit pe mentorul meu părând atât de supărat. Putea fi pur şi simplu din cauză că voiam să renunţ?

A

— În legătură cu mesajul vocal, am spus, îmi pare rău că nu am aşteptat să-ţi vorbesc aşa cum ar fi trebuit. Iar acum, că am avut ceva timp să mă gândesc la asta, nu sunt sigur că vreau să părăsesc clerul. Ştiu că am multe lucruri de explicat şi multe lucruri pentru care trebuie să mă căiesc, dar lucrurile s-au schimbat astăzi pentru mine şi…

Vocea episcopului a fost dură în timp ce m-a întrerupt.

— Din păcate, mă tem că unele lucruri au ieşit la lumină… mai degrabă, mă tem că au fost făcute publice.

Rahat.

— Ce lucruri?

— Am încercat toată ziua să te sun, i-am sunat pe părinţii tăi şi pe câţiva dintre enoriaşii tăi, dar nimeni nu ştia unde eşti, iar abia în seara asta m-am gândit că s-ar putea să fi mers la duhovnicul tău.

Se simţea că parcă trăgea de timp, că parcă ezita să-mi spună ce se întâmplase, dar trebuia să ştiu.

— Te rog.

El a oftat.

— Au fost lansate câteva fotografii. Pe

reţelele de socializare. Tu şi cu o femeie – una dintre enoriaşii tăi, cred – Poppy Danforth.

Fotografiile. Cele cu care mă şantajase Sterling.

Ştiam că aveam probleme serioase, că Sterling se ţinuse de promisiune şi îmi distrusese viaţa, dar, în acel moment, singurul lucru la care mă gândeam era sunetul numelui lui Poppy pe buzele altcuiva, ca şi cum numele ei rostit era o incantaţie, iar acea incantaţie a fost cea care, în cele din urmă, a deschis rănile din interiorul meu, a lăsat o gaură în pieptul meu ca un glonţ care trece printr-o conservă.

Lacrimile au început să mi se rostogolească pe faţă, fierbinţi şi repezi, dar am reuşit să-mi menţin vocea fermă.

— Bine.

— Bine, adică ştii deja despre aceste poze?

— Da, am reuşit să rostesc.

— La naiba, Tyler, a înjurat episcopul. Pur şi simplu… *la naiba.*

— Ştiu.

Plângeam cu adevărat acum, apoi în mâna mea a fost împins un obiect. Era un pahar cu scotch de culoarea chihlimbarului şi cu un singur cub sferic de gheaţă în mijloc. Jordan stătea în faţa mea şi a dat din cap spre pahar.

Lucrurile erau cu adevărat grave dacă Jordan Brady îmi oferea o băutură. În primul rând, n-aş fi crezut niciodată că deţinea vreo sticlă de alcool.

— Tyler, a spus episcopul, nu vreau să te concediez.

*

Înţelesul cuvintelor sale era clar. Voia să renunţ. *O să dea mult mai bine pentru comunicatele de presă*, m-am gândit. Preotul pocăit care deja îşi recunoscuse fapta suna mult mai bine decât preotul lacom sexual care a trebuit să fie concediat.

— Astea sunt singurele mele opţiuni? Să renunţ sau să fiu concediat?

— Presupun că… dacă relaţia s-ar fi

încheiat…

— S-a încheiat.

— Ar însemna multă disciplină şi, cu siguranţă, o relocare…

Mă aşteptam la asta, dar confirmarea m-a lăsat fără suflare. O nouă parohie, noi chipuri, toate în timp ce vechea parohie ar fi trebuit să treacă printr-un nor de zvonuri despre păcatele mele. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat, chiar dacă totul mergea perfect, tot aş fi pierdut asta. Parohia mea. Oamenii mei.

Din vina mea.

— Şi, chiar şi aşa, nu ştiu ce părere va avea cardinalul despre asta, Tyler.

Episcopul părea obosit, dar mai era ceva în vocea lui – iubire. Era adânc întipărită în timbrul vocii sale. Mă iubea.

Iar asta m-a făcut să simt şi mai profund nefericirea şi durerea faptului că trebuia să port acea conversaţie cu el.

— Dacă vrei cu adevărat să rămâi în cler, vedem ce vom face în continuare.

Nu m-am simţit uşurat să aud asta, probabil pentru că încă eram atât de nesigur de ceea ce voiam, dar i-am mulţumit oricum, pentru că ştiam ce harababură imensă creasem pentru arhiepiscopie, şi ştiam că doar gândul de a rămâne în cler înrăutăţea lucrurile.

— Vorbim mâine seară, a spus episcopul. Până atunci, te rog să nu vorbeşti cu presa şi să nu intri online – nu are niciun sens să complicăm lucrurile până când nu ştim sigur încotro ne îndreptăm.

Ne-am spus noapte bună, am închis telefonul, apoi am dat scotch-ul pe gât şi am căzut într-un somn fără vise, pe canapeaua incomodă şi neprimitoare a lui Jordan.

M-am dus la Liturghia lui Jordan devreme în dimineaţa următoare, care era în mod considerabil mai frecventată decât Liturghiile mele de dimineaţa de acasă. Am sunat-o pe Millie în clipa în care m-am trezit, să-i spun unde sunt şi cum putea să dea de mine. Millie – care

naviga pe reddit şi tumbir mai mult decât o făceam eu – deja ştia despre poze, dar nu mi-a spus *ţi-am spus eu*, nu a sunat plină de ură, aşa că am avut speranţa că mă iertase în propriul ei mod irascibil. S-a oferit să pună un semn pe uşă, spunând că orele de lucru şi Liturghiile din timpul săptămânii erau suspendate temporar, aşa că, cu problemele bisericii mele rezolvate pentru moment, m-am putut concentra pe aici şi acum.

— Ai văzut-o pe Poppy?

Nu am putut să mă abţin să nu o întreb înainte să închid şi m-am urât pentru asta.

— Nu. De fapt, maşina ei nu e pe alee de noaptea trecută.

— Bine, am spus cu greu şi obosit, nesigur cum mă făcea acea veste să mă simt.

Ceea ce ştiam era că nu mi-a atenuat sentimentul că exista un crater uriaş acolo unde ar fi trebuit să fie inima mea.

— Părinte, te rog ai grijă de tine. Indiferent ce se întâmplă, parohia te iubeşte, a spus ea şi am vrut atât de mult ca acele cuvinte să fie adevărate, dar cum puteau să fie, după ce distrusesem totul?

După Liturghie, am avut sanctuarul numai pentru mine. Biserica lui Jordan era veche – mai veche de o sută ***m*** de ani – şi era construită aproape numai din piatră şi vitralii.

Nu exista niciun covor roşu vechi acolo, niciun tapet care să imite lemnul. Se simţea ca o biserică adevărată, străveche şi răsunătoare, genul de loc în care ar fi plutit Duhul Sfânt, ca o ceaţă invizibilă, strălucind printre grinzi.

Lui Poppy i-ar fi plăcut acolo.

Eram slăbit şi lipsit de sentimente din cauza plânsului din seara trecută, ca şi când sufletul meu se scursese odată cu lacrimile mele. Ar fi trebuit să îngenunchez, ştiam că ar fi trebuit să îngenunchez, să-mi închid ochii şi să-mi aplec capul, dar, în schimb, m-am

aşezat pe una dintre bănci. Era construită din lemn neiertător, tare şi rece, dar nu aveam energia să-mi susţin greutatea pentru nicio clipă în plus, aşa că am rămas acolo, clipind orb la spatele rândurilor de bănci din faţa mea, la cărţile de rugăciuni, fişele de prezenţă şi creioanele care nu erau mai mult decât nişte cioturi.

5

*Spune-mi ce să fac, Doamne***.**

Cred că o parte din mine a sperat că mă voi trezi şi că totul se va dovedi a fi un coşmar groaznic, o halucinaţie făcută să-mi testeze credinţa, dar nu, nu era un coşmar. Chiar îi prinsesem pe Poppy şi pe Sterling împreună, cu o zi în urmă. Chiar mă îndrăgostisem, ca, apoi, să am toate sentimentele scurse din mine (chiar de către femeia cu care voiam să mă căsătoresc).

Părăsesc clerul şi sper că Poppy mă va primi înapoi?

A

Încerc să o găsesc? Să vorbesc cu ea? Şi care e cel mai bun lucru pentru Biserică – să rămân? Este Biserica mai importantă decât Poppy?

Niciun răspuns. Doar zgomotul îndepărtat al traficului urban de afară, lumina slabă strălucind vag pe lemnul băncilor.

Nu primeam un semn nici măcar de la aparatul de aer condiţionat? Exact atunci? Din toate dăţile, fix atunci nu primeam nimic?

Eram destul de conştient de faptul că eram irascibil, dar nu îmi păsa. Chiar şi Iacov a trebuit să se lupte ca să obţină o binecuvântare de la Dumnezeu, aşa că, dacă trebuia să stau bosumflat până obţineam una, eram dispus să fac asta.

Cu excepţia faptului că eram obosit. Şi pustiit. Nu puteam continua să plâng, chiar dacă aş fi vrut să o fac, aşa că, în schimb, gândurile mele au rătăcit, rugăciunile mele au devenit fără ţintă – chiar fără cuvinte – în timp ce pur şi simplu contemplam la locul în care mă găseam. Acolo, într-o biserică ce nu era a mea, singur şi rănit. Făcusem rău parohiei mele prin acţiunile mele şi trădasem

încrederea episcopului şi a enoriaşilor mei – singurul lucru pe care am încercat din răsputeri să nu îl fac, încă de când am devenit preot.

Am eşuat.

Am eşuat ca preot, ca om şi ca prieten.

M-am uitat la podeaua de piatră, clipind lent în tăcere. Rămâneam? Să rămân preot era cea mai bună cale de a-mi ispăşi păcatele? Ar fi fost cel mai bine pentru biserică? Pentru sufletul meu? Să renunţ acum, nu în condiţiile mele, se simţea ca un act petulant al urii de sine, un *am dat-o în bară rău de tot,* şi orice decizie aveam să iau în legătură cu viitorul meu, trebuia să vină dintr-un alt loc decât ăla.

Trebuia să vină de la Dumnezeu.

Din păcate, în acea zi nu părea să fie într-o pasă comunicativă.

Poate că adevărata întrebare era dacă puteam să îmi imaginez viaţa fără preoţie şi ţâră Poppy? Decisesem să renunţ datorită dragostei mele pentru ea, dar, odată ce am luat decizia, am simţit cum toate acele potenţiale variante de viitor se derulează în faţa ochilor mei – variante inspiratoare, ameţitoare şi revigoratoare. Existau multe moduri în care puteam să îl slujesc pe Dumnezeu, şi dacă tocmai despre asta era vorba? Nu despre a fi împreună cu Poppy, ci despre a mă împinge afară din hula confortabilă pe care o creasem pentru mine însumi? O bulă în care nu puteam face nimic mai mult, în care aveam mereu o scuză pentru că nu visam mai mult şi mai măreţ, o bulă în care era uşor să cultiv stază şi stagnare în numele serviciilor umile.

Existau atât de multe lucruri pe care aş fi vrut să le fac când eram tânăr, lucruri pe care Poppy le făcuse, cum ar fi excursii lungi cu un scop, dar care au devenit imposibile, odată ce m-am stabilit într-o parohie. Dacă aş fi fost liber, aş fi putut să lupt împotriva foametei în Etiopia sau să îmi petrec o vară întreagă predând engleza în Belarus sau să sap fântâni în Kenya. Aş fi putut pleca oriunde, oricând.

Cu oricine.

Ei bine, nu chiar cu oricine.

Pentru că, atunci când am închis ochii şi am invocat câmpiile prăfuite ale Kenyei sau pădurile din Belarus şi m-am pierdut în fanteziile fără cuvinte ale viitorului, nu a fost decât o singură persoană pe care mi-am imaginat-o lângă mine.

O persoană scundă şi subţire, cu păr întunecat şi buze roşii. Cărând apă împreună cu mine, sau poate caiete noi pentru copii, sau poate că era vorba doar de ochelarii ei de soare în timp ce ne împleteam degetele ca să participăm împreună la o întâlnire a comunităţii. Sau poate că era în hamac deasupra mea, unde puteam să văd urme în formă de diamant pe care hamacul le făcea pe pielea ei, sau poate că împărţeam o cameră dezolantă şi neîncălzită, încolăciţi ca două virgule pe un pat dur.

Dar, oriunde am fi fost, ajutam oamenii. Într-un fel direct, fizic şi uneori intim – aşa cum Iisus ajutase oamenii. Vindecând bolnavii cu mâinile, vindecând orbirea cu salivă. Murdărindu-şi mâinile şi prăfuindu-şi sandalele. Aceasta era una dintre adevăratele diferenţe dintre Iisus şi Farisei, nu-i aşa? Unul a ieşit printre oameni, iar ceilalţi au rămas în interior, certându-se în privinţa pergamentelor îngălbenite, în timp ce poporul lor era brutalizat de un imperiu nepăsător.

Mi-am amintit de momentul în care am ales să devin preot, de entuziasmul şi de anticiparea arzătoare pe care le-am simţit. Şi le simţeam şi acum, ca atingerea aripilor unui porumbel şi un botez de foc, ambele în acelaşi timp, pentru că totul devenise clar. Nu numai clar, ci şi evident.

M-am ridicat.

Dumnezeu mă voia în lumea reală şi în mijlocul vieţii obişnuite a poporului Său. Poate că planurile pe care Le avea pentru Tyler Bell erau mult mai interesante şi mai minunate decât mi-am imaginat vreodată.

*

Asta e ceea ce îţi doreşti? am întrebat. *Să plec – nu pentru Poppy, nu pentru episcop, ci pentru mine? Pentru*

Tine?

Cuvântul mi-a venit în minte cu o autoritate calmă şi rezonantă.

Da.

Da.

Era timpul să mă opresc. Era timpul să-mi părăsesc viaţa de preot. Iată răspunsul pe care mi-l dorisem, calea pe care o cerusem, cu excepţia faptului că nu era chiar ceea ce cerusem, pentru că înainte puneam întrebarea greşită. Dar de data aceasta nu se arăta nimic – niciun tufiş în flăcări, nu existau sentimente amestecate şi nici raze de soare. Nu era decât o pace liniştită, contemplativă şi cunoaşterea faptului că picioarele mele erau acum îndreptate spre calea pe care trebuia să o urmez. Trebuia doar să fac primul pas.

Iar când l-am sunat pe episcop mai târziu în acea noapte ca să-i spun decizia mea, acea pace pe care o descoperisem a rămas acolo. Amândoi ştiam că aceasta era decizia potrivită pentru mine – pentru mine şi pentru biserică – şi astfel, viaţa mea ca preot, ca părintele Tyler Bell a ajuns la un sfârşit trist şi solemn.

A

În weekendul următor era Festivalul Irlandez, dar îmi luasem rămas bun de la enoriaşii mei şi eliberasem casa parohială, aşa că nu aveam niciun motiv să conduc până acolo, deşi uram că aveam să fiu absent la demararea planului pentru strângerea de fonduri.

— Ţi-e teamă că vor arunca în tine cu pietre? m-a întrebat Sean când am menţionat că nu am de gând să merg.

Locuiam cu el până când aveam să-mi găsesc un loc al meu.

Am clătinat din cap. De fapt, în ciuda împroşcării naţionale de pe reţelele de socializare, unde am fost, simultan, demonizat şi transformat în celebritate datorită aspectului meu, enoriaşii mei au reacţionat mult mai bine decât meritam. Mi-au spus că voiau să rămân – unii, de fapt, chiar m-au implorat să rămân, alţii mi-au mulţumit că

am vorbit deschis despre abuz, unii m-au îmbrăţişat şi mi-au dorit numai bine. Şi le-am oferit răspunsuri sincere la orice întrebări au avut; meritau din partea mea cel puţin o recunoaştere completă şi deschisă a păcatelor mele, astfel încât să nu existe nicio umbră de îndoială, niciun zvon. Nu voiam ca păcatul meu să păteze comunitatea şi mai mult decât o făcuse deja.

Dar, în acelaşi timp, în ciuda căldurii şi a dragostei lor, nu ar fi fost sănătos pentru mine să mă întorc. Chiar şi în timp ce împachetam lucrurile, săptămâna trecută, am fost bântuit de Poppy şi, după ce am încărcat totul în camionetă cu tata, am găsit câteva scuze ca să-mi iau rămas bun de la câteva persoane în plus şi m-am dus la ea acasă. Nu aveam niciun plan pentru ce urma să spun, şi chiar şi aşa nu eram sigur dacă eram furios pe ea sau disperat după ea sau ambele – eram trădat într-un mod în care numai corpul ei ar fi putut să mă vindece, chiar dacă era cel care mă rănise de la bun început.

Dar nu mai conta. Ea şi toate lucrurile ei dispăruseră – laptopul ei, băutura ei, cărţile ei. Am privit prin fereastră în casa goală, cu faţa lipită de geam ca un copil în faţa unei vitrine. Am avut un sentiment ridicol că dacă aş fi putut doar să intru, m-aş fi simţit mai bine. Că aş fi fost fericit, doar pentru un minut.

Cu acest raţionament al unui dependent drept unul raţional, m-am dus să iau cheia de rezervă de pe veranda din spate, dar, bineînţeles, dispăruse, şi toate uşile erau încuiate. Am şi încercat una dintre ferestre, înainte să-mi bag minţile în cap. Plecase să locuiască împreună cu Sterling, iar eu eram acolo, pe punctul de a fi arestat pentru intrare prin efracţie.

Adună-le naibii măcar până când ajungi acasă şi poţi să bei ceva, m-am certat, şi am reuşit să fac măcar atât. Tata şi cu mine am descărcat camioneta în subsolul lui, apoi am împărţit câteva pahare de whisky fără să schimbăm nici măcar un singur cuvânt. Felul irlandez de a jeli.

Chiar dacă Weston avea acum doar amintiri

dureroase pentru mine, am fost bucuros să văd că, după festival, strângerea de fonduri funcţiona exact aşa cum plănuise Poppy: până la începutul lui noiembrie, Sfânta Margareta adunase aproape zece mii de dolari pentru renovare.

M-a durut puţin să mă gândesc la acel proiect pentru care dedicasem atât de mult timp şi energie şi care acum cădea în mâinile unui alt preot, dar am fost şi puţin iritat de faptul că multe dintre donaţiile online au provenit de la *Tylereţi,* un grup de fani de pe internet care a apărut la scurt timp după ce pozele au fost făcute publice. Tylereţii păreau mai interesaţi să speculeze starea mea civilă şi să caute poze din timpul colegiului cu mine fără tricou, decât de caritate. Dar am presupus că, dacă totul era pentru binele suprem, atunci era în regulă.

— Cel puţin, acum ştii că poţi să ai păsărică ori de câte ori vrei, a spus Sean într-o noapte, în timp ce mâneam mâncare la pachet în sufrageria apartamentului său, câteva săptămâni mai târziu.

— Du-te naibii, am răspuns fără să mă enervez.

Nu prea conta. Exista o singură femeie pe care o doream, iar ea nu mai era, şi niciun număr de fani de pe internet nu ar fi schimbat asta.

— Spune-mi că nu o să continui cu celibatul, acum că ai fost lateralizat.

— *Laicizat*, şi nu e treaba ta.

Sean mi-a aruncat un pachet de sos de soia în cap şi părea să se bucure destul de mult de efectul pe care l-a avut, aşa că a început să arunce mai multe, idiotul, apoi s-a bosumflat când am aruncat spre el un pachet cu sos dulce acrişor şi am vărsat conţinutul roz pe ultima lui cămaşă de la Hugo Boss.

— Nu era necesar, *cretinule*, a mormăit, frecându-şi inutil cămaşa.

*

Asta era cea mai mare parte a vieţii mele – cearta cu

fratele meu, mâncarea proastă, în general fără să am vreo idee ce urmează să fac în continuare. Mă gândeam constant la Poppy, fie că eram în căutarea unor programe postuniversitare, fie că eram cu părinţii mei care era înţelegători, dar ezitanţi, ca şi când le-ar fi fost frică să nu spună vreun cuvânt greşit care să mă ducă cu gândul Vietnam şi să încep să mă târăsc pe podea cu un cuţit între dinţi.

— Le este teamă că o să-ţi ieşi din fire din cauza tuturor lucrurilor de pe internet, iar ei cred că îţi reprimi sentimentele în legătură cu asta sau ceva de genul ăsta, mi-a fost Ryan de ajutor, după ce m-a auzit vorbind despre asta cu Aiden şi Sean. Aşa, că, ştii tu… nu-ţi pierde firea.

Nu-ţi pierde firea. Amuzant. Dacă făceam ceva, asta era să reprim totul înăuntrul meu, micşorându-mă şi împăturindu-mă într-un bărbat mai mic, mai slab. Fără Poppy, era ca şi cum aş fi uitat toate lucrurile care mă făceau Tyler Bell. Tânjeam după ea aşa cum tânjeşte o persoană după aer, neîncetat, gâfâind, iar asta abia dacă îmi mai lăsa loc să mă gândesc şi la altceva. Nici măcar nu puteam să mă uit la *The Walking Dead,* pentru că îmi amintea prea mult de ea.

— Sunt pierdut, am recunoscut în faţa lui Jordan, la o zi după Ziua Recunoştinţei. Ştiu că am luat decizia corectă plecând din cler, dar acum sunt atât de multe alegeri – atât de multe locuri în care aş putea merge, atât de multe lucruri pe care aş putea să le fac. Cum ar trebui să ştiu care dintre ele este alegerea potrivită?

— Este din cauză că simţi că totul e greşit fără ea?

Nu i-am menţionat-o deloc pe Poppy, aşa că acuitatea lui mă descuraja, chiar dacă ar fi trebuit să ştiu mai bine până acum.

— Da, am spus cu sinceritate. Mi-e dor de ea atât de mult, încât mă doare.

— A încercat să te contacteze?

Mi-am coborât privirea spre masă.

— Nu.

Niciun mesaj. Niciun email. Niciun apel. Nimic. O terminase cu mine. Am presupus că asta însemna că m-a văzut în acea zi în casa ei, că ştia că ştiu despre Sterling, iar asta aproape că înrăutăţea lucrurile. Nicio explicaţie? Nicio scuză?

Nici măcar şarade de scuze lamentabile şi urări de bine pentru viitor?

Ştiam că se mutase din Weston – Millie mă suna să-mi dea actualizări săptămânale despre biserică şi despre foştii mei enoriaşi dar nu aveam nici cea mai mică idee unde era, deşi am presupus că era la New York cu Sterling.

— Cred că ar trebui să încerci să o găseşti, a spus Jordan. Să fii împăcat.

Şi aşa am ajuns la clubul de striptease cu Sean în decembrie. Practic, ar fi făcut implozie din cauza entuziasmului când l-am întrebat dacă poate să mă ducă acolo, apoi a început să vorbească despre cum aveam să mi-o pun, cum avea să şi-o pună el, şi despre cum ar fi trebuit să-l luăm pe Aiden, dar nu în acea seară, pentru că trebuia să ne concentrăm asupra mea.

— Nu vreau să mă cuplez cu o dansatoare de striptease, am protestat pentru a mia oară în timp ce urcam cu ascensorul.

— Ce, sunt prea bune pentru tine acum? Ţi-o trăgeai cu una în urmă cu doar câteva luni.

Doamne, deja trecuseră două luni? Se simţea ca o perioadă mult mai scurtă, cu excepţia momentelor care păreau o eternitate, a momentelor în care eram sigur că trecuseră ani de când gustasem ultima oară dulceaţa trupului lui Poppy, de când îi simţisem feminitatea caldă şi umedă pe membrul meu, iar alea erau momentele în care eram atât de erect, încât abia mai puteam respira. Din fericire, Sean era disperat să avanseze la serviciu şi lucra multe nopţi târzii, aşa că, de cele mai multe ori, aveam apartamentul numai pentru mine. Nu că masturbarea ajuta vreodată – indiferent de cât de multe ori ejaculam în mâna

mea gândindu-mă la ea, niciodată nu atenua durerea simţită în urma pierderii ei, niciodată nu îndulcea lovitura trădării ei. Dar, trădare sau nu, trupul meu încă o voia.

Eu o voiam.

— Aia a fost diferit, i-am spus lui Sean în lift, iar el a ridicat din umeri.

Ştiam că niciodată nu voi fi capabil să-i explic, pentru că el nu a fost niciodată îndrăgostit. *Păsărică e păsărică*, a spus ori de câte ori am încercat să-l fac să înţeleagă că nu îmi doream să mă cuplez cu vreo femeie oarecare pe care o cunoştea el, că nu îmi doream să ies deloc la întâlniri. *Ce era atât de special în privinţa ei?*

Clubul era aglomerat – era o sâmbătă seara – şi a fost nevoie doar de câteva pahare de votcă şi tonic ca să-l conving pe Sean să meargă să-şi vadă de-ale lui. Am rămas lângă bar, savurând un martini Bombay Sapphire şi privind acele dansatoare de pe podea, amintindu-mi cum a fost atunci când Poppy a dansat numai şi numai pentru mine.

Ce n-aş fi dat să am doar câteva dintre acele momente înapoi – ea şi cu mine, şi acea fâşie de mătase nenorocită în jurul gâtului ei. Cu un oftat, mi-am lăsat băutura jos. Nu mă aflam acolo ca să-mi amintesc. Eram acolo ca să aflu unde mersese Poppy. Barmaniţa a venit spre mine, ştergând barul.

— încă unul? a întrebat, făcând semn spre martini.

— Nu, mulţumesc. De fapt, caut pe cineva.

Şi-a arcuit o sprânceană.

— O dansatoare? De obicei, nu oferim informaţii

7 *y* despre programul lor.

Am văzut că voia să spună că *din motive de siguranţă*, dar nu a făcut-o. Nici măcar nu mă puteam simţi jignit pentru că ştiam cum părea pentru ea.

— De fapt, nu caut informaţii despre programul în sine. O caut pe Poppy Danforth… cred că obişnuia să lucreze aici?

Ochii ei s-au mărit când m-au recunoscut.

— O, Doamne. Tu eşti preotul ăla, nu-i aşa?

Mi-am dres glasul.

— A, da. Adică, practic, nu mai sunt un preot, dar am

Barman iţa a rânjit.

— Poza aia în care jucai Frisbee la facultate – e imaginea de fundal de pe computerul de serviciu al surorii mele. Şi ai văzut meme-urile cu preotul fierbinte?

De bine, de rău, chiar le văzusem. Erau făcute folosind acea poză care obişnuia să fie pe site-ul Sfintei Margareta, aceea pe care Poppy recunoscuse că o căutase cu câteva luni în urmă.

M-am gândit că poate ar fi mai uşor dacă aş şti cum arăţi.

Şi e mai uşor?

Nu chiar.

Acum, că stabilisem că nu eram doar un tip oarecare hărţuind dansatoare, am încercat din nou:

— Ştii unde a plecat Poppy?

Expresia barmaniţei s-a transformat într-una compătimitoare.

— Nu. Şi-a dat demisia atât de repede şi nu a spus nimănui de ce renunţă sau unde merge, deşi cu toţii ştiam despre fotografii, aşa că am bănuit că are legătură cu asta. Nu ţi-a spus?

— Nu, am răspuns şi mi-am ridicat din nou paharul cu martini.

Unele adevăruri mergeau mai bine cu gin.

Ea şi-a atârnat prosopul pe un raft din apropiere, apoi s-a întors spre mine.

— Ştii, acum că mă gândesc la asta, cred că a lăsat ceva în urmă când a venit să îşi împacheteze lucrurile. Merg să caut.

Am început să bat cu degetele în barul din oţel inoxidabil, fără să mă las să cred că ar fi ceva la fel de important ca o scrisoare, lăsată în mod special pentru mine, dar, totuşi, dorindu-mi să fi fost aşa. Cum a putut să

plece? Fără niciun cuvânt?

Totul a însemnat atât de puţin pentru ea?

Nu pentru prima dată, pieptul meu a devenit concav, îndoit în interior, din cauza durerii. Durerea dragostei neîmpărtăşite, de a şti că eu o iubeam mai mult decât m-a iubit ea pe mine.

Aşa se simte Dumnezeu tot timpul?

Ce gând sobru.

Barmaniţa s-a întors cu un plic alb şi gros. Avea numele meu pe el. Scris cu mişcări repezi, agitate. Când l-am luat, am ştiut imediat ce era, dar l-am deschis oricum. Şi mai multă durere mi s-a răspândit prin vene în timp ce am scos rozariul lui Lizzy şi i-am simţit greutatea în mână.

L-am ţinut doar pentru un minut, urmărind crucea rotindu-se în lumina slabă a ringului de dans, apoi i-am mulţumit barmaniţei, am dat pe gât restul de martini şi am plecat, lăsându-l pe Sean să aibă parte de unul singur de aventurile sale dezbrăcate.

Se terminase. De fapt, se terminase din momentul în care fusesem martor la sărutul dintre Poppy şi Sterling, dar acum ştiam că era semnalul ei definitiv că nu a mai rămas nimic între noi.

Chiar dacă i-am oferit rozariul de bună voie, ca un *cadou pe care nu* m-am *gândit niciodată că! – aş vrea* înapoi, ea *îl văzuse ca pe* un *fel de legătură*, *un fel de datorie, iar* acum respingea acea legătură, *aşa cum* m-a respins şi *pe mine.*

Da. Era timpul să accept. Se terminase.

Mi-ar plăcea să spun că am ieşit din club şi că am folosit acea nouă acceptare pentru a-mi reface viaţa. Mi-ar plăcea să vă spun că un porumbel alb a venit fluturând şi că porţile raiului s-au deschis, iar Dumnezeu mi-a spus exact unde să merg şi ce să fac.

Mai mult decât atât, mi-ar plăcea să vă spun că rozariul – şi mesajul implicit pe care mi l-a transmis – mi-a vindecat inima frântă şi că nu mi-am mai petrecut nopţile gândindu-mă la Poppy, că nu mi-am mai petrecut zilele scormonind internetul după menţiuni ale numelui ei. Dar a

durat mai mult de atât.

Mi-am petrecut următoarele două săptămâni aşa cum mi-am petrecut cele două săptămâni dinainte de a-mi recupera rozariul: ascultând coloana sonoră de la *Garden State* şi completând apatic aplicaţiile la diverse programe, imaginându-mi în detaliu ce făcea Poppy chiar atunci (şi cu cine o făcea). Am mers la biserica lui Jordan şi m-am strecurat la Liturghii, am făcut constant exerciţii pe care le-am anulat imediat cu mâncare proastă şi băutură – beam chiar mai mult decât fraţii mei de la seminar care erau din Irlanda.

A venit Crăciunul. La masa noastră mare de familie aveam această tradiţie a familiei Bell de a spune care ar fi fost cadoul nostru perfect – o promovare, o maşină nouă, o vacanţă, genul ăsta de lucruri. Când ne-am aşezat în jurul mesei, mi-am dat seama ce-mi doream cel mai mult.

— Vreau să fac ceva, am spus, amintindu-mi cum am stat pe una dintre băncile lui Jordan, visând la ţărmuri îndepărtate şi dealuri prăfuite.

— Atunci fă-o, a spus Aiden. Poţi să faci orice îţi doreşti. Ai cam un milion de diplome.

Două. Aveam două.

— Am de gând să o fac, am decis.

— Şi ce vrei să faci? a întrebat mama.

— Nu am nicio idee. Dar orice ar fi, nu va fi aici.

Două săptămâni mai târziu, mă aflam într-un avion spre Kenya, într-o misiune de a săpa diguri în Pokot, pentru prima dată fugind spre ceva, nu de ceva.

— Deci eşti hipster, mai nou?

— Du-te naibii, mi-am împins geanta în pieptul lui Sean, ca să pot scoate nişte bani pentru automatul din aeroport

Dr. Pepper, fântâna tinereţii. Aproape că am plâns după ce am luat prima înghiţitură, primul băutură rece, dulce, acidulată, pe care am gustat-o de când am ajuns pe aeroportul din Nairobi.

— Deci nu există băuturi acidulate în

Africa, nu-i aşa? a întrebat Aiden în timp ce mi-am luat geanta înapoi şi am început să ne îndreptăm spre ieşirea din aeroport. Şi nici aparate de ras, aparent, a spus Sean, apropiindu-se şi trăgând cu putere de barba mea.

L-am lovit în braţ. A strigat ca o fetiţă.

Era adevărat că aveam o barbă destul de mare, un bronz adânc şi un corp drastic de suplu.

— S-au dus muşchii de frumuşel, a râs tata după ce am intrat pe uşă şi m-a îmbrăţişat.

Mama doar şi-a strâns buzele.

— Arăţi ca Charlton Heston în *Cele Zece Porunci.*

Mă simţeam puţin ca Moise, un străin atât în Egipt, cât şi în Midian, străin peste tot. Mai târziu, în acea noapte, după cel mai lung duş pe care-mi aminteam să-l fi făcut vreodată (luni întregi de duşuri fierbinţi de doar un minut îmi insuflaseră o dragoste adâncă pentru apa fierbinte curentă), m-am aşezat în pat şi m-am gândit la tot. La feţele oamenilor

— Ale muncitorilor şi ale sătenilor deopotrivă – pe care am ajuns să îi cunosc la un nivel atât de intim. Ştiam de ce copiii lor aveau numele pe care le aveau, şi ştiam că iubeau fotbalul şi *Top Gear,* şi ştiam pe care băieţi mi-i doream în echipa mea atunci când jucam rugby improvizat seara. Munca a fost grea – construiau un liceu, dar şi o infrastructură mai bună a apei iar zilele erau lungi şi au existat momente când m-am simţit nedorit sau când cereau prea mult sau când munca era inutilă, de parcă încercam să scoatem *Titanicul* cu o ceaşcă de cafea, cum ar fi spus tata. Dar apoi mergeam la somn cu rugăciuni învârtindu-se în mintea mea, iar a doua zi mă trezeam reîmprospătat şi decis să mă descurc mai bine.

Sincer, nu m-aş fi întors, dacă în timpul ultimului apel lunar prin satelit, mama nu mi-ar fi spus despre mormanul de scrisori de acceptare care mă aşteptau acasă. Literalmente, aş fi putut să aleg între universităţi, iar, după mult timp de gândire, am decis să vin acasă şi să-mi fac

doctoratul la Princeton – nu era seminar catolic, dar eram în regulă cu asta.

Prezbiterienii nu erau aşa de răi.

Am scos rozariul lui Lizzy din buzunar şi am privit crucea rotindu-se în lumina scăzută care se strecura prin fereastră. L-am luat cu mine în Pokot şi au fost multe nopţi când am adormit cu el strâns în mână, ca şi cum, ţinându-l, aş fi putut să ţin pe cineva, cu excepţia faptului că nu ştiam de cine încercam să mă simt aproape. Poate de Lizzy sau de Dumnezeu. Sau de Poppy.

Visele au început în a doua noapte acolo, la început vise lente şi previzibile. Vise de suspine şi piele, vise atât de reale, încât mă trezeam cu mirosul ei în nări şi cu gustul ei plutind pe limba mea. Apoi s-au transformat în viziuni ciudate şi codate despre tabernacule, baldachine, pantofi de dans şi stive de cărţi care se rostogoleau. Ochi căprui strălucind în lacrimi, buze roşii curbate în jos, într-o nefericire perpetuă.

Vise din Vechiul Testament, a spus Jordan când l-am sunat **într-o** lună. *Tinerii voştri vor avea vedenii, şi bătrânii voştri vor visa vise,* a citat.

(Ce fel de om sunt eu? m-am întrebat cu voce tare.)

Niciun număr de rugăciuni, nicio cantitate de muncă grea şi epuizantă în timpul zilei nu au făcut să-mi dispară visele. Şi nu aveam nici cea mai mică idee ce însemnau, cu excepţia faptului că Poppy încă trăia în inima mea, indiferent cât de mult încercam să mă ţin distras în timpul orelor în care eram treaz.

Voiam să o văd din nou. Şi nu mai era iubitul rănit cel care o dorea, nu mai exista furia şi pofta, ambele cerând să fie satisfăcute. Voiam doar să ştiu că e bine şi voiam să îi înapoiez rozariul. Era un dar, ar fi trebuit să-l păstreze.

Chiar dacă era împreună cu – *fir-ar* – Sterling.

Odată ce am avut acel gând, a fost imposibil să-l înlătur, aşa că ideea a devenit complet integrată în planurile mele. Mă mutam în New Jersey, iar New York-ul nu era chiar atât de departe. Urma să o găsesc pe Poppy şi să îi dau rozariul.

Împreună cu iertarea ta, a venit un gând liniştit de nicăieri. Un gând al lui Dumnezeu. *Trebuie să ştie că ai iertat-o.*

Aşa am făcut? Am iertat-o? Am înghiontit rozariul ca să-l pun din nou în mişcare. Presupun că am făcut-o. Mă durea – adânc – să mă gândesc la ea şi la Sterling împreună, dar furia mea fusese revărsată în praful african – revărsată şi pulverizată ca sudoarea, ca lacrimile şi sângele pe pământ.

Da. Ar fi fost bine pentru amândoi. O încheiere. Şi poate că, odată ce i-aş fi dat rozariul, visele aveau să înceteze şi mi-aş fi putut vedea mai departe de restul vieţii.

În ziua următoare, ultima mea zi acasă, mama mi-a tăiat barba cu o veselie aproape înfiorătoare.

— Nu arăta atât de rău, am mormăit în timp ce lucra.

Ryan era cocoţat pe tejghea, măcar o dată în viaţă fără telefon. În schimb, avea o pungă de Cheetos în mână.

— Nu, frate, chiar arăta. Doar dacă nu cumva încercai să arăţi ca Rick Grimes.

— De ce n-aş încerca? E eroul meu.

Mama a chicotit.

— Studenţii de la Princeton nu arată ca Paul Bunyan, Tyler. Stai potolit – nu, Ryan, nu poate să mănânce Cheetos în timp ce fac asta.

Ryan a îndesat punga în mâna mea întinsă după ce a sărit jos ca să-şi caute telefonul. (Asta e atât de nesănătos. Trebuie să-l pun sub periscop.)

Am oftat şi am lăsat punga de Cheetos jos.

— O să-mi fie dor de tine, a spus mama din senin.

— E doar şcoală. O să vin tot timpul în vizită.

A terminat cu foarfecă şi a pus-o jos.

— Ştiu. Doar că voi toţi aţi stat atât de aproape de casă. Am fost răsfăţată, avându-vă pe toţi aici.

Apoi a izbucnit în lacrimi pentru că nu eram cu toţii aici, nu am mai fost de când cu Lizzy.

— Mamă, m-am ridicat şi am îmbrăţişat-o strâns. Te iubesc. Şi nu e permanent. E doar pentru câţiva ani.

A încuviinţat la pieptul meu, apoi şi-a tras nasul şi s-a îndepărtat.

— Sunt tristă pentru că îmi va fi dor de tine, dar nu plâng pentru că vreau să rămâi, mi-a întâlnit privirea cu ochii verzi că ai mei. Voi, băieţi, trebuie să vă trăiţi viaţa fără să fiţi legaţi de obligaţie sau de durere. Mă bucur că faci ceva înfricoşător, ceva nou. Du-te şi fă-ţi amintiri noi, şi nu-ţi face griji pentru mama ta aiurită din Kansas. O să fiu bine. În plus, încă îi am pe Sean, Aiden şi Ryan.

Pe cât de mult am vrut să pufnesc, nu am făcut-o. Sean şi Aiden erau atenţi în felul lor, fără să lipsească vreodată de la o cină în familie, găsindu-şi timp să sune şi să trimită mesaje în restul săptămânii, iar tata era şi el acolo. Dar totuşi, îmi făceam griji.

— Stai jos, ca să pot să termin cu monstruozitatea asta de barbă.

M-am aşezat, gândindu-mă că aveam să plec de acasă. Am văzut suficient de multă durere ca preot, ca să ştiu că oamenii nu trec niciodată cu adevărat peste, cel puţin nu

A

În modul liniar, segmentat prevăzut de cultura noastră. În schimb, mama urma să aibă zile bune şi zile proaste, zile în care avea să se întoarcă înapoi la durere şi zile în care era în stare să zâmbească şi să se agaţe de lucruri, cum ar fi bărbile şi costul de asigurare al maşinii lui Ryan.

A

În cea mai mare parte, ştiam că nu puteam să port durerea în locul ei, chiar dacă aş fi rămas acolo. Fiecare trebuia să găsească propria cale de a trăi cu fantoma lui Lizzy, şi trebuia să o găsească în ritmul propriu. Simţeam că eu începusem să fac asta, şi poate că şi mama o făcea.

— Acum, mergi şi bărbiereşte-te, mi-a

ordonat, ştergându-mi faţa cu un prosop uscat şi dându-mi un sărut uşor pe frunte. Dacă nu cumva ai şi uitat cum.

Nu a fost atât de greu să mă mut. Am găsit un apartament ieftin, nu prea departe de campus, şi mi-am folosit economiile în scădere pentru a face un depozit. Urma să fiu şi asistent şi student, iar bursa era suficientă ca să-mi acopere cazarea şi mâncarea, chiar dacă ar fi trebuit să iau câteva împrumuturi pentru taxa de şcolarizare. Sincer, nu aveam multe lucruri de mutat, tot mobilierul meu aparţinând casei parohiale, iar greutăţile mi-au rămas în Kansas. Haine şi cărţi, o saltea japoneză şi o tablă pe care le-am pescuit de pe Craigslist.

După ce m-am instalat, am petrecut o zi întreagă sau două încercând să găsesc pe internet noua adresă a lui Poppy, chiar şi un loc de muncă al ei, dar nu am găsit nimic. Fie era foarte atentă, fie foarte liniştită, fie amândouă – ultimele menţiuni despre ea pe care le-am putut găsi erau din timpul absolvirii ei de la Dartmouth şi câteva spectacole de dans din campus de pe vremea când era la Universitatea din campus, în urmă cu câţiva ani.

*

Nu am găsit nicio urmă de-a ei şi chiar eram aproape de a-i suna părinţii, la numerele pe care le-am găsit Online la compania tatălui ei şi la organizaţia nonprofit a mamei ei. Dar toate erau bine păzite de asistenţi şi recepţioneri, dintre care niciunul nu părea înclinat să dea vreo informaţie despre Poppy sau să mă transfere părinţilor. Nu că i-aş fi acuzat. Probabil că nici eu nu aş fi oferit informaţii unui bărbat ciudat, dar tot era frustrant ca naiba.

De ce a trebuit să plece din Weston? De ce a lăsat rozariul? Poate că dacă nu ar fi făcut-o, nu aş fi fost atât de consumat de ideea de a i-l da înapoi…

Exista o persoană care, ştiam aproape cu certitudine, ar fi fost dispusă să vorbească cu mine despre Poppy, iar

gândul de a-l vedea din nou m-a umplut cu o mare nemulţumire, însă rămăsesem fără opţiuni. Semestrul urma să înceapă în curând, iar atunci nu aş mai fi avut timp să umblu aiurea pe coasta estică în căutarea fostei mele… prietene? Fostei mele iubite?

Şi nici nu puteam să mă gândesc că urma să rămân pe cap cu acea expediţie idealistă, dar lipsită de speranţă, până la Crăciun.

După două ore de autobuze şi trenuri cu diferite grade de supraaglomerare, mă aflam în cartierul financiar al Manhattan-ului, privind la structura mare din oţel şi sticlă care aparţinea familiei Haveford. M-am rătăcit înăuntru, înconjurat imediat de marmură, oameni ocupaţi şi un aer general de industrie, şi toate au stăruit chiar şi atunci când un lift m-a dus la biroul central, şaizeci de etaje mai sus. *Nu era de mirare că Poppy l-a ales pe Ster ling.* Niciodată nu aş fi putut să-i ofer aşa ceva. Nu aveam flote de maşini negre şi portofolii de investiţii, nu aveam un imperiu cu pardoseală de marmură. Tot ce am avut era un guler şi o casă care nici măcar nu mi-a aparţinut în mod legal, iar acum nu le mai aveam nici măcar pe alea.

Doamne, am fost aşa un prost că am crezut că aş fi putut să o păstrez pe Poppy Danforth doar pentru mine. Aceasta era lumea din care provenea – desigur că tot aici avea să se întoarcă.

Recepţionista dinăuntru era o fată frumoasă, blondă şi, ca un idiot ce eram, m-am întrebat dacă Sterling se culca şi cu ea, dacă viaţa lui era doar o paradă de bani şi infidelitate, o paradă fără consecinţe, o paradă fără nicio altă preocupare în afară de cum urma să obţină ceea ce îşi dorea.

— Bună, am spus când m-am apropiat de biroul ei. Mă întrebam dacă aş putea să-l văd pe domnul Haveford?

Nici măcar nu şi-a ridicat privirea din ecranul calculatorului.

— Mă tem că nu, am spus eu.

— Nimeni nu poate intra fără o programare, vocea ei s-a întrerupt în timp ce şi-a

ridicat privirea spre mine, iar ochii i s-au mărit.

— O, Doamne! Tu eşti tipul ăla din meme-ul cu preotul fierbinte!

Un oftat.

— Da, eu sunt.

Şi-a coborât vocea conspirativ.

— Urmăresc câteva tumbl-uri de-ale Tylereţilor.

E adevărat că ai mers să locuieşti în Africa? Te ascundeai? *Divertisment în seara asta* a spus că te ascundeai.

— Am fost într-o călătorie misionară, am spus. Am săpat puţuri.

Deşi lipsa internetului în Pokot a avut cu siguranţă avantajele sale.

A făcut un zgomot strident – *a www* – uitându-se la mine cu ochii mari şi căprui, dintr-odată părând foarte tânără.

— Ai mers să ajuţi oamenii? Ce *drăguţi*

Şi-a muşcat limba şi a aruncat o privire în sala goală de aşteptare.

— Ştii, domnul Haveford nu ţine evidenţa propriilor programări. Nu ar şti dacă eşti în agendă sau nu, a spus şi a apăsat pe câteva taste. Iar acum eşti oficial în agendă.

— Uau, mulţumesc, am spus, simţindu-mă recunoscător – asta până când mi-a oferit o carte de vizită cu un număr scrijelit pe spate.

— Ăsta e numărul meu de telefon, a spus puţin timidă, în cazul în care vrei să-ţi încalci jurămintele din nou.

A

Încă un oftat.

— Mulţumesc, am spus cât de politicos am putut.

Nu părea să aibă vreun sens să îi explic poziţia mea actuală ne-clericală sau că a existat un singur motiv pentru

care mi-am încălcat jurămintele, iar acel motiv era şi cel pentru care mă aflam în fortăreaţa inamicului, în primul rând.

— Putem să facem un selfie?

Şi, înainte să pot să răspund, s-a ridicat şi a venit de cealaltă parte a biroului, stând lângă mine, cu telefonul îndreptat spre faţa noastră.

— Zâmbeşte, a spus, lipindu-se de mine, capul ei părul blond lipit de umărul meu şi am zâmbit forţat, realizând în acelaşi timp cât de adânc rămăsese Poppy în sistemul meu.

Aveam o blondă subţire care se freca de mine, caldă şi dispusă, şi tot ce voiam era să mă dezlipesc de ea. Preferam să mă aflu în camera cealaltă, certându-mă cu Sterling, decât să suport avansurile acelei fete. Lui Sean i-ar fi fost ruşine cu mine.

— Dacă vrei, poţi să intri acum. Este între întâlniri, a spus recepţionista, degetele sale lucrând agil şi rapid pe ecranul telefonului, în timp ce posta acel selfie peste tot pe internet.

Biroul lui Sterling era la fel de impunător ca restul clădirii – o panoramă ameţitoare, un birou masiv, un bar mic, plin cu scotch scump. Şi apoi era Sterling însuşi, stând ca un rege pe tron, semnând teancuri de hârtie acoperite cu paragrafe întregi.

Şi-a ridicat privirea, în mod clar aşteptându-se să-şi vadă unul dintre angajaţi, iar apoi, văzându-mă pe mine în schimb, gura i s-a deschis. Mă aşteptam ca el să fie furios sau triumfător – poate chiar să-mi ceară să plec –, dar nu mă aşteptam ca el să se ridice, să vină la mine şi apoi să-şi întindă mâna pentru o strângere, de parcă eram vechi parteneri de afaceri.

Am ignorat mâna întinsă. Poate că obişnuiam să fiu preot, dar până şi eu am limitele mele.

Cu toate astea, nepoliteţea mea nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin.

— Tyler Bell – scuze – *părinte* Bell, a exclamat el, trăgându-se în spate ca să mă privească în faţă. Cum naiba

mai eşti?

Mi-am frecat ceafa, simţindu-mă inconfortabil. Mă pregătisem pentru orice dovadă posibilă a nesimţirii lui Sterling pe tren, dar nici măcar o dată nu m-am gândit la posibilitatea ca el să fie, ei bine, *prietenos.*

— De fapt, nu mai sunt părinte. Am părăsit clerul.

Sterling a rânjit.

— Sper că a fost din cauza acelor fotografii. M-am simţit puţin prost după ce le-am făcut publice, sincer. Vrei ceva de băut? Am acest uimitor Lagavulin 21.

A...

— Sigur.

Sterling s-a îndreptat spre bar şi, urăsc să recunosc asta, dar acum, că nu mă mai considera duşmanul lui, puteam să văd ce văzuse Poppy la el. Exista un anumit tip de charismă în felul lui de-a fi, combinată cu acel tip de rafinament care te făcea să te simţi că şi tu eşti la fel, doar fiind în preajma lui.

— Îmi închipui că ai venit aici ca să te lauzi, ceea ce merit, recunosc. O să fiu om în privinţa asta.

A scos dopul whisky-ul şi a turnat pentru amândoi în pahare. A venit spre mine şi mi-a înmânat unul dintre ele.

— Sunt surprins că nu ai venit mai devreme.

Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce naiba vorbea. Am luat o gură de whisky ca să-mi maschez confuzia. Sterling s-a sprijinit de marginea biroului său, învârtind băutura cu o mână antrenată.

— Cum este?

Vorbea spre Poppy? Nu avea cum, pentru că *el* era împreună cu Poppy, dar, totuşi, *ea* era singura persoană pe care o aveam în comun amândoi.

— De fapt, am venit aici ca să-ţi pun aceeaşi întrebare.

Sterling şi-a ridicat sprâncenele.

— Deci voi doi…

Şi-a folosit paharul ca să gesticuleze spre mine.

— Voi nu mai sunteţi împreună?

Mi-am mijit ochii la el.

— Credeam că tu eşti împreună cu ea.

O expresie de durere – o durere reală, nu dezamăgire sau furie – i-a traversat faţa.

— Nu. Noi nu… n-am fost niciodată. Nu am fost ceea ce am crezut.

M-am trezit – ridicol – că îmi părea rău pentru el. Apoi cuvintele lui au început să se facă înţelese, şi o floare de speranţă mi-a înflorit în piept.

— Dar v-am văzut sărutându-vă.

Fruntea lui s-a încreţit.

*

— Da? O, trebuie să fi fost în casa ei.

A

— În ziua în care ai publicat fotografiile.

— Îmi pare rău pentru asta, să ştii.

Da, da, da. Nu era un lucru care aparţinea chiar recutului, dar eram interesat mai mult cum au ajuns de la i se săruta în dormitorul ei, la a nu fi împreună. Trebuia lămi înfrâng speranţa atunci, înainte ca ea să înflorească cu idevărat, dar nu am putut să o fac dar dacă nu era împreună: u Sterling, atunci de ce nu a încercat să mă contacteze?

Câte o întrebare pe rând, m-am încurajat.

Sterling trebuie să fi citit semnificaţia din spatele expresiei mele, pentru că a luat o gură de băutură, apoi a pus paharul jos şi mi-a explicat.

A

— În ziua aia, am obosit în cele din urmă să tot aştept, aşa că am condus în văgăuna aia de oraş – fără supărare – şi i-am spus că am de gând să public acele fotografii, dacă nu îmi promite să fie împreună cu mine. Stătea lângă fereastră, apoi, dintr-odată, m-a tras în dormitor şi mi-a dat sacoul jos. Am sărutat-o, gândindu-mă că asta e ceea ce îşi dorea. Dar nu. După un singur sărut, m-a respins şi m-a dat afară.

Modul în care şi-a frecat bărbia m-a făcut să mă întreb dacă atunci când *l-a dat afară* inclus şi un pumn în

faţă. Speram că da.

— Am mers înainte şi am publicat fotografiile pentru că eram nervos, ceea ce cred că e de înţeles, având în vedere circumstanţele.

M-am aşezat pe cel mai apropiat scaun, uitându-mă la whisky-ul din mână, încercând să înţeleg ce însemnau toate lucrurile alea.

— Ai sărutat-o doar o singură dată? Nu a plecat din Missouri ca să fie cu tine?

— Evident că nu, a spus el. Am presupus că s-a întors la tine.

— Nu. Nu, nu a făcut-o.

— O, ghinionul e un sport vechi, a spus cu simpatie.

Am digerat cele aflate. Poppy l-a sărutat pe Sterling doar o singură dată, apoi i-a cerut să plece. Fie Sterling săruta teribil, fie nu voia să fie deloc cu el, dar dacă nu voia să fie cu el, atunci de ce nu a rămas cu mine? Iar, după acele poze, după ce am părăsit clerul, nu m-a căutat nici măcar o singură dată Am presupus că era din cauză că e cu Sterling, dar acum, că ştiam că lucrurile erau diferite, mă durea ceva mai tare. Ar fi putut cel puţin să îşi ia la revedere sau să ceară scuze sau ceva, orice.

Inima mea s-a răsucit mai mult, o cârpă obosită care încă mai era stoarsă. Rozariul, mi-am amintit. Era vorba despre returnarea rozariului şi oferirea iertării. *Şi nu o poţi ierta dacă eşti amărât din cauza a ceea ce s-a întâmplat.*

A

În plus, cel puţin nu era cu Sterling. Iar lucrul ăsta era reconfortant într-o oarecare măsură.

— Ştii unde este acum? am întrebat. Vreau să vorbesc cu ea.

Evident că ştia. A mers în spatele biroului, şi-a găsit telefonul şi, în doar câteva secunde, ţineam o bucată de hârtie cu scrisul lui impecabil. O adresă.

— Am încetat să îi mai ţin evidenţa anul trecut, dar aceasta e o proprietate pe care Fundaţia Danforth pentru

Arte a cumpărat-o nu la mult timp după ce m-am întors acasă. E un studio de dans aici, în New York.

Am studiat adresa, apoi l-am privit.

— Mulţumesc.

Vorbeam serios.

A ridicat din umeri, apoi a luat ultima înghiţitură din pahar.

— Nicio problemă.

Din anumite motive, i-am întins mâna, simţindu-mă prost pentru că i-am ignorat gestul de mai devreme. El a luat-o şi am avut o scurtă, dar politicoasă strângere de mână. Ăsta era omul care îmi ruinase cariera şi care, crezusem, o luase pe Poppy de lângă mine, dar am fost capabil să mă îndepărtez fără să simt vreo urmă de ură sau de rea intenţie, şi nu doar din cauza scotch-ului său de o mie cinci sute de dolari.

Era datorită faptului că l-am iertat. Şi pentru că urma să ies pe acea uşă, să o găsesc pe Poppy, să-i returnez rozariul şi, în sfârşit, să îmi continui viaţa.

Studioul de dans era in Queens, într-un cartier colorat, dar dărăpănat, genul de cartier care arăta de parcă era pe punctul de a fi renovat, însă niciun dezvoltator nu se mutase acolo încă, doar zeci de artişti şi de hipsteri.

Studioul Mica Floare, din ce am putut afla din căutarea pe telefon în timpul drumului cu metroul, era un studio nonprofit, dedicat să ofere lecţii de dans gratuite tinerilor din comunitate şi părea să se adreseze în special femeilor tinere. Nu era nicio informaţie despre Poppy pe site, dar studioul a fost deschis la doar două luni după ce se mutase din Weston, şi întregul proiect a fost finanţat din fundaţia familiei ei.

Era o clădire înaltă din cărămidă, cu trei etaje, iar faţada părea renovată de curând, cu geamuri înalte care lăsau să se vadă interiorul studioului care era din lemn deschis la culoare şi avea oglinzi strălucitoare. Din păcate, din moment ce era mijlocul zilei, nu părea să fie absolut nimeni în studio. Luminile erau stinse, uşa era încuiată şi

nu a răspuns nimeni când am sunat la uşă. Am încercat să sun şi la numărul de telefon al studioului şi am privit cum telefonul de pe birou se aprindea când suna iar şi iar. Nu era nimeni acolo ca să răspundă.

Puteam să stau prin zonă până când cineva s-ar fi întors – cineva care speram cu disperare să fie Poppy – sau aş fi putut să mă duc acasă şi să încerc în altă zi. Era incredibil de cald, acel tip de căldură care mă făcea să mă îngrijorez că pantofii mei s-ar putea topi dacă stăteam prea mult pe trotuar, şi nu era nicio umbră în afara studioului. Chiar era cea mai bună idee să stau acolo şi să mă transform într-o victimă transpirată, lovită de soare?

Dar gândul de a pleca din New York fără să o văd pe Poppy, fără să vorbesc cu ea era un gând pe care nu-l puteam suporta mai mult de câteva secunde. Îmi petrecusem ultimele zece luni în acea suferinţă. Nu puteam să mai petrec nici măcar o zi în plus.

Dumnezeu trebuie să mă fi auzit.

M-am întors înapoi spre staţia de metrou – văzusem un chioşc în apropiere şi voiam o sticlă cu apă – şi am zărit o parte dintr-o turlă între două rânduri de casă – o biserică. Picioarele mele au pornit într-acolo fără ca eu să mă gândesc la asta; cred că speram să aibă aer condiţionat înăuntru şi, poate, un loc în care să mă rog până când studioul de dans se deschidea, dar mai speram (destul de mult) să găsesc şi altceva înăuntru.

Şi am găsit.

Uşile din faţă s-au deschis larg spre un foaier plin cu vase cu agheasmă, uşile sanctuarului erau deschise şi purtau un aer binecuvântat până la intrare, dar nu astea au fost primele lucruri pe care le-am observat.

Primul lucru pe care l-am observat a fost femeia cu păr închis la culoare din apropierea sanctuarului, îngenuncheată şi cu capul îndreptat în jos. Părul ei brunet era prins într-un coc strâns – un coc de dansatoare – iar gâtul şi umerii subţiri erau expuşi de cămaşa neagră pe care o purta. Haine de dans, am realizat pe măsură ce m-am apropiat, încercând să fiu tăcut, dar nu părea să aibă

vreo importanţă. Ea era prea absorbită în rugăciunea ei şi nici măcar nu s-a clintit când m-am strecurat pe rândul din spatele ei.

Puteam să îi trasez fiecare centimetru de piele de pe spate, chiar şi după toate acele luni. Fiecare pistrui, fiecare linie a muşchilor, fiecare curbură a umerilor. Şi nuanţele părului ei – întunecate şi bogate precum cafeaua – mi le aminteam şi pe ele perfect. Iar acum, că ea era atât de aproape, toate intenţiile mele bune şi gândurile pure au fost înlocuite cu unele mult, mult mai întunecate. Voiam să îi desfac acel coc şi să îi înfăşor acel păr mătăsos în jurul mâinii mele. Voiam să îi dau jos bluza şi să îi dezmierd sânii. Voiam să îi mângâi moliciunea dintre picioare prin materialul pantalonilor mulaţi de dans, până când s-ar fi udat.

Nu, nici măcar acum nu eram sincer cu mine însumi, pentru că ceea ce îmi doream cu adevărat era mult mai rău. Voiam să aud sunetul palmelor mele pe fundul ei. Voiam să o fac să se târască, să implore, voiam să îi zgârii coapsele cu barba mea. Voiam să o fac să şteargă fiecare minut al suferinţei pe care mi-o cauzase – să şterg acele minute cu gura ei, cu degetele şi cu dulcea ei păsărică fierbinte.

Am fost tentat să fac asta, să o iau şi să o arunc peste umăr şi să găsesc un loc liniştit – studioul ei, un motel, o alee, nu îmi păsa – şi să îi arăt exact ce au făcut din mine acele zece luni în care am fost despărţiţi.

Doar pentru că nu este împreună cu Sterling, asta nu înseamnă că vrea să fie cu tine, mi-am amintit. *Eşti aici doar pentru a-i înapoia rozariul şi asta-i tot.*

Dar poate că o singură atingere, o singură atingere înainte să-i dai rozariul. Şi să îi spui rămas-bun pentru totdeauna.

M-am lăsat jos şi am îngenuncheat pe pernuţă şi m-am apropiat de ea, întinzându-mi un deget, iar apoi, când am fost la o distanţă de numai un centimetru de pielea ei, i-am şoptit alintul:

— Mielule, am spus. Mieluşelule.

Ea a înţepenit imediat ce degetul meu i-a atins pielea moale a gâtului şi s-a întors, cu gura deschisă într-un *o* de uimire.

— Tyler, a şoptit.

—Poppy, i-am răspuns.

Şi ochii ei au început să se umple de lacrimi.

Ar fi trebuit să aştept să aflu ce simţea pentru mine, ar fi trebuit să o întreb dacă o puteam atinge – ştiu toate astea. Dar ea plângea, plângea atât de tare şi singurul loc în care ar fi trebuit să fie era în braţele mele, aşa că m-am mutat pe banca ei şi am tras-o la pieptul meu.

Şi-a strecurat braţele în jurul meu, îngropându-şi faţa la pieptul meu, întregul ei corp tremurând.

—Cum m-ai găsit? a reuşit să întrebe.

—Sterling.

—Ai vorbit cu Sterling? m-a întrebat ştergându-şi ochii şi îndepărtându-se.

Mi-am coborât privirea ca să o întâlnesc pe a ei.

— Da. Şi mi-a spus ce s-a întâmplat în acea zi. În ziua în care l-ai sărutat…

Iar întreaga mea hotărâre interioară s-a risipit, pentru că, în ciuda schimbării locului de muncă, a vieţii pe alt continent, văzând-o acum şi amintindu-mi de acel gol din pieptul meu în momentul în care o văzusem sărutându-l pe Sterling, erau prea mult pentru mine ca să pot rosti cuvintele cu voce tare.

A început să plângă şi mai tare.

— Cred că mă urăşti.

— Nu. De fapt, am venit să te găsesc ca să-ţi spun că nu fac asta.

— **Am crezut că trebuia, Tyler,** a bolborosit **cu** privirea **îndreptată spre podea.**

— Ce trebuia?

— Am crezut că trebuia să te fac să mă părăseşti, a şoptit.

Până şi pulsul meu a făcut o pauză pentru a o asculta.

— Poftim?

Ochii ei erau încărcaţi cu durere şi vinovăţie.

— Ştiam că puteam trece peste orice ne-ar fi făcut Sterling, dar nu puteam să mă împac cu gândul ca tu să părăseşti clerul… că plecai *pentru mine*, s-a uitat la mine, cu o expresie de implorare pe chip. Nu puteam să trăiesc cu mine însămi dacă făceai asta. Ştiind că îţi luasem vocaţia, întreaga ta viaţă, toate astea pentru că nu puteam să îmi controlez sentimentele pentru tine.

— Nu, Poppy, nu a fost aşa. Am fost şi eu acolo, îţi aminteşti? Am ales aceleaşi lucruri ca tine; acea mantie de vinovăţie nu trebuia să o porţi singură, nici pe departe.

Şi-a clătinat capul, lacrimile încă şiroindu-i pe obraji.

— Dar dacă nu m-ai fi întâlnit pe mine, nu te-ai fi gândit niciodată să pleci.

— Dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine, nu aş fi trăit niciodată cu adevărat.

— O, Doamne, Tyler, şi-a îngropat faţa în mâini. Ştiind ce lucruri trebuie să fi crezut despre mine în toate aceste luni… Am urât asta. M-am urât pe mine însămi. În clipa în care buzele lui Sterling le-au atins pe ale mele, mi-am dorit să mor. Te-am văzut venind prin parc, ştiam că eşti acolo şi ştiam că suferi, dar trebuia. Voiam să uiţi totul despre mine şi să continui viaţa aşa cum îşi dorea Dumnezeu.

— A durut, am recunoscut. A durut foarte mult.

— L-am urât pe Sterling atât de mult, a spus în propriile palme. L-am urât la fel de mult pe cât te-am iubit pe tine. Nu l-am vrut niciodată, Tyler. Te-am vrut pe tine, dar cum puteam să te am, fără ca tu să pierzi totul? Mi-am spus că era mai bine să te îndepărtez, decât să privesc cum te distrugi.

I-am îndepărtat degetele de pe chip.

— Sunt distrus acum? Pentru că am plecat, Poppy, şi nu din cauza ta, şi nici din cauza

fotografiilor lui Sterling, ci pentru că am realizat că Dumnezeu mă voia altundeva, trăind o viaţă diferită.

— Ai plecat? a şoptit. Am crezut că te-au făcut să pleci atunci când au apărut fotografiile.

— Am plecat. Am crezut… am crezut că ştiai asta.

— Dar zvonurile… Toată lumea a spus, a inspirat adânc, uitându-se la mine. Am crezut că fotografiile te-au ruinat. Iar asta m-a distrus, ştiind că a fost parţial vina mea pentru că dacă nu te-aş fi cunoscut, Sterling nu te-ar fi luat niciodată în vizor. Ştiind asta mi-a rupt inima în două şi nu am putut suporta. Nu mi-a mai rămas nimic întreg din inimă. Mi-a fost atât de dor de tine.

— Mi-a fost dor de tine, am scos rozariul şi i-am pus mărgelele grămadă în palmă. Ţi-am adus asta înapoi, i-am spus, îndoindu-i degetele în jurul rozariului. Vreau să îl ai tu. Pentru că te iert.

Asta nu e întregul adevăr, Tyler

Am luat o gură de aer.

— Mai e ceva. Am fost atât de rănit – spintecat – de ce ai făcut. Şi sunt furios pe tine acum pentru că ai făcut ceva ce ne-a adus amândurora suferinţă. Trebuia să vorbeşti cu mine, Poppy, trebuia să îmi spui cum te simţi.

— Am încercat, mi-a spus. Am încercat de atâtea ori, dar era ca şi cum nu mă auzeai, ca şi cum nu mă înţelegeai. Aveam nevoie să uiţi de mine, ca să nu îţi distrug viaţa.

Am oftat. Avea dreptate. A încercat să îmi spună. Şi am fost atât de prins în iubirea noastră, atât de prins în propriile mele lupte şi alegeri, încât nu am ascultat-o cu adevărat.

A

— Îmi pare rău, am spus, simţind acele cuvinte mai

profund decât le-a putut simţi o persoană vreodată. Îmi pare atât de rău. Trebuia să ascult. Trebuia să îţi spun că nu conta ce se întâmpla cu slujba mea, cu noi, pentru că, în cele din urmă, Dumnezeu are grijă de mine şi de tine. Cred că Dumnezeu are un plan pentru noi. Şi oriunde voi merge – oriunde vom merge – şi indiferent de ce lucruri groaznice se întâmplă, vom fi mereu consolaţi de iubirea Lui.

y

Poppy a dat din cap, lacrimile încă revărsându-se pe obrajii ei. Şi mi s-a întâmplat ceva, o infuzie de sentimente sau o revelaţie, pentru că am realizat ceva.

A

Încă o vreau.

*

Încă o iubesc.

A

Încă am nevoie să fiu cu ea pentru tot restul vieţii mele.

Şi chiar dacă nu avea niciun sens, chiar dacă aflasem doar de câteva minute că ea şi Steriing nu sunt împreună, că nu au fost niciodată împreună, încă o voiam. Tot am îngenuncheat pe podea.

A

— În acea zi, eram în drum spre tine pentru a te cere. Şi, dacă mă mai vrei, încă îmi doresc să mă căsătoresc cu tine, Poppy. Nu am un inel. Nu am bani. Nici măcar nu am o slujbă adevărată acum. Dar tot ce ştiu e că eşti cea mai minunată persoană pe care Dumnezeu mi-a scos-o în cale şi numai gândul la o viaţă fără tine îmi sfâşie inima.

— Tyler, a răsuflat.

— Căsătoreşte-te cu mine, mieluşelule. Spune da.

A aruncat o privire spre rozariu, apoi s-a uitat înapoi la mine. Şi *da*-ul ei clar, plin de lacrimi, a ajuns la urechile mele în acelaşi timp în care buzele ei le-au atins pe ale

mele, cu gura ei lacomă, triumfătoare şi disperată. Şi nu mi-a păsat unde eram sau cine ne putea vedea, mi-am tras fermoarul de la pantaloni, i-am dat pantalonii jos până la genunchi şi i-am adus căldura umedă pe penisul meu, frecându-mă de ea, luptând şi rostogolindu-mă în spaţiul strâmt dintre strane până când am putut să îi îndepărtez picioarele şi să mă înfig în ea.

A fost scurt, sălbatic şi dur, dar era perfect, doar eu şi Poppy şi Dumnezeu în locaşul Lui stând şi privind deasupra noastră. O voiam pe acea femeie pentru o eternitate şi voiam ca eternitatea să înceapă cât mai curând posibil.

EPILOG

POPPY

Mâna ta este apăsată pe gura mea, iar cealaltă sapă pe sub straturi de dantelă şi tul până la păsărică – dezgolită, aşa cum ai cerut. Dezgolită tocmai pentru acest moment.

Afară, oaspeţii încep să se strecoare în biserică, o biserică catolică, în ciuda protestelor părinţilor mei şi în schimbul unei nunti catolice, au obţinut de la noi acordul forţat de a-i lăsa să organizeze o petrecere extravagantă pe care şi-au dorit să o organizeze pentru prinţesa lor – artificii, litri întregi de şampanie şi corzi de lumini sub cerul înstelat din Rhode Island.

Dar nu sunt prinţesa nimănui acum. Sunt un mieluşel care geme, care se zvârcoleşte în timp ce degetele tale îmi găsesc clitorisul – deja însetat şi umflat – şi îl pişti uşor. Mii de dolari de dantelă de firmă şi mătase sunt adunaţi în jurul taliei mele şi vreau să rupi totul, să-mi expui jartiera, ciorapii şi sexuk. Dar nu o faci. În schimb, îmi şopteşti în ureche:

— Ai făcut cum ţi s-a spus. Mieluşel cuminte.

Îţi cobori mâna de la gura mea şi-mi cuprinzi un sân.

Mă sprijin de tine.

— Nu cumva există o superstiţie legată de vederea miresei înainte de nuntă?

— Oamenii spun că aduce ghinion, dar cred că începând viaţa cu o partidă de sex nu poate să însemne decât noroc, nu crezi?

Suntem într-o capelă mică din camera principală, cu o fereastră care se deschide spre sanctuar. Este greu să vezi înăuntru, iar noi am încuiat uşile subţiri de lemn, dar asta nu înăbuşă deloc sunetele, şi, indiferent cât încerc să nu gem, e greu de confundat sunetul scos de foşnetul rochiei mele şi respiraţia mea frenetică, în timp ce degetele tale se mişcă dincolo de clitorisul meu, spre pliurile ude ale păsăricii mele.

Apoi mă întorci, absorbindu-mă cu ochi verzi flămânzi. Te-ai bărbierit în dimineaţa asta, obrazul tău e neted şi fără barbă ţepoasă, şi chiar dacă ştiu că mama ta s-a agitat în privinţa părului tău mai devreme, câteva şuviţe ţi-au căzut peste frunte. Mă întind să ţi le dau deoparte, dar îmi prinzi încheietura înainte să o fac. Nu ca să mă opreşti neapărat, ci ca să mă tragi mai aproape de tine, făcându-mi pielea delicată dintre picioare să se frece de pantalonii tăi. Simt erecţia ta acolo – o lungime fierbinte, rigidă – şi gem.

Mâna îmi astupă gura din nou, iar faţa ta de obicei zâmbitoare este serioasă acum.

— încă un zgomot, doamnă Bell, îmi şuieri în ureche, şi fundul tău va fi cel care va avea de suferit.

Ar trebui să fie o pedeapsă?

— încă nu sunt doamna Bell, te tachinez.

— Dar tot îmi aparţii.

Nu te pot contrazice. Ţi-am aparţinut de prima dată când am stat în confesionalul tău.

Rochia – o croială cu decolteu în formă de V, strânsă în talie şi învelită cu un strat subţire ca un voal şi fin de tul – e ca un nor pe şoldurile mele şi mă împiedică să văd mâna care ajunge în jos să-ţi elibereze penisul. Apoi braţul tău mă cuprinde şi sunt ridicată pe jumătate, pe jumătate împinsă în

perete.

Simt vârful lat al erecâiei taie frecându-se de labiile mele şi nu-mi dai nici măcar un moment să-mi recapăt respiraţia, pur şi simplu intri în mine fără vreun avertisment şi mă străduiesc să nu gem, dar e atât de bine, tu în costumul tău, eu în rochia mea de mireasă ridicată ca rochia de bal a unei adolescente într-un hotel, mâna ta e atât de fermă şi insistentă pe gura mea, în timp ce intri în mine cu mişcări dure, nepăsătoare.

— Toţi oamenii ăia de acolo, respiri tu, n-au nicio idee că eşti atât de aproape de ei, futută atât de dur. Futută în rochia ta de mireasă, ca o târfă care nu se poate abţine.

Inima mea se agită ca o pasăre în cuşcă, iar coapsele mele se încordează şi te strâng mai aproape. Am încetat de mult timp să mă întreb de ce îmi place atât de mult când mă insulţi, mai ales că în afara dormitorului eşti atât de respectuos şi iubitor. Poate că e vibraţia preotului indecent pe care noua ta carieră academică nu a reuşit să o îndepărteze de tine, sau poate că eşti o persoană atât de bună, încât e excitant să te văd cum pierzi controlul şi te comporţi mai mult ca un păcătos decât ca un sfânt. Oricare ar fi motivul, mă înnebuneşte şi o ştii, şi îmi şopteşti tot felul de lucruri groaznice în ureche, *ia-o* şi *fată obraznică* şi *dă-ţi drumul pentru mine*, *ai face bine să-ţi dai drumul pentru mine.*

Şi o fac, gemetele mele sunt înăbuşite de mâna ta, în timp ce continui să intri în mine, fiecare mişcare lipindu-mă mai tare de perete şi fiecare împingere ducându-mi punctul culminant mai departe şi mai departe, apoi priveşti în sus şi îmi întâlneşti privirea. Eşti atât de aproape şi mă gândesc la toate dăţile în care ne-am tras-o, la toate dăţile când m-am trezit cu limba ta fierbinte şi umedă mişcându-se între picioarele mele, la toate dăţile când am simţit că ne-am tras-o unul celuilalt dincolo de lumea reală, obişnuită şi că am ajuns într-un loc nou, strălucitor şi magic. Aşa mă simt acum, în timp ce-ţi caut privirea şi văd cum îţi muşti buza în timp ce te lupţi să ţii totul în tine.

— *Şi vis amari, ama,* îmi spui tu.

Dacă vrei să fii iubit, iubeşte.

Cuvinte pe care le-am schimbat cu mult timp în urmă.

Dragostea ta a fost cea care ne-a adus înapoi împreună, dragostea ta neclintită care a rezistat înşelăciunii şi izolării mele. Am crezut că fac sacrificiile corecte pentru ca tu să fii cu Dumnezeu, dar m-am înşelat în tot acest timp. Acum suntem amândoi cu Dumnezeu şi suntem împreună, renunţând astăzi la vieţile noastre individuale pentru a ne uni într-un singur suflet etern.

Nu există dragoste mai mare ca asta, mă gândesc visător, în timp ce tu îţi pierzi acum tot controlul, iar mâna ta se mişcă de la gura mea pe celălalt picior, ca să mă poţi susţine şi să mă deschizi în timp ce îţi obţii eliberarea, capul tău întunecat adâncit în scobitura gâtului meu, sărutând şi muşcând.

— *Te am o,* îmi spui în ureche. *Te am o, te am o, te am o.*

La naiba, şi eu te iubesc. Îţi dai drumul atât de tare, încât întregul corp îţi tremură, iar mâinile tale se adâncesc în coapsele mele, iar orgasmul tău trimite un alt orgasm să alunece prin mine.

Pulsăm împreună, ca o bătaie unică a inimii, ca valurile puternice ale unui singur ocean, până când ne revenim amândoi cu un oftat.

Undeva în biserică, o orgă începe să cânte o melodie frumoasă şi plăcută, muzică pentru a intra şi a căuta un loc în biserică. Domnişoarele mele de onoare şi mama probabil că sunt panicate.

Mă aşezi jos şi foloseşti batista din mătase din buzunarul tău de la sacou ca să-mi cureţi urmele de pe picioare. Apoi o împătureşti şi o aşezi la loc în buzunar – din exterior pare perfect curată şi călcată, dar amândoi ştim ce se ascunde înăuntru.

— Doar un mic memento, îmi spui cu gropiţe în obraji, bătând buzunarul cu palma.

— Un trofeu, vrei să spui.

Nu mă contrazici, încă afişezi acel rânjet irlandez adorabil, în timp ce mă ajuţi să-mi aranjez rochia şi să-mi îndrept voalul lung până la turla catedralei.

Îţi priveşti mâna pătată cu rujul meu, buzele ţi se întredeschid, iar ochii ţi se întunecă. Jur că văd cum te exciţi din nou.

— S-ar putea să vrei să-ţi verifici machiajul, îmi spui, ochii tăi fixaţi pe buzele mele.

Trebuie să te împing, pentru că, dacă mă săruţi din nou, nu voi putea să te refuz şi vom întârzia la propria noastră nuntă.

— Ce-ar trebui să le spunem că am făcut până acum?

Acum eşti încheiat şi rearanjat, stăpân pe tine, cu excepţia strălucirii posesive din ochii tăi.

— E o capelă. Le spunem că ne-am rugat.

— Şi crezi că ne vor crede?

Acel zâmbet irlandez, din nou.

— Ei bine, cândva am fost preot, ştii tu.

Mă gândesc la asta tot restul zilei, în timp ce îmi împrospătez rujul, apoi în timp ce tata mă conduce la altar, apoi în timp ce clipeşti ca să-ţi stăpâneşti lacrimile când tata îmi pune mâna în mâna ta. Pe măsură ce ne împărtăşim, amândoi amintindu-ne de un fel diferit de comuniune pe care ilâmpărţim. Apoi mă săruţi, adânc, lung şi cercetător, un sărut care mă face să mă umezesc între picioare şi îmi întăreşte sfârcurile, chiar şi în casa lui Dumnezeu.

Cândva ai fost preot.

A

Încă mai jelesc după asta uneori, dar apoi îmi dau seama că avem împreună ceva la fel de sfânt, la fel de profund. Într-o zi, ne vom întemeia o familie. Vom crea o viaţă împreună, care este probabil cel mai dumnezeiesc lucru pe care îl poate face o persoană şi, în timp ce dansăm împreună sub cerul blând de mai, mă întreb dacă vom avea un fiu.

Cândva, poate, va deveni preot.

MULŢUMIRI

Confesiunea unui preot este o carte specială pentru mine. Este prima mea poveste contemporană, primul meu volum independent şi cu siguranţă este prima dată când scriu despre un om sfânt! Nu aş fi putut să fac asta fără sprijinul incredibil al cititorilor mei şi al bloggerilor mei preferaţi – în special echipelor de la Dirty Laundry şi Literary Gossip. Voi fetelor sunteţi atât de răbdătoare cu mine în timp ce jonglez cu mai multe personalităţi, dar în timp ce sunt şi o pustnică. Vă iubesc.

Confesiunea unui preot nu ar fi aici fără cititorii mei şi partenerii de critică, Laurelin Paige (uneori partener de pat, dar întotdeauna sufletul meu pereche), Melanie Harlow (ce mai mare fană a părintelui Bell) şi Kayti McGee (care m-a încurajat cu entuziasmul ei).

De asemenea, nu ar fi aici fără editarea fantastică a Tamarei Mataya şi fără sfatul înţelept al Genevei Lee, ca să nu mai vorbim de doamnele care mi-au ordonat ideile.

Şi, în cele din urmă, această carte nu ar fi fost aici fără bărbatul sexy, răbdător cu care sunt căsătorită, care a perfecţionat toate tipurile de hamburgeri pentru a ne hrăni copiii în timp ce am scris această carte.